

பருவம் - V MBE1 கற்பித்தல் :5 தரப்புள்ளி :4 பாடக்குறியீட்டு எண் : 18K5TELT

நோக்கம் : தமிழின் தொன்மையைச் சான்றுகளுடன் பயிற்றுவித்தல், கல்வெட்டுகள் வழிப் பழத்தமிழர் வரலாற்றைக் கற்பித்தல்.

பயன் : மாணவர்கள் தமிழ்மொழியின் தொன்மையை அறிவர், தமிழ்மொழி, இனத்தின் வரலாற்றை உணர்வர்

அலகு : 1 பண்டையக் குறியீடுகளும் எழுத்துக்களும் - பூலாங்குறிச்சிக்கல்வெட்டு எழுத்துக்கள் - தமிழ்நாட்டு எழுத்து முறைகளின் வளர்ச்சி □ தமிழ்க்கல்வெட்டுக் கண்டுபிடிப்புகள்.

அலகு : 2 கல்வெட்டுக்களும் இலக்கியமும் - தமிழ் கல்வெட்டுக்களும் வரலாறும் - செப்பேடுகள் பதிப்பித்தலில் அணுகுமுறைகள் - மெய்க்கீர்த்தி □ ஓலையும் கல்வெட்டும்.

அலகு : 3 சோழர் காலத்திய ஆவணப்பதிவுமுறைகள் - சில அரிய சொற்கள் - ஆள்பொயர்கள் காட்டும் சமுதாயம் - மராயமும் மராயனும் - வைத்திய குலம்.

அலகு : 4 கல்வெட்டில் இந்து - முசுலிம்சமய ஒருமைப்பாடு - சேலம் மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் - விடுகாதழகிய பெருமாள் - எழுத்துப் பொறிப்புப் பெற்ற தீர்த்தங்கரர் திருமேனி □ அழுந்தாரும் அழிந்தியூரும்.

அலகு : 5 தொண்டியில் ஒரு புதிய கல்வெட்டு □ வரலாற்று நோக்கில் நாகபட்டினம் - தஞ்சை மராட்டியர் கல்வெட்டுக்களும் செப்பேடுகளும் - ஓலை ஆவணங்களும் முத்திரை ஓலைகளும்.

பாட நூல் : முனைவர் எ. சுப்பராயலு , முனைவர் செ. இராசு (பதிப்பாசிரியர்கள்), தமிழ்க் கல்வெட்டியலும் வரலாறும், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழக வெளியீடு.

(அனைத்து அலகுகளிலும் வினாக்கள் சமமாக அமைதல் வேண்டும்)

பண்டைக் குறியீடுகளும் எழுத்துக்களும்

கா. ராஜன்

இந்தியாவில் மிகப்பழம் எழுத்துக்கள் சுமார் கி.மு.2500ஐச் சேர்ந்த சிந்துசமவெளிப் பண்பாட்டின் வாழ்விடங்களில் கிட்டிய ஒருவகை சித்திர எழுத்துக்கள் ஆகும். இவை பெரும்பாலும் முத்திரைகளில் பொறிக்கப்பட்டவையாகும். ஆனால் இவ்வகை எழுத்துக்கள் சுமார் கி.மு.1500ல் சிந்துசமவெளிப்பண்பாடு சிதைந்தபோது வழக்கில் இருந்து மறைந்துவிட்டன. மீண்டும் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் பிராமி எழுத்துக்கள் வழக்கில் வந்தன. சிந்துசமவெளிப் பண்பாட்டு எழுத்துக்களின் மறைவிற்கும் பிராமி எழுத்துக்களின் தோற்றத்திற்கும் இடைப்பட்ட 1200 ஆண்டுகளில் தொடர்புடைய சான்றுகள் இல்லாமையால் பிராமி எழுத்துக்களின் தோற்றம், வளர்ச்சி ஆகியவற்றை அறியமுடியவில்லை. கி.மு. 1500க்கும் கி.மு. 300க்கும் இடைப்பட்ட புதிய கற்காலம், செப்புக்காலங்களில் செய்த பாளை ஓடுகளில் பெரும்பாலும் எழுத்துப் பொறிப்பு இல்லை. ஒருகால் இவர்கள் நிலையான பொருள்கள் ஆன முத்திரைகள், பாளை ஓடுகள் முதலியவைகளில் எழுதும் வழக்கத்தைக் கைவிட்டு நிலையற்ற பாளை ஓலைகள் போன்றவற்றில் எழுதியிருக்கக்கூடும். மீண்டும் கி.மு. 300ல் நிலையான பொருள்களான பாளை ஓடுகள், கற்குகைகள், காசுகள் முத்திரைகள் இவைகளில் எழுதும் வழக்கம் வந்திருக்கவேண்டும்.

கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் தமிழகத்தில் எழுத்துக்களின் தன்மை, வளர்ச்சி ஒரு நிலையான தன்மையினை

அடைந்தது. இவ்வெழுத்துக்கள் எங்ஙனம் தோன்றின என்பதைப் பற்றிய ஆய்வுகள் அண்மைக் காலத்தில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. பழைய எழுத்துக்கள் (தமிழ்-பிராமி எழுத்து) இயற்கையான கற்குகைகளிலும், காசுகளிலும் அகழாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பாளை ஓடுகளிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக் கல்வெட்டுக்கள், காசுப் பொறிப்புக்கள், பாளைப் பொறிப்புக்கள் முதலியவைகளில் உள்ள எழுத்துக்கள் நன்கு வளர்ச்சி அடைந்த தன்மையைக் கொண்டுள்ளன. இந்த எழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் குறியீடுகளிலிருந்து தோன்றியிருக்கக்கூடும் என அண்மைக் காலத்தில் சில தொல்லியல் மற்றும் கல்வெட்டியல் ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

குறியீடுகள் என்பது பெரும்பாலும் பாளையின் வெளிப்புறத்திலோ அல்லது உட்புறத்திலோ பாளை சுட்டின் கீறப்பட்டவையாகும். (இந்தியாவில் பாளையின் மேல் பொறிக்கப்பட்ட இக் குறியீடுகளின் ஆய்வினை 1881ல் பிரான்ஸில் என்ற அறிஞர் தொடங்கி வைத்தார். அன்று முதல் இ.எச்.ஹண்டே, ஜி. யஜ்தானி, பி.கே.தாபர், பி.பி.லால் போன்ற மானிடவியல் வல்லுநர்கள், தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் இக்குறியீடுகளின் தோற்றம், வளர்ச்சி, குறியீடுகளுக்கு இடையிலான தொடர்பு ஆகியவற்றை அகழாய்வில் கிட்டிய பாளைப் பொறிப்புக்கள், காசுப்பொறிப்புக்கள், முத்திரைகள் முதலியவைகளிலிருந்து ஆராய்ந்தனர்.) 1916ல் யஜ்தானி விரிந்த அளவில் இவ்வாய்வினை மேற்கொண்டு இறந்தவர்களுக்கு உருவாக்கிய ஈமச்சின்னங்களில் கிட்டிய பாளைகளில் காணப்பட்ட பொறிப்புக்களை வகைப்படுத்தினார். அங்ஙனம் பெருங் கற்படைச் சின்னங்களில் 131 குறியீடுகள் கிடைத்துள்ளன.)

(பி.பி.லால் சிந்து சமவெளிப் பண்பாட்டைச் சார்ந்த சித்திர எழுத்துப் பொறிப்புகளையும் பெருங்கற்படைச் சின்னங்களிலும் அதன் வாழ்விடங்களிலும் கிடைத்த பாளைப்பொறிப்புக்களில் காணப்படும் குறியீடுகளையும் ஒப்புநோக்கி இவ்விரு பண்பாடுகளுக்கும்) இடையே உள்ள தொடர்பினை தெளிவுபடுத்தினார். இவர் மேற்கூறிய குறியீடுகளை 61 குறியீடுகளாக வகைப்படுத்தினார். இதில் 47 குறியீடுகள் சிந்து

குறியீடுகளும் எழுத்துக்களும்

சமவெளிப் பண்பாட்டிலும், பெருங்கற்படைச் சின்னங்களிலும் காணப்படுவதாகக் கூறுகிறார். ஆயினும் இவர்தன் கருத்தை வலியுறுத்தும்போது எந்த ஒரு குறியீடும் ஒரு குறிப்பிட்ட பெருங்கற்படைச் சின்னத்தைச் சார்ந்ததன்று எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவரின் ஆய்வைத் தொடர்ந்து கருநாடக மாநிலத்தில் மேற்கொண்ட அகழாய்வு இடங்களான மாஸ்கி, பிரமகிரி, ஜடகனஉறள்ளி போன்ற இடங்களில் பல குறியீடுகளை அகழாய்வாளர் வெளிக்கொணர்ந்தனர். இதைத்தவிர டி. நரசிப்பூர் என்ற இடத்தில் அகழாய்வினை மேற்கொண்ட சேஷாத்திரி 186 குறியீடுகளை வெளிக்கொணர்ந்தார். (எ. சுந்தரா என்ற தொல்லியலார் இப் பெருங்கற்படைச் சின்னங்களிலிருந்தும், வாழ்விடங்களிலிருந்தும் கிடைக்கக்கூடிய குறியீடுகள் சிந்துசமவெளிப் பண்பாட்டுக்கும் பெருங்கற்படைப் பண்பாட்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இந்தியாவின் மத்திய பகுதியில் சுமார் கி.மு. 2000க்கும் 1000க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வழக்கில் இருந்த செம்புக் காலத்திலிருந்து பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டில் ஊடுருவியிருக்கவேண்டும் எனக் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். இது இங்கு மனங்கொளத்தக்கது. ஏனெனில் (சிந்துசமவெளி நாகரிகத்தில் காணப்படும் எழுத்துக்கள் செம்புக் காலத்தில் தொடர்ந்து பெருங்கற்படைக் காலத்தில் பரவலாக வழங்கிய குறியீடுகளாக வளர்ச்சி பெற்றுப் பின்னர் அவை மேலும் வளர்ச்சிபெற்று பிராமி எழுத்துக்களாக உருவாகியிருக்கவேண்டும் என்ற கருத்துக்கு ஏற்புடையதாக அவர் கருத்து விளங்குகிறது. (எஸ்.ஆர்.ராவ், எஸ்.எச்.ரித்தி போன்றோர் பிராமி எழுத்துவரிவடிவம் சிந்துசமவெளி எழுத்து வரிவடிவத்தின் வளர்ச்சியே எனக் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர்.)

மேற்கூறிய (பாளை ஒட்டில் காணப்படும் குறியீடுகள் தமிழகத்தில் அகழ்ந்த பல்வேறு தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் மிகுதியாகக் கிடைத்துள்ளன. அண்மையில் அகழாய்வு செய்யப்பட்ட திருக்காம்புலியூர், உறையூர், அழகன்குளம், கரூர், வல்லம், கொடுமணல் போன்ற ஊர்களில் கிடைத்த குறியீடுகள் ஒன்றை ஒன்று ஒத்த நிலையில் காணப்படுவது சிறப்பம்சமாகும்.)

இக்குறியீடுகள் பிராமி வரிவடிவம் தோன்றுதற்கு முன்பிருந்தே மக்களின் எண்ணங்களை ஒலிவடிவமாகவோ,

கருத்து வடிவமாகவோ வெளிப்படுத்தக்கூடிய கருவியாகப் பயன்பட்டிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் இவை ஓடுகளில் பயன்படுத்தப்பட்ட இடமும், நிலையும் பிராமி வரிவடிவத்துடன் ஒத்திருப்பதால் பிராமி எழுத்துக்குரிய முக்கியத்துவத்தை இக்குறியீடுகளும் பெற்றுத் திகழ்கின்றன என ஊகிக்கலாம்.

இருப்பினும் மேற்கூறிய ஆய்வுகள் அனைத்தும் ஒரு முடிவுக்கு வராமலிருக்க காரணம் பண்டாடுகளிடையே காணப்படும் தொடர்பற்ற நிலை, குறியீடுகளின் எண்ணிக்கை, அவைகள் கிடைத்த இடம், சூழல் ஆகியவற்றை உணராமல், மேலும் புள்ளியியல் அளவிலான ஆய்வு செய்வதற்குரிய போதிய சான்றுகள் இல்லாமல் ஆகியனவாகும். இருப்பினும் இக்குறியீடுகளின் தனித்தன்மையும், அவை வெளிப்படுத்தும் சாத்தியக் கூறுகளையும் உணர்ந்து அவ்வப்பொழுது கள ஆய்விலும், அகழாய்விலும், காசுகளிலும், கல்வெட்டுக்களிலும் கிட்டும் குறியீடுகள் கொண்டு இவ் ஆய்வு தொடர்ந்து செய்ய வேண்டியுள்ளது. மேலும் பிராமி எழுத்துக்கும் இக் குறியீடுகளுக்கும் இடையே ஒரு தொடர்பு இருக்கக்கூடும் அல்லது இக்குறியீடுகளின் வளர்ச்சியே பிராமி எழுத்தின் வரிவடிவமாக இருக்கக்கூடும் என்ற கருத்து இவ்வாய்வின் மேலும் தீவிரப்படுத்தியுள்ளது.

அண்மையில் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகக் கல்வெட்டியல் துறையினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட வல்லம், கொடுமணல் அகழாய்வுகளில் இக்குறியீடுகள் கணிசமான அளவில் கிடைத்துள்ளன.

வல்லம் அகழாய்வில் அகழ்ந்த குழிகளில் இக்குறியீடுகள் பொறித்த பாளை ஓடுகள் கீழ் அடுக்குகளிலும், பிராமி எழுத்து பொறித்தவை மேல் அடுக்குகளிலும் கிடைத்தன. மேலும் பிராமி எழுத்துப் பொறித்த பாளை ஓடுகள் கிடைக்கத் தொடங்கியவுடன் குறியீடுகள் பொறித்த பாளை ஓடுகள் எண்ணிக்கை அளவில் குறைந்து காணப்படுவது ஓர் சிறப்பம்சமாகும். இந்தச் செய்தி பிராமி எழுத்து குறியீட்டினின்று வளர்ச்சியுற்றதா அல்லது இக்குறியீடுகள் பிராமி எழுத்து வந்தவுடன் வழக்கிலிருந்து மங்கிவிட்டனவா என்ற கேள்விகளை

எழுப்பியுள்ளது. எப்படியும் இவை எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தும் ஒரு கருவியாக எழுத்துக்கள் தொடங்கு முன் விளங்கி இருக்கவேண்டும் என்று எண்ண நேரிடுகிறது.

அண்மையில் ஈரோடு மாவட்டம் பெருந்துறை வட்டத்தில் காவிரி ஆற்றின் கிளையாறான நொய்யல் ஆற்றின் வடகரையில் அமைந்துள்ள கொடுமணல் என்ற ஊரில் மேற்கொண்ட அகழாய்வில் இக் குறியீடுகளும், பிராமி எழுத்துப்பொறித்த பாளை ஒடுகளும் மிகுதியாகக் கிடைத்துள்ளன. சங்ககால நூலான 'பதிற்றுப்பத்தில்' இவ்வூர் கொடுமணல் என்ற பெயரில் விளங்கியிருக்கிறது.

இவ்வூர் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் அரிய கற்களைக் கொண்டு மணிகள் செய்யும் தொழிற்கூடமாகவும் இரும்புத்தாதுலிருந்து இரும்பை உருக்கி அவைகளைக் கொண்டு எஃகு உருவாக்கும் உலைக்கலங்களைக் கொண்ட தொழிற்கூடமாகவும் விளங்கியுள்ளது. இவ்வரலாற்றுச் சிறப்பு பெற்ற ஊரின் வாழ்விடங்களிலிருந்தும், பெருங்கற்படை ஈம சின்னங்களிலிருந்தும் கிடைத்த குறியீடுகள் சில ஐயப்பாடுகளைக் களைதற்கு உதவி புரிகின்றன. கொடுமணலில் கிடைத்த அனைத்துக் குறியீடுகளும், பிராமி எழுத்துக்களும் பாளைகள் சுட்ட பின்னால் எழுதப்பட்டவை ஆகும்) பெரும்பாலும் பாளையின் வெளிப்புறத்தில் தோள் பகுதியில் அல்லது விளிம்பிற்குக் கீழ் அல்லது கழுத்துப் பகுதிக்குக் கீழ் எழுதப்பட்டவை ஆகும். அரிதாக, தட்டுகள் போன்ற பாத்திரங்களில் உட்புறத்திலோ அல்லது வெளிப்புறத்தில் அடியிலோ பொறிக்கப்பட்டன. கிடைத்த குறியீடுகள் மற்றும் பிராமி எழுத்துப்பொறித்த பாளை ஒடுகளில் 90 சதவிகிதம் கறுப்பு, சிவப்பு பாளை ஒடுகள். இவை பெரும்பாலும் குவளைகள் போன்ற மண்கலங்களின் பகுதிகளாகும்.)

குறியீடுகள் எவற்றைக் குறித்தன, அல்லது எதனடிப்படையில் அவை எழுந்தன என்பதற்கு அண்மைக்கால ஆய்வுகள் கீழ்க்கண்ட மூன்று கருதுகோள்களை வைத்துள்ளன.

2

4

1. பாணை செய்வோரின் சின்னம்
2. பாணை உரிமையாளரின் சின்னம்
3. குலச் சின்னம்

M.S.F.

பாணை செய்வோரின் சின்னம்

ஒரு குறிப்பிட்ட அகழாய்வில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட குறியீடுகள் கிடைத்துள்ளன. இவை பாணை செய்வோரின் சின்னமாக இருந்தால் ஒரு குறிப்பிட்ட ஊர் இருக்கைப்பகுதியில் ஒரே காலகட்டத்தில் பல பாணை செய்வோர் இருப்பதாகக் கருதவேண்டும். இது நடைமுறையில் இருக்க வாய்ப்பில்லை. மேலும் இவை அனைத்தும் பாணை சுட்டபின் கீறப்பட்டவை ஆகும். பாணை செய்வோரின் சின்னமாக இருப்பின் அவர்கள் பாணை சுடுவதற்கு முன்பே எளிதாகக் கீறியிருக்கலாம்.)

பாணை உரிமையாளரின் சின்னம்

(பாணை உரிமையாளரின் சின்னமாக இருப்பின் ஒரு உரிமையாளருக்கு ஒரு குறியீடு அல்லது ஒரு குறியீட்டுத் தொடர்தான் இருக்கமுடியும். மேலும் இக்குறியீடு பல்வேறுிடங்களில் சமகாலத்தில் கிடைக்கின்றன. இவை தவிர ஒரு குறியீட்டுத் தொடரில் உள்ள பல்வேறு குறியீடுகள் தம்மில் இடம் மாறியும் கலந்தும் வருகின்றன. இதைக் காணும்பொழுது இவ்விளக்கம் ஏற்புடையதாகத் தோன்றவில்லை.)

மேலும் பெருங்கற்படைச் சின்னங்களில் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பேர்களின் எலும்புக்கூடுகள் அல்லது அதன் எஞ்சிய பகுதிகள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட கற்படைச் சின்னத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட சின்னம் மட்டும் கிட்டியுள்ளதை வற்புறுத்தவேண்டும். பாணை உரிமையாளரின் குறியீடு என எடுத்துக்கொண்டால் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனித எலும்புக் கூடுகளைக் கொண்ட ஓர் ஈமச் சின்னத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குறியீடுகள் பொதுவாகக் கிடைக்க வேண்டும். ஆனால் ஒரு குறியீடு மட்டுமே கிடைக்கிறது. உதாரணமாக கொடுமணலில் கீழ்க்கண்டவாறு கிடைத்துள்ளது.

பெருங்கற்படைச் சின்னம் எண் II

பெருங்கற்படைச் சின்னம் எண் III

இக் குறியீடுகள் அவ்வச்சின்னத்தில் படையல் பொருள்களாக வைக்கப்பட்ட அனைத்துப் பாளைகளிலும் ஒரே சீராகக் கிடைத்துள்ளன. ஊரிருக்கைப் பகுதிகளிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டு இவ்வீமக்குழிகளில் இட்ட பாளை ஒடுகளில் அக் குறியீடுகள் காணப்படவில்லை. எனவே ஒருவர் அல்லது அதற்கு மேற்பட்டோர் மறைவிற்குப் பின் நினைவுச் சின்னங்களாக உருவாக்கப்பட்ட ஈமச்சின்னங்களில் படையல் பொருள்களாக வைப்பதற்குத் தருவிக்கப்பட்ட அல்லது செய்யப்பட்ட இப்பாளைகளின் மீது ஒரே சமயத்தில் இக்குறியீடுகள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

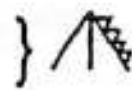
குலச்சின்னம்

மேற்கூறியவற்றை நோக்கும் பொழுது ஈமச் சின்னங்களில் உள்ள குறியீடுகள் ஒரு குடும்பத்தின் குறியீடுகளாக வேண்டுமானால் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆயினும் ஒரு குடும்பம் என்பதைவிட ஒரு கூட்டத்தின் குறியீடாக எடுத்துக் கொண்டால் மிகவும் ஏற்புடையதாக இருக்கும். ஏனெனில் ஒரே வகையான குறியீடு பல சின்னங்களில் கிடைக்கின்றது. ஒரு குறுகிய கால கட்டத்தில் ஒரே குடும்பம் அத்துணை ஈமச்சின்னங்களை எழுப்புதற்கு வாய்ப்பு மிகக்குறைவு எனலாம். உதாரணமாகக் கொடுமணல் அகழாய்வில் கிழக்கண்ட குறியீடுகள் வெவ்வேறு ஈமச் சின்னங்களில் கிடைப்பதைக் காணலாம்.

பெருங்கற்படைச் சின்னம் எண்கள்
III, VII, VIII, X

பெருங்கற்படைச் சின்னம் எண்கள்
V, IX

இன்னும் பல்வேறு இடங்களில் ஈமச்சின்னங்களை அகழ்ந்தால் இக்கருத்து மேலும் தெளிவுபெறும்.

ஊரிருக்கைப் பகுதிக் குறியீடுகள்

மேற்கூறிய ஈமச்சின்னங்களில் காணப்படும் தனிக் குறியீடுகளேயல்லாது ஊரிருக்கைப் பகுதிகளில் அகழாய்வு செய்தபோது கிடைத்த குறியீடுகளும் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்ததும் ஆய்வுக்கு உரியதும் ஆகும்.

அண்மையில் கொடுமணல் அகழாய்வில் கிடைத்த அனைத்துக் குறியீடுகளும் அவைகளின் தன்மைகளுக்கு ஏற்றவாறு இங்கு முறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை 1இல் உள்ள குறியீடுகள் ஓர் அடிப்படைக் குறியீட்டினைக் கொண்டு வளர்ச்சியுறுவதைக் காணலாம். அவற்றில் கடைசி இரண்டு குறியீடுகள் ஈமச் சின்னத்தைச் சார்ந்தவை ஆகும்.

அட்டவணை 2இல் உள்ள முதல் குறியீடு மற்றக் குறியீடுகளுடன் சேர்ந்து வருவதைக் காணலாம். குறிப்பாக இக்குறியீடு மற்றக் குறியீட்டுடன் சேரும்பொழுது அவற்றின் இறுதியில் மட்டுமே வருவதைக் காணலாம்.

அட்டவணை 3, 5 மற்றும் 6இல் உள்ள குறியீடுகள் சிறுமாற்றம் அல்லது வளர்ச்சி பெற்று வருவதைக் காணலாம்.

அட்டவணை 4இல் உள்ள குறியீடு வளர்ச்சி பெற்று மாற்றம் பெறுவதுடன் இது தமிழ் பிராமி எழுத்தாகிய 'ம' வுடன் தொடர்பு உடையதாக இருக்குமோ என்ற ஐயம் ஏற்படுத்துகிறது. இதைப்போன்ற குறியீடு கொற்கை அகழாய்விலும் கிடைத்துள்ளது.

அட்டவணை 7இல் சிறப்பம்சமாக 'கோவே' என்ற பிராமி எழுத்துப் பொறிப்புடன் சேர்ந்து ஒரு குறியீடு இறுதியில் வருவதைக் காணலாம். இக் 'கோவே' என்ற சொல் ஒரு தலைவனை அல்லது அரசனைக் குறிப்பதாக எடுத்துக் கொண்டால் இக்குறியீடு இங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. ஏனெனில் மேலே கூறியது போல இக்குறியீடு பெருங்கற்படைச் சின்னங்கள் III, VII, VIII மற்றும் X இல் வழங்கி வந்துள்ளன.

இச்சின்னங்களில் மிகவும் இன்றியமையாத தொல்பொருள்கள் கிடைத்தன என்பதையும் குறிப்பிடலாம். இதைப் போன்று வேறிரு குறியீடுகள் முறையே 'கோன்' என்ற பிராமி எழுத்துடனும், 'கனி' என்ற பிராமி எழுத்துடனும் கிடைத்துள்ளன (அட்டவணை-8). ஆயினும் இக்குறியீடுகள் இதுவரை அகழ்ந்த ஈமச் சின்னங்களில் கிடைக்கவில்லை.

அட்டவணை 8இல் உள்ள குறியீடுகளில் பெரும் பான்மையானவை பிராமி எழுத்துக்களுடன் தொடர்பு உடையவை. குறிப்பாக இவை சொல்லின் இறுதியில் வருவதைப் பார்க்கும்பொழுது இக்குறியீட்டிற்கெனச் சிறப்பானதொரு இடத்தை இவர்கள் அளித்திருப்பது புலப்படும்.

அட்டவணை 9இல் உள்ள முதல் குறியீட்டுத்தொடரில் இரண்டாவது குறியீடு நீங்கலாக மற்றவை கொங்கர் புளியங்குளம் பிராமிக் கல்வெட்டில் வாக்கியத்தின் இறுதியில் வருகின்றன. இது பொன்னின் அளவைக் குறிப்பதாகச் சிலர் கருதுகின்றனர். இத்தொடரில் உள்ள முதல் குறியீடு அழகர்மலை பிராமிக் கல்வெட்டிலும் சிறிது மாற்றம் அல்லது வளர்ச்சி பெற்று விளங்குவதைக் காணலாம் (அட்டவணை 13). அட்டவணை 9 இல் உள்ள இரண்டாவது குறியீட்டுத்தொடர் கொடுமணலில் கிடைத்த வெள்ளி முத்திரை நாணயம் ஒன்றில் காணப்படுவதை இங்குக் குறிப்பிடவேண்டும்.

அட்டவணை 10இல் உள்ள குறியீடுகள் கொடுமணல் அகழாய்வில் கிடைத்த பல்வேறு குறியீடுகளின் தொகுப்பு ஆகும்.

அண்மையில் இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் அணைக்கோட்டை என்ற இடத்தில் பெருங்கற்படைச் சின்னம் ஒன்றை அகழ்ந்தபோது கிடைத்த முத்திரையில் மூன்று குறியீடுகளைக் கொண்ட தொடர் மேல் வரிசையிலும் அதனடியில் கீழ்வரிசையில் 'கோவேத' என்ற பிராமி எழுத்தும் காணப்படுதல் இவ்வாய்வில் ஒரு திருப்புமுனை எனலாம் (அட்டவணை 11). இந்திரபாலா அவர்களும், கே.வி.ரமேஷ் அவர்களும் இது அரசனைக் குறிப்பதாகச்

காணப்படுகின்ற குறியீடுகள் கீழ்வரிசையில் காணப்படும் பிராமியுடன் கூடிய ஒத்த நிலையினைக் குறிக்கிறது என்பதன் மூலம் இக்குறியீடுகள் ஒலிவடிவமோ அல்லது கருத்து வடிவமோ பெற்றுத் திகழ்வதை அறியலாம்.

எழுத்துக்கள்

கொடுமுணலில் வாழ்விடப்பகுதியில் மேற்கொண்ட அகழாய்வினை அதில் கிடைத்த பொருள்களின் தன்மை கொண்டு இரூ காலகட்டங்களாகப் பாகுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

முதல் கால கட்டம் - கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி
கி.பி. முதல் நூற்றாண்டு முடிய

இரண்டாம் கால கட்டம் - கி.பி. முதல் நூற்றாண்டுக்குப் பின்

இதில் (பிராமி எழுத்துப் பொறித்த பாளை ஓடுகள் முதல் காலப்பகுதியில் மட்டுமே கிடைக்கின்றன. இவைகளும் குறியீடுகளைப் போன்றே பாளை சுட்டின் பெரும்பாலும் குவளைகள், தட்டுகள், சிறுபாளைகள் ஆகியவற்றின் கழுத்துப்பகுதியில் கிறப்பட்டன.)

இவ்வகை பிராமி எழுத்துப் பொறிப்புகள் சிதைந்த நிலையில் நூற்றுக்கணக்கில் கிடைத்த போதிலும் பெருங்கற்படைச் சின்னப் பகுதியில் இவை கிடைப்பதில்லை. இருப்பினும் அரிதாக 'விஸாகி' என்ற எழுத்துப் பொறிப்புடன் பெருங்கற்படைச் சின்னம் III ல் ஒரு பாளை ஓடு கிடைத்தது.

இதுவும் பெருங்கற்படைச் சின்னங்களில் ஈமப் பொருள்களாக வைக்கப்பட்ட பாளை ஓடு அல்ல. வாழ்விடத்திலிருந்து எடுத்துச் சென்று பெருங்கற்படைச் சின்னத்தில் போடப்பட்ட ஓடாகத் தெரிகிறது. வாழ்விடத்தில் கிடைத்த ஓடுகளில் பெரும் பான்மையானவை ஒன்று அல்லது இரண்டு எழுத்துக்களே கொண்டு விளங்குகின்றன. சில பாளை ஓடுகளே ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட சொற்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. பொதுவாக இவை மிகுந்த கவனத்துடன் எழுதப்பட்டவையாகத்

42
தெரிகிறது. சில பாளை ஒடுகளில் சில பிழைகளை எழுதியவரே
திருத்தம் செய்ததாகத் தெரிகிறது.

எழுத்துக்களின் அமைப்பில் சுமார் இருநூறு
ஆண்டுகளுக்குக் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் எதுவும் இல்லை
எனலாம். எழுத்துக்களின் உருவ அளவில் மாற்றம் தென்படுவது
பல்வேறுபட்ட மக்கள் எழுதியதால் தோன்றியதாகும். இதை க,
ம, ண, ச போன்ற எழுத்துக்களைக் கொண்டு தெளிவாக
உணரலாம். இவ் எழுத்துக்களின் அமைப்பு இயற்கையான
குறைகளில் காணப்படுகின்ற பிராமி கல்வெட்டுக்களில்
காணப்படும் எழுத்துக்களைப் போலவே காணப்படுகிறது.
பொதுவாகவே பாளை ஒடுகளில் வளைவு கோடுகளைப்
போடுவதை விட நேர்கோடுகள் இடுவது எளிதாகவும்
நேர்த்தியாகவும் இருக்கின்ற காரணத்தால், பெரும்பாலும் பாளை
ஒடுகளில் காணப்படும் எழுத்துக்கள் நேர்கோட்டு நிலையைப்
பெற்று விளங்குகின்றன.

உயிர் எழுத்துக்களில் அ, ஆ, இ ஆகியனவே
கிடைத்துள்ளன. 'அ' எழுத்து பெரும்பாலும் சொல்லின்
முதலிலேயே வருகின்றது. 'ஆ' அரிதாக கிடைக்கின்றது. மேலும்
'அ' எழுத்தின் மையப்பகுதியில் சிறிய சமகோடு ஒன்று
இடுவதால் 'அ'ஆ' விற்கும் அதிகமானதொரு வேறுபாட்டினைக்
காணமுடிவதில்லை. இதேபோன்று மெய் எழுத்துக்களிலும்
உயிரொலி கொண்ட எழுத்துக்களை வேறுபடுத்திக்
காட்டுவதில்லை. இருப்பினும் ஒரு இடத்தில் மட்டும் 'ந'
புள்ளியிடப்பட்டுக் காணப்படுகின்றது. இது வேண்டுமென்றால்
'நீ' என்ற எழுத்தைக் குறிப்பதாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். இதை
அறுதியிட்டுக் கூற மேலும் சில சான்றுகள் தேவைப்படுகின்றன.
அதே போன்று 'அ' 'ஆ' ஆகியவற்றினிடையே
வேறுபாட்டினைக் காட்டுவதற்கு எவ்வித முயற்சியும்
எடுக்கப்படவில்லை. சில இடங்களில் 'அ' என்ற எழுத்திற்கும்
அதன் மேல் அல்லது மையப்பகுதியில் சமகோடு ஒன்று
இடப்பட்டு உள்ளதால் அவ்வெழுத்துடைய சொல்லின்
பொருளைக் கொண்டே அவ்வெழுத்தினை நெடில் எழுத்தாகவோ
அல்லது குறில் எழுத்தாகவோ எடுத்துக்கொள்ள இயலும்.

மேலே கூறியதுபோல் உயிர் எழுத்துக்கள் அ, ஆ மற்றும் இ என்ற எழுத்துக்களே தனித்துக் கிடைத்த போதிலும் உயிர்மெய்குறியீடாக இ, ஈ, உ, ஊ, ஏ போன்ற எழுத்துக்கள் கிடைத்துள்ளன. உயிர்மெய்குறியீடான கி, கீ என்ற எழுத்துக்கள் வரும்போது சில சமயங்களில் 'க' எழுத்தில் வருகின்ற நேர்கோட்டில் இக்குறியீட்டினைக் குறிக்காது சம்கோட்டில் இத்துணைக்கோட்டினை இட்டுள்ளனர்.

தமிழ்மொழிக்கே உரித்தான ழ, ள, ற, ன போன்ற எழுத்துக்களும் கிடைத்துள்ளன. இதில் 'ற' என்ற எழுத்து ஒரு முறை கிடைத்துள்ளது. அதுவும் 'து' என்ற எழுத்து போன்ற அமைப்பில் உள்ளது. 'ன' என்ற எழுத்து மிகுதியாக சொல்லின் இறுதியில் வருவதால் இது தனி மெய்யாக (ன்) விளங்குகிறது எனலாம். 'ள' என்ற எழுத்து இரு வடிவங்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. இதில் ஒன்று இலங்கையில் கிடைக்கின்ற இதே எழுத்துப் போல உள்ளது.

வடமொழியில் உள்ளது போல க, ச, ட, த, ப ஆகியவற்றிற்கு வர்க்க எழுத்துக்கள் வழங்கவில்லை. சீரொலிகளில் 'ஸ' என்ற எழுத்து அதிகமாகக் கிடைக்கிறது. ஆனால் 'ஃ' என்ற எழுத்து ஒரே இடத்தில் மட்டுமே கிடைக்கிறது.

பொதுவாக இப் பாளை ஒட்டு எழுத்துக்கள் ஆள் பெயர்களையே குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். பெரும்பான்மையான பெயர்கள் 'ன்' என்ற எழுத்துடனே முடிவடைகிறது. பொதுவாகத் தமிழில் ஆண்மகனைக் குறிக்கும் பெயர்கள் 'ன்' என்று முடிவடையும். (இங்கு கிடைத்த கண்ணன், ஆதன், பண்ணன் போன்ற பெயர்கள் சங்கப் பெயர்களாகக் காட்சி அளிக்கின்றன) சில பெயர்கள் அந்தை என்று தொடங்குகிறது அல்லது முடிவடைகிறது. விஸாகி, வருணி, குவிரியன் போன்ற பெயர்கள் வட இந்தியப் பெயர்களாகத் தென்படுகின்றன. சில பெயர்கள் வடமொழி 'ஸ' வுடன் தொடங்குகிறது. பெயர்களை மட்டும் குறிக்காது வாணிக சங்கம் அல்லது குழுவைக் குறிக்கும் 'நிகம' என்ற சொல்லும் கிடைத்துள்ளது.

வருணி அகல், சம்பன் அகல் போன்ற சொற்றொடர்கள் வருணியுடைய அகல், சம்பனுடைய அகல் என்ற பொருள்

கொடுக்கும். ஆகவே இவ்வெழுத்துக்கள் கொண்ட மண்கலங்கள்
சிலருடைய உரிமை என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன எனலாம்.

மேற்கூறிய செய்திகளை நோக்கும்பொழுது பானை ஓட்டு
எழுத்துக்கள் பலவகையில் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை
என்று தெரியும். இவற்றை மேலும் விரிவாக ஆராய தமிழ்நாடு
முழுவதும் களஆய்வும் அகழாய்வும் செய்வது மிக அவசியம்.

14

வெட்டு மணித் குறியீடுகள்

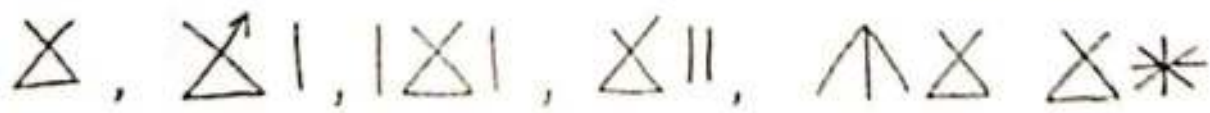
1

2

3

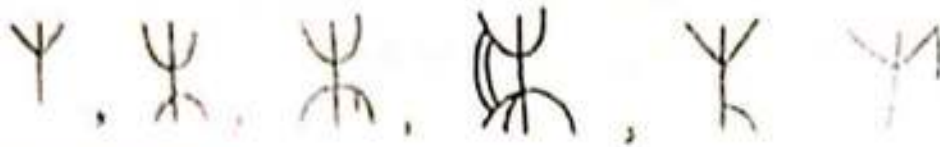

4

கொடுமனால் குறியீடுகள்

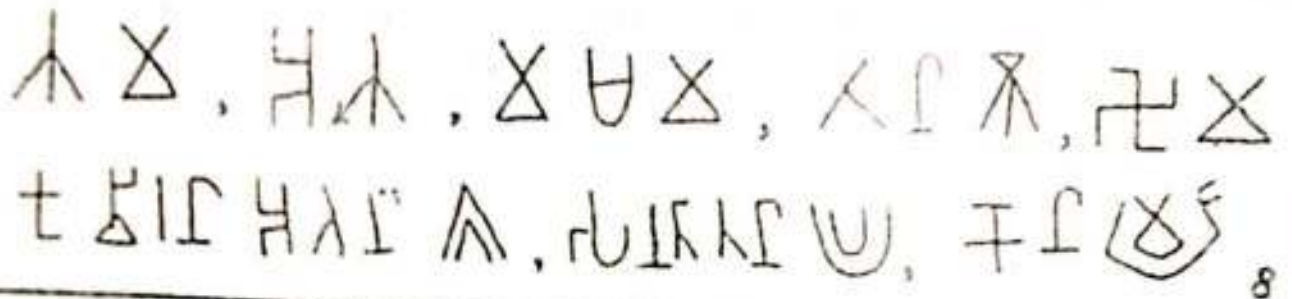
5

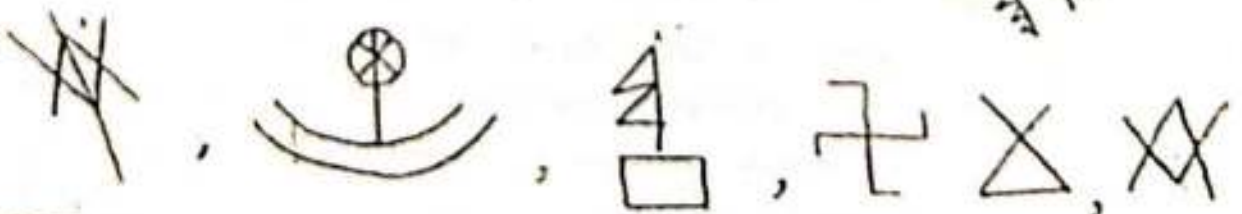
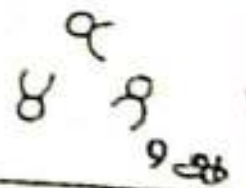
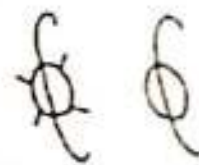
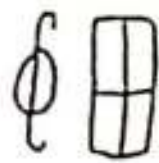
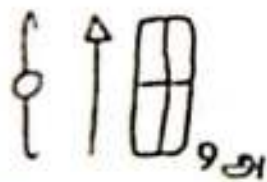
6

7

8

10

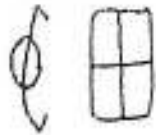
Y Y α

11

F 3 A

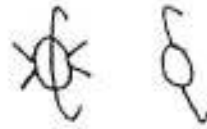
ஆனைக்கோட்டை

12

கொங்கர்
புளியங்குளம்

13

அழகர்மலை

MYU

YUIM

14

UYW

UMY

சாணார்

MX

I

II

15

ஈமக்குழியில் கிடைத்த குறியீடுகள்

III, VI, VIII, X, XII, XIII

V, IX

IX

16

δ 4

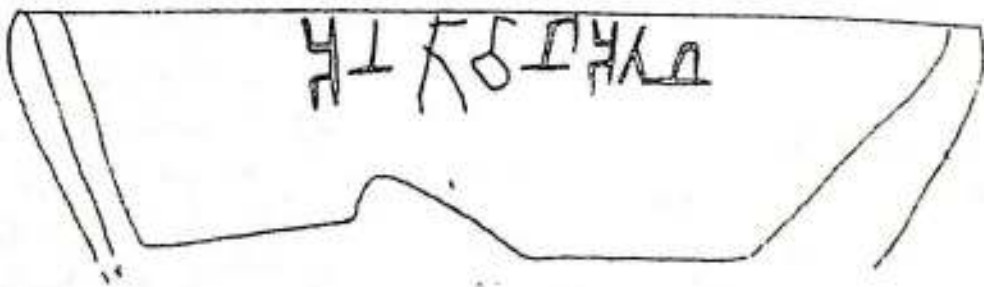
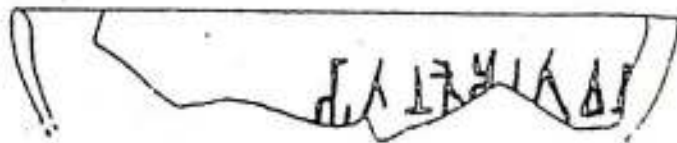
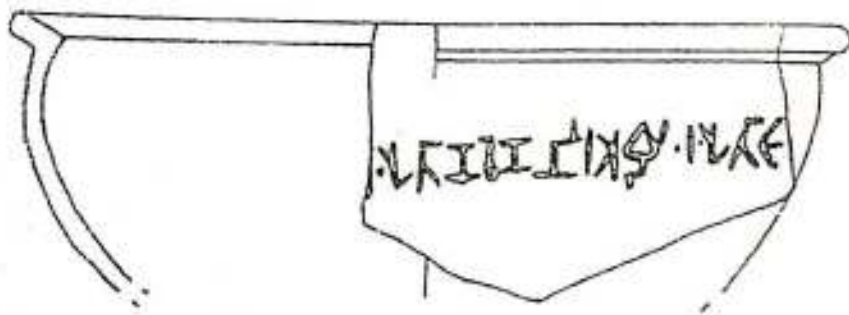
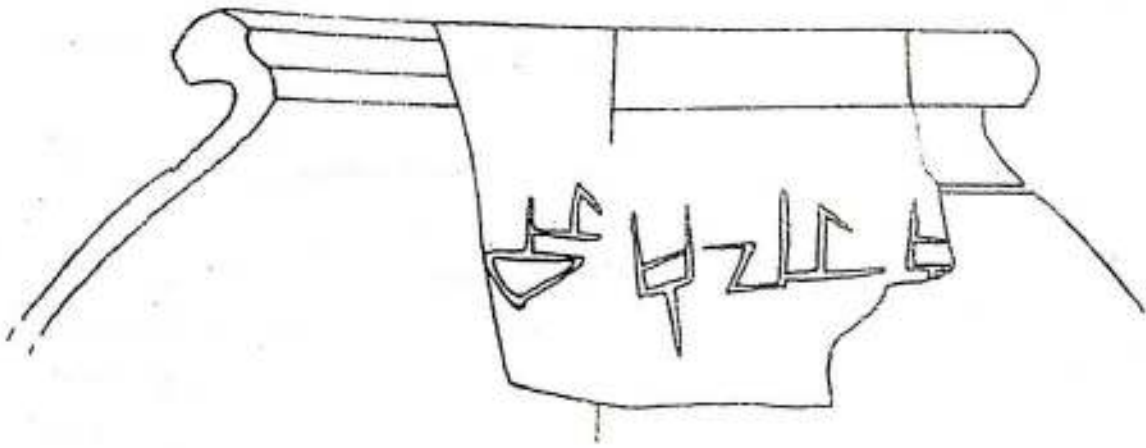
δ 4

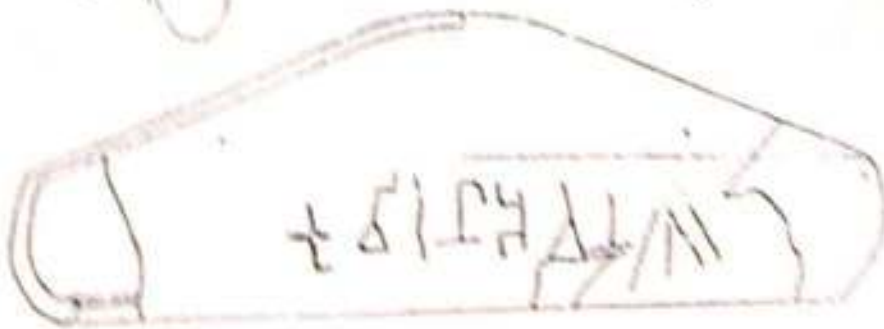
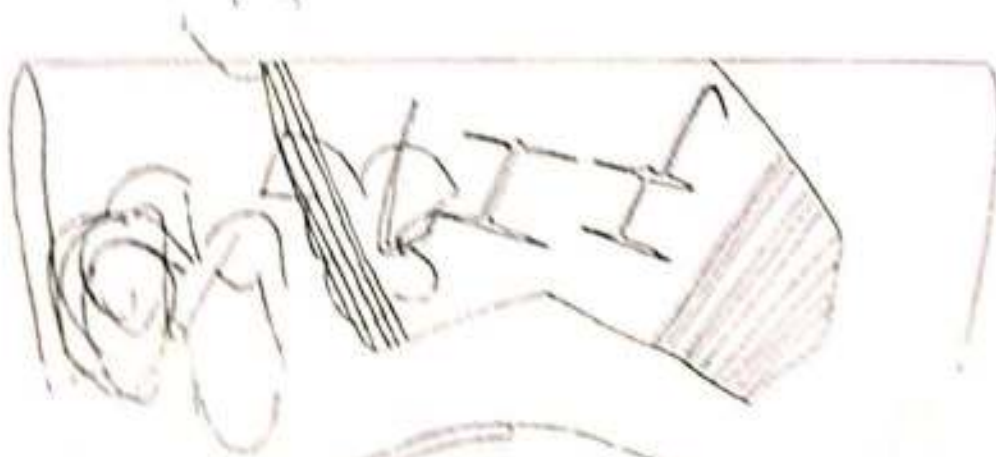
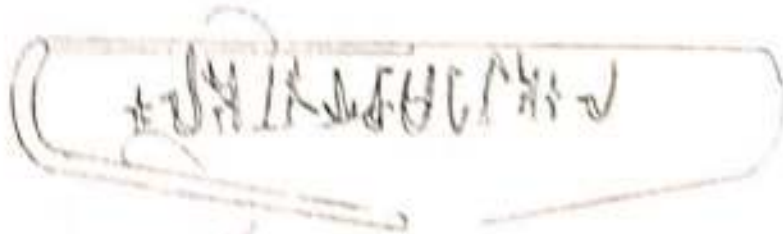
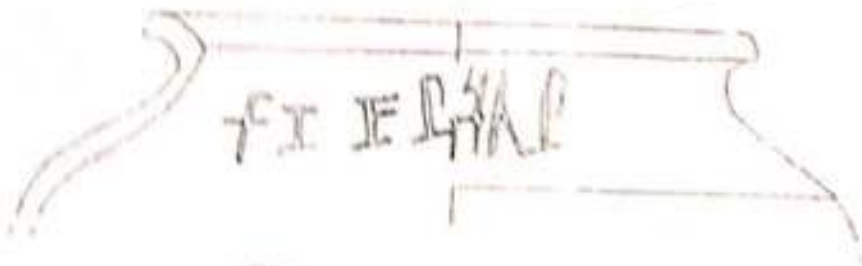
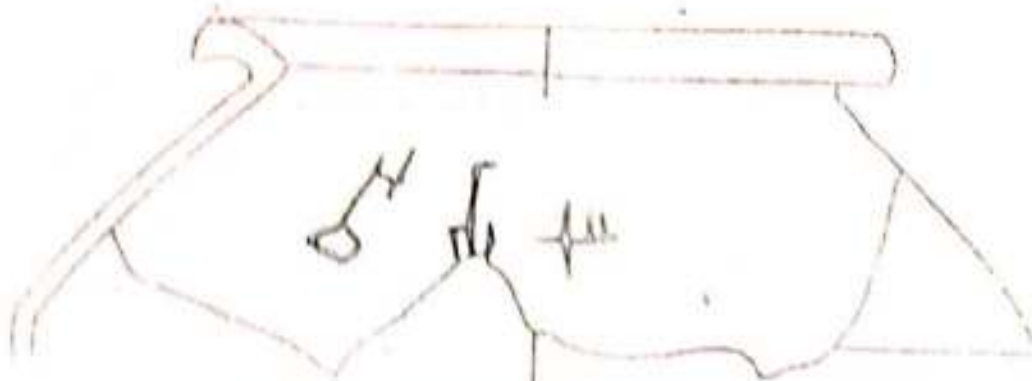
δ 4

δ

கொற்கை

கொடுமணலில் தமிழ்-பிராமி எழுத்துப் பொறிப்புகள்

U.S.F.
7.07

U.S.F.
7.07

பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டு எழுத்துக்கள்

P.S.E. & AP. 2001

வெ. வேதாசலம்

(பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டுக்கள் தமிழக வரலாற்றிலும் தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டு எழுத்துக்களின் வரலாற்றிலும் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெற்று விளங்கும் இன்றியமையாத கல்வெட்டுக்களாகும். சிவகங்கை மாவட்டத்துத் திருப்பத்தூர் வட்டத்தில் பூலாங்குறிச்சி அமைந்துள்ளது. இவ்வூரிலுள்ள மதகுமலைச் சரிவின் அடிவாரத்தில் தமிழ்பிராமியின் பிற்கால வடிவத்தில் அமைந்த மூன்று கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் நடுவிலுள்ள கல்வெட்டு மட்டும் இன்னும் முழுமையாகப் படிக்க இயலவில்லை. படிக்கப்பெற்ற ஏனைய இரண்டு கல்வெட்டுக்களும் அடுத்தடுத்து ஆண்ட சேந்தன், சேந்தன்கூற்றன் என்ற மன்னர்களின் காலத்தினைச் சார்ந்தவையாகும்.) இவை இரண்டும் அறக்கொடைகளைப் பற்றிப் பேசுவனவாகும். இவ்விரு கல்வெட்டுக்களில் சேந்தன்கூற்றன் காலக் கல்வெட்டினை எழுதியவன் நரியங்காரி என்று அக்கல்வெட்டிலேயே தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

P.S.E. & AP. 2001
N. 07

இவ்விரு கல்வெட்டுக்களின் எழுத்துக்களை ஆய்வு செய்ததன் மூலம் பண்டைய தமிழிலக்கிய காலத்திற்கும் பல்லவர் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வழக்கிலிருந்த தமிழ்பிராமி, வட்டெழுத்து, தமிழ் ஆகிய எழுத்துக்களின் வரிவடிவங்களையும் அவை வளர்ந்து நிற்கும் முறையினையும் ஓரளவு அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. சங்ககாலத்திற்குப் பின்னர் அதிக அளவில் எழுத்துக்களின்

வரிவடிவங்களைத் தரும் முதற் கல்வெட்டுக்கள் இவையெனலாம். இவற்றில் காணும் உயிரெழுத்துக்கள், மெய்யெழுத்துக்கள், உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள் ஆகியவற்றின் வரிவடிவங்கள் ஆய்வுசெய்யப்பெற்று இங்குப் பட்டியலிட்டுக் காட்டப் பெற்றுள்ளன.

(பார்க்க : இணைப்புப் பட்டியல்கள் - 1, 2, 3), மேலும் பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டு எழுத்துக்கள் தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் காலவரிசையில் எந்த இடத்தைப் பெற்று நிற்கின்றது என்பதையறிய பிற ஊர்களின் கல்வெட்டுக்களோடு பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டு ஒப்பிடப்பெற்று அவற்றோடு காலவரிசைப்படி பட்டியலிட்டுக் (பட்டியல் 2) காட்டப் பெற்றுள்ளது.

உயிரெழுத்துக்கள்

உயிரெழுத்துக்களில் - அ, ஆ, இ, உ, எ, ஓ ஆகியவற்றின் வரிவடிவங்கள் இக்கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. (பட்டியல் - 1)

ஈ, ஊ, ஏ, ஓ - ஆகிய உயிர்நெடில் வடிவங்கள் காணப்படவில்லை. இவ்வெழுத்துக்கள் இக்கல்வெட்டுக்களில் வரும்சொற்களில் பயிலப்பெறாமையால் அவற்றின் வடிவங்களை இங்குக் காணமுடியவில்லை. ஆகாரத்திற்கு வரிவடிவம் இருந்திருப்பது போன்று பிறவற்றிற்கும் வரிவடிவங்கள் இக்காலத்தில் வழக்கில் இருந்திருக்கலாம். சங்க காலத்திற்குப் பிறகு தொடர்ந்து இக்கல்வெட்டுக்களிலும் ஐகாரத்திற்கு வரிவடிவம் கிடைக்கப்பெறவில்லை. பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டிற்கு முன்பு இகரம், ஈகாரம் இரண்டும் வேறுபாடு இல்லாத வகையில் ஒரே வரிவடிவில் விரவி வந்தன. அவற்றில் இகரத்திற்குத் தனி வரிவடிவம் மூன்றுகோடுகளின் அடிப்படையில் உருவாக்கப் பெற்றிருப்பதைப் பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டில் காணமுடிகின்றது. இதுவே பிற்காலத் தமிழ், வட்டெழுத்துக்களின் இகர வரிவடிவத்திற்கு முன்னோடியாக

விளங்குகின்றது. அறச்சலூர்க் கல்வெட்டினைப் போன்றே எகரம் வட்டமாக நடுவில் புள்ளியிட்டு எழுதப் பெற்றுள்ளது. மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டில் காணும் ஓகரத்தின் வரிவடிவவளர்ச்சியினைப் பக்கவாட்டில் புதிதாக நீட்டப்பெற்ற கோட்டுடனும் சற்று வளைவுடனும் காணமுடிகின்றது.

மெய்யெழுத்துக்கள்

[குமிழில் அமைந்த பதினெட்டு மெய்யெழுத்துக்களின் வரிவடிவங்களையும் பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டுக்களில் காணமுடிகின்றது. இவற்றில் முகாமெய் (புள்ளியோடு கூடிய மெய்) மட்டும் இக்கல்வெட்டுக்களில் வரவில்லை. மற்ற மெய்யெழுத்துக்கள் அனைத்தும் புள்ளியிட்டு எழுதப் பெற்றுள்ளன.

உயிர்மெய் வரிவடிவங்கள் நன்கு அறியும் வகையில் தெளிவாக எழுதப்பெற்றுள்ளன. ஓகரம் ஏறிய 'கொ, தொ' ஆகிய இரண்டு குறில்களும் அவை குறிலெழுத்துக்கள் என்று அறியும் வகையில் தலைக்கு மேலே புள்ளியிட்டு எழுதப்பெற்றுள்ளன. எனவே மெய்யெழுத்தினை வேறுபடுத்தி அறியும் வகையில் மெய்யிற்குப் புள்ளியிட்டு எழுதும் வழக்கம் உயிர்மெய் யெழுத்துக்களையும் ஓரளவு நன்கறியும் வகையில் இக்காலத்தில் விரிவுபடுத்தப்பெற்றுள்ளது என்பதையும் பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டு எழுத்துக்கள் உணர்த்துகின்றன. ஆகாரம் ஏறிய மெய் பக்கவாட்டில் சிறிய கோடிட்டுக் காட்டும் பழைய மரபைக் கொண்டு விளங்குகிறது. இகரம் ஏறிய மெய்யில் மேல்நோக்கி இடப்பெறும் சிறிய கோடு இவ்வெழுத்துக்களில் சுழித்து விடப்பெற்றுள்ளது. ஊகாரம் மெய்யெழுத்துக்களோடு சேரும்போது (எ.கா: தூ, யூ, லூ, நூ) தனிவரிவடிவும் உருவாக்கப் பெற்றுள்ளது (பட்டியல் மூன்று). ஐகாரம் ஏறிய மெய் மெய்யெழுத்தின் இடப்பக்கத்தில் 'உ' போன்ற வரிவடிவம் சேர்த்தெழுதப்பெற்று உருவாக்கப்பெற்றுள்ளது.]

புள்ளியிடல்

மெய்யெழுத்துக்களின் வேறுபாடுகளை அறியும் வகையில் தவறாது அவற்றிற்குப் புள்ளியிட்டு

21
 பூ
 தி
 மு
 நூ
 கா
 அ
 இ
 அ
 தே
 க
 நூ
 வ
 ப
 வ
 க
 து
 (ம
 அ
 ண
 க
 ஒ
 4)
 கா
 கா
 அ
 நூ
 இ
 நூ
 வ
 பிர

பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டுக்களில் பரிபாட்டுத் தன்மையாக இருக்கின்றன. தமிழ்நாட்டில் மெய்வடிவங்களுக்குப் புள்ளியிட்டு எழுதும் முறை தமிழ்பிராமி வரிவடிவங்களில் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிற்கும் ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலேயே ஏற்பட்டது. கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் அரிக்கமேடு பானையாட்டு எழுத்துக்களின் காலத்தில் (கி.பி. 200) இவ்வழக்கம் தொடங்கியது என்று கருதுவர். ஆனால் இவ்வழக்கம் அதற்கும் சற்று முன்பாக முதல் நூற்றாண்டிலேயே தோன்றியிருக்கவேண்டும் என்பதை ஆனாமலைத் தமிழ்பிராமிக் கல்வெட்டு உறுதிப்படுத்துகின்றது. ஆனால் தொடர்ந்து முதலிரு நூற்றாண்டுகளில் புள்ளியிட்ட எழுத்து அருகிய அளவிலேயே வழக்கிலிருந்தது. அதற்குப்பின் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது போல் தெரிகிறது. புள்ளியிட்டு எழுதும் வழக்கம் பெருவழக்காக இருந்த காலத்திலேயே பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டு எழுத்துக்கள் எழுதப்பெற்றிருக்கவேண்டும்.

தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் பூலாங்குறிச்சியின் இடம்

V S E. R. A. P. 2007.

தமிழ்நாட்டு பிராமியின் வரிவடிவங்களில் மீனாட்சிபுரம் (மாங்குளம்), ஆனாமலை, திருப்பரங்குன்றம், புகழூர், அறச்சலூர், அம்மன்கோயில்பட்டி, இருளப்பட்டி, பிள்ளையார்பட்டி ஆகிய ஊர்களில் அமைந்த கல்வெட்டு எழுத்துக்களோடு பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டு எழுத்துக்களையும் கால-வரிவடிவ முறையில் ஒப்பிட்டுப் பட்டியலிட்டுப் பார்க்கும்போது (பார்க்க பட்டியல் 4) அறச்சலூர், அம்மன்கோயில்பட்டிக் கல்வெட்டுக்களின் காலத்திற்கும் இருளப்பட்டி நடுகல் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தியன) அவை எனத் துணியலாம். ஏற்கனவே அறச்சலூர், அம்மன்கோயில்பட்டி கல்வெட்டுக்கள் கி.பி. 3-4 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை என்றும் கணித்துக் கூறியுள்ளனர். இப்போதைக்கு பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டுக்களை 5 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியைக் சேர்ந்தவையெனலாம்.

வட்டெழுத்து - தமிழ்எழுத்துக்களின் வளர்ச்சி

பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டுக்கள் தமிழ்நாட்டில் பிராமியிலிருந்து தமிழ், வட்டெழுத்துக்கள் தோன்றி வளர்ந்து

கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் எழுதப்பெற்றனையாகும். இதனால் அவற்றின் தொன்மையான வரிவடிவங்களைப் பூலாங்குறிச்சிக்கல்வெட்டில் காணமுடிகின்றது. வட்டெழுத்துக்களைக் காப்பவை அதிகம் காணமுடிகின்றது. பூலாங்குறிச்சிக்கல்வெட்டுக்களுக்கு முன்னர்த் தமிழ்நாட்டில் தோற்றம்பெற்ற வட்டெழுத்து விரைவாகப் பல இடங்களுக்கும் பரவின. கொண்டிருந்த காலத்தில் எழுதப் பெற்றுள்ளது இருளப்பட்டி நடுகல் கல்வெட்டு, சிம்மவர்மன், சிம்மவிஷ்ணு மகேந்திரவர்மன் ஆகியோரது நடுகல் கல்வெட்டுக்கள் ஆகியவற்றின் வட்டெழுத்துக்கள் பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுபவரிவடிவங்களின் தொடர்ச்சியாகக் காணமுடிகின்றது. இதே போன்று பாண்டியநாட்டுப் பிள்ளையார்பட்டிக் கல்வெட்டு, சிங்கம்பட்டி நடுகல் கல்வெட்டு, பாண்டியன் நெடுமாறனின் ஏனாதி மற்றும் வைகைக்கரைக் கல்வெட்டுக்கள், குலசேகரநல்லூர் கல்வெட்டு ஆகியவற்றிலும் பூலாங்குறிச்சி வரிவடிவத்தின் தொடர்ச்சியைக் காணமுடிகின்றது.

பூலாங்குறிச்சி கல்வெட்டு

1. உயிரெழுத்துக்கள்

U.S.E. 2008
M.S.E. 2008

அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஓ
ஈ	ஊ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஓ		
ஈ	ஊ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஓ		

2. மெய்யெழுத்துக்கள்

க	ச	ட	த	ப	ஹ	ய	ர்	ல்	வ்	ழ	ள்
ஈ	ஊ	உ	ஊ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஓ	ஈ	ஊ
ஈ	ஊ	உ	ஊ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஓ	ஈ	ஊ

3. உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள்

க	அ	ஆ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ
ச	ஈ	ஊ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ
ட	ஈ	ஊ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ
த	ஈ	ஊ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ
ப	ஈ	ஊ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ
ம	ஈ	ஊ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ
ய	ஈ	ஊ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ
ர	ஈ	ஊ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ
ல	ஈ	ஊ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ
வ	ஈ	ஊ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ
ழ	ஈ	ஊ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ
ள	ஈ	ஊ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ
ள	ஈ	ஊ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ
ண	ஈ	ஊ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ
ந	ஈ	ஊ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ
ம	ஈ	ஊ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ
ள	ஈ	ஊ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ

தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் பூலாங்குறிச்சியின் இடம்:

	அ	ஆ	இ	உ	எ	ஓ	ஔ	ச	ந	ற	ல	ள	ழ	ரி	ள	ன	னா
மீனாட்சிபுரம்	ஈ					ஊ	ஓ	ச	ந	ற	ல	ள	ழ	ரி	ள	ன	னா
ஆனைமலை	ஈ	ஊ	ஓ	உ	எ			ச	ந	ற	ல	ள	ழ	ரி	ள	ன	னா
திருப்பரங்குன்றம்	ஈ	ஊ	ஓ	உ	எ			ச	ந	ற	ல	ள	ழ	ரி	ள	ன	னா
புகளூர்	ஈ		ஓ	உ	எ			ச	ந	ற	ல	ள	ழ	ரி	ள	ன	னா
அரச்சலூர்					ஓ			ச	ந	ற	ல	ள	ழ	ரி	ள	ன	னா
அம்மன்கோவில்பட்டி								ச	ந	ற	ல	ள	ழ	ரி	ள	ன	னா
பூலாங்குறிச்சி	ஈ	ஊ	ஓ	உ	எ	ஓ	ஔ	ச	ந	ற	ல	ள	ழ	ரி	ள	ன	னா
இருளப்பட்டி								ச	ந	ற	ல	ள	ழ	ரி	ள	ன	னா
பிள்ளையார்பட்டி					ஓ			ச	ந	ற	ல	ள	ழ	ரி	ள	ன	னா

பூலாங்குறிச்சிக்கல்வெட்டுக்களின் சிறப்புத்தன்மையாக இருக்கின்றது. தமிழ்நாட்டில் மெய்வடிவங்களுக்குப் புள்ளியிட்டு எழுதும் முறை தமிழ்பிராமி வரிவடிவங்களில் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிற்கும் ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலேயே ஏற்பட்டது. கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் அரிக்கமேடு பானையோட்டு எழுத்துக்களின் காலத்தில் (கி.பி. 200) இவ்வழக்கம் தொடங்கியது என்று கருதுவர். ஆனால் இவ்வழக்கம் அதற்கும் சற்று முன்பாக முதல் நூற்றாண்டிலேயே தோன்றியிருக்கவேண்டும் என்பதை ஆனைமலைத் தமிழ்பிராமிக் கல்வெட்டு உறுதிப்படுத்துகின்றது. ஆனால் தொடர்ந்து முதலிரு நூற்றாண்டுகளில் புள்ளியிட்டெழுத்துதல் அருகிய அளவிலேயே வழக்கிலிருந்தது. அதற்குப்பின் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது போல் தெரிகிறது. புள்ளியிட்டு எழுதும் வழக்கம் பெருவழக்காக இருந்த காலத்திலேயே பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டு எழுத்துக்கள் எழுதப்பெற்றிருக்கவேண்டும்.

தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் பூலாங்குறிச்சியின் இடம்

V S. E. R. 1 AP. 1007.

தமிழ்நாட்டு பிராமியின் வரிவடிவங்களில் மீனாட்சிபுரம் (மாங்குளம்), ஆனைமலை, திருப்பரங்குன்றம், புகழூர், அறச்சலூர், அம்மன்கோயில்பட்டி, இருளப்பட்டி, பிள்ளையார்பட்டி ஆகிய ஊர்களில் அமைந்த கல்வெட்டு எழுத்துக்களோடு பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டு எழுத்துக்களையும் கால-வரிவடிவ முறையில் ஒப்பிட்டுப் பட்டியலிட்டுப் பார்க்கும்போது (பார்க்க பட்டியல் 4) அறச்சலூர், அம்மன்கோயில்பட்டிக் கல்வெட்டுக்களின் காலத்திற்கும் இருளப்பட்டி நடுகல் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தியன்) அவை எனத் துணியலாம். ஏற்கனவே அறச்சலூர், அம்மன்கோயில்பட்டி கல்வெட்டுக்கள் கி.பி. 3-4ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை என்றும் கணித்துக் கூறியுள்ளனர். இப்போதைக்கு பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டுக்களை 5ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியைக் சேர்ந்தவையெனலாம்.

வட்டெழுத்து - தமிழ்எழுத்துக்களின் வளர்ச்சி

பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டுக்கள் தமிழ்நாட்டில் பிராமியிலிருந்து தமிழ், வட்டெழுத்துக்கள் தோன்றி வளர்ந்தது

3. உயிர்மெய்யொழுத்துக்கள்

	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஓ	ஔ	ஐ
க		க		க		க		
ச		ச		ச		ச		
ட		ட		ட		ட		
த		த	த	த		த		
ப		ப	ப	ப		ப		
ந		ந	ந	ந		ந		
ய		ய	ய	ய		ய		
ர		ர	ர	ர		ர		
ல		ல	ல	ல		ல		
வ		வ	வ	வ		வ		
ழ		ழ	ழ	ழ		ழ		
ள		ள	ள	ள		ள		
ஊ		ஊ	ஊ	ஊ		ஊ		
ண		ண	ண	ண		ண		
ந		ந	ந	ந		ந		
ம		ம	ம	ம		ம		
ய		ய	ய	ய		ய		

U.S.E. & A.P. 07

தமிழ்நாட்டு எழுத்து முறைகளின் வளர்ச்சி

இரா. கோவிந்தராஜ்

இன்று இந்திய நாட்டில் வழங்கப்படும் எழுத்துக்களின் வரிவடிவங்கள் பிராமி எழுத்துக்களிலிருந்து பெறப்பட்டவைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. தமிழ் எழுத்துக்களும் பிராமியிலிருந்து பெறப்பட்ட எழுத்துக்கள்தாம் என்பதற்குச் சான்றாகத் தமிழகத்திலுள்ள இயற்கைக் குகைக் கல்வெட்டுக்களாலும், அகழாய்வின் போது கிடைத்த பாளை ஓடுகளில் கிறப்பட்ட எழுத்துக்களாலும் விளங்குகின்றன. எனினும், வட இந்தியாவில் கிடைக்கும் பிராமி எழுத்துக்களுக்கும் தமிழ்நாட்டில் கிடைக்கும் பிராமி எழுத்துக்களுக்கும் வேறுபாடுகள் உள்ளன. வட இந்திய பிராமியில் உள்ள வர்க்க எழுத்துக்கள் தமிழ்பிராமி எழுத்துக்களில் இல்லை. இதைத்தவிர வடஇந்திய பிராமி எழுத்துகளில் இல்லாத ழ, ள, ற, ன எழுத்துக்கள் இங்குக் கிடைக்கின்றன. இதைத் தமிழ்-பிராமி என்றும் தமிழி என்றும் அழைக்கின்றனர்.

U.S.E. & A.P. 07

தமிழ்நாட்டில் பிராமிக்குப்பின் மூன்று வகை எழுத்துக்கள் வழங்கிவந்துள்ளன. இவை வட்டெழுத்து, தமிழ், கிரந்த எழுத்துக்களாகும். இதில் கிரந்தம் சமஸ்கிருத மொழியையும் வட்டெழுத்தும் தமிழெழுத்தும் தமிழ் மொழியையும் எழுதப் பயன்படுத்தப்பட்டன. தமிழ் பிராமி எழுத்திலிருந்து வட்டெழுத்து வளர்ச்சி பெறுவதைக் கி.பி. 3, 4ஆம் நூற்றாண்டையொட்டிய அறச்சலூர்க் கல்வெட்டும் (பெரியார் மாவட்டம்) 5-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பூலாங்குறிச்சி

கல்வெட்டும் (பசும்பொன் மாவட்டம்) உணர்த்துகின்றன. கனித்தன்மையுடன் விளங்கும் தொன்மைக்கால வட்டெழுத்துக்கள் தருமபுரி மாவட்ட நடுகல் கல்வெட்டிலும், வடார்க்காடு மாவட்டச் செங்கம் வட்டத்தில் கிடைத்துள்ள பல நடுகல் கல்வெட்டுக்களிலும் காணப்படுகின்றன. இவைகளில் பல்லவ மன்னர் சிம்மவர்மன், முதலாம் மகேந்திரவர்மன் கால நடுகல் கல்வெட்டுக்களும் அடங்கும்.

பிராமியிலிருந்து வளர்ச்சியுற்ற தமிழ் எழுத்துக்கள் (சங்கப்பட்டு மாவட்ட வல்லம் (610-630), திருக்கழுக்குன்றம் (650) ஆகிய சில இடங்களில் மட்டும் கிடைக்கின்றன. இதைவிட வளர்ச்சியுற்ற தமிழ் எழுத்துக்களைக் கூரம் செப்பேடுகளில் (69-691) முழுமையாகக் காணமுடிகிறது. (அட்டவணை II-1,3). இச்செப்பேடுகளில் முன் பகுதி கிரந்த எழுத்துக்களிலும், என்பகுதி தமிழ் எழுத்துகளிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. சிம்மவர்மன் கால வளர்ச்சி உள்ள கோயில் செப்பேடுகளில் செய்து கி.பி. 550 கண்டையொட்டியதாக இருந்தாலும் இவற்றில் காணப்படும் புரி வடிவங்கள் (அட்டவணை II-IX,4) 8ஆம் நூற்றாண்டின் என்பகுதியைச் சேர்ந்ததாக இருக்கின்றன. இவ்வெழுத்துக்களைக் கூரம் செப்பேட்டு எழுத்துக்களோடும் கி.பி. 729ஆம் கண்டைச் சேர்ந்த பட்டத்தர்ள்மங்கலம் செப்பேட்டெழுத்துக்களோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்பொழுது இது புலனாகும்.

மேற்கூறப்பட்ட தமிழ் மற்றும் வட்டெழுத்துக்கல்வெட்டுக்களை வைத்துப் பார்க்கும்பொழுது தமிழ் எழுத்துக்களுக்கு வட்டெழுத்துக்களைப்போல் படிப்படியான வளர்ச்சியுடன் கூடிய சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வட்டெழுத்து, தமிழ், கிரந்த எழுத்துக்களுடன் கூடிய கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும் பல்லவ மன்னர்கள் ஆண்ட தொண்டை மண்டலம் பகுதியில் கிடைக்கின்றன (அட்டவணை I). பல்லவர்களின் தலைநகரான சிறிபுரத்தைத் தன்னகத்தே கொண்ட செங்கல்பட்டு வட்டத்தில் வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று கூடக் கிடைக்கப் பெறாமையாலும் தொண்டை மண்டலப் பகுதியில் பகுதிகளான தருமபுரி, வடார்க்காடு மாவட்டங்களில் காலகட்டத்தில் இவை அதிகமாகக் கிடைப்பதாலும்

இவ்வரிவடிவங்கள் பல்லவர்களுக்கு முன்பிருந்தே தமிழ் மக்களால் வழங்கப்பட்டன என்பது புலனாகிறது. பல்லவர்கள் தமிழ் கிரந்த எழுத்துக்களைப் போற்றியதால் 6,7ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இவ்வரிவடிவங்களைக் கொண்ட கல்வெட்டுக்கள் செங்கல்பட்டு (24), வடார்க்காடு (4), தென்னார்க்காடு (6), திருச்சிராப்பள்ளி (7) ஆகிய மாவட்டங்களில் கிடைக்கின்றன. கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இம்மூவகை வரி வடிவங்களும் பரவலாக எல்லா இடங்களிலும் வழங்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. மேலும் பாண்டிமண்டலப் பகுதியில் இதுவரை அவ்வளவாக வழங்கப்படாத வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் மிகவும் வழக்கத்துக்கு வருகின்றன.

வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள், செங்கல்பட்டு, திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர் மாவட்டங்களில் கிடைக்கவில்லை. இப்பகுதியில் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களும் குறிப்பிடும் அளவுக்குக் காணப்படவில்லை. கி.பி. 850 முதல் சோழர்கள் தஞ்சாவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரியத் தொடங்கிய பின்னரே இப்பகுதியில் கல்வெட்டுக்கள் அதிக அளவில் உண்டாயின. சோழர் தொண்டை மண்டலத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தி அங்குப் பல்லவர்கள் போற்றிய தமிழ் கிரந்த வரிவடிவங்களைத் தமிழ்நாடு முழுவதும் வழக்கத்திற்குக் கொண்டு வந்தனர் என்பதைக் குறிப்பிடவேண்டும்.

இதுவரை வட்டாரங்களின் அடிப்படையில் வட்டெழுத்து, தமிழ் மற்றும் கிரந்தம் ஆகிய வரிவடிவக் கல்வெட்டுக்களின் பரிமாணங்கள் ஆய்வு செய்யப்பட்டன. பிராமியிலிருந்து வட்டெழுத்தின் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியை தொண்டை மண்டலத்தில் காண்கிறோம். அதே பகுதியில் 7-ஆம் நூற்றாண்டளவில்தான் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் கிடைப்பதால் தமிழெழுத்துக்களையும் வட்டெழுத்துக்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம். இத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களில் 'ம' மற்றும் 'வி' எழுத்துக்கள் (அட்டவணை X) வட்டெழுத்துக்களின் சாயலைப் பெற்றுள்ளன. அதே போன்று திருக்கழுக்குன்றம் கல்வெட்டிலும் 'மு' எழுத்தின் மெய் வட்டெழுத்தைப் போன்று உள்ளது. மலையடிக்குறிச்சி (திருநெல்வேலி மாவட்டம்) கல்வெட்டுக்களில் ச, சி, ப, ம, மு, ரு, வ, வி எழுத்துக்கள்

காலம் 7ஆம் நூற்றாண்டு வரை கிடைத்த வட்டெழுத்துக்களைத் தமிழ் எழுத்துக்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்பொழுது (க,ங, ச, ஞ, ட,ப, த, ல, ள,ழ, ற) ஆகிய எழுத்துக்கள் ஒன்றாகவே உள்ளன. ஆனால் உயிர்மெய்களுக்கு இடப்பெறும் குறிகள் மட்டுமே இருவகை எழுத்துக்களிலும் வேறுபட்டு வளர்ந்து வந்துள்ளன. (அட்டவணை X). இவைகளை வைத்துப் பார்க்கும் பொழுது வட்டெழுத்துக்கள் இப்பகுதியில் பரவலாக வழங்கப்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய இத்தமிழ்க்கல்வெட்டுக்களில் ஒரு சில எழுத்துக்களில் வட்டெழுத்தின் சாயல் காணப்படுவதால் வட்டெழுத்தின் தாக்கம் இவைகளின் மீது காணப்படுகிறது என்பதை அறியலாம்.

இவ்வாறு தோன்றிய தமிழ் வரிவடிவங்களின் வளர்ச்சி கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு வரை (அட்டவணை II-IX) மூலம் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. இவ்வட்டவணைகள் கீழ்க்கண்ட கல்வெட்டு எழுத்துக்களைக் கொண்டு செய்யப்பட்டுள்ளன.

எண் : 1,2 செங்கல்பட்டு மாவட்டம் வல்லம் (தெஇக 2:72) மற்றும் திருக்கழுக்குன்றம் (தெஇகோ, ப.1560) கல்வெட்டுக்களான இவை 7ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்களாகும். இவைகள்தாம் பிராமிக்குப் பின் தமிழ் எழுத்தின் தோற்றத்தை விளக்கும் கல்வெட்டுக்களில் முதன்மை வகிக்கின்றன.

எண் : 3 கூரம் செப்பேடுகளில் முதலாம் பரமேசுவர வர்மனின் காலத்திய (669-691) வரிவடிவங்களைக் காணலாம் (தெஇக. 1 : 151).

எண் : 4 பள்ளன்கோயில் செப்பேடு எழுத்துக்களான இவை சிம்மவர்மனின் காலத்திய (சுமார் கி.பி. 550) செய்தியைக் கொண்டிருந்தாலும் இதில் கண்டுள்ள கிரந்த, தமிழ் வரிவடிவங்கள் 8-ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியைச் சேர்ந்ததாகத்தான் உள்ளன.

எண் : 5 பட்டத்தாளமங்கலம் (தஞ்சை மாவட்டம்) செப்பேடு இரண்டாம் நந்திவிக்ரமவர்மனின் காலத்தைச் (கி.பி.792) சேர்ந்ததாகும் (எஇ. 18 : 14).

எண் : 6 தஞ்சை மாவட்டம், திருப்பூந்துருத்தி; (கி.பி. 853)
(தெஇக 19 : 74).

எண் : 7 செங்கல்பட்டு மாவட்டம், திருவொற்றியூர்
(கி.பி.887) (தெஇக. 12 : 70)

எண் : 8 உத்தமசோழனின் சென்னை அருங்காட்சியகச்
செப்பேடுகள் (கி.பி.986) (தெஇக 3 : 128).

எண் : 9 ராஜராஜனின் லெய்டன் செப்பேடுகள் (1009)
(எஇ 22 : 34).

இவ்வட்டவணைகளிலிருந்து சுமார் 400 ஆண்டுகால தமிழ்
எழுத்துக்களின் வளர்ச்சியைக் கீழ்வருமாறு விவரிக்கலாம்.

உயிர்க்குறில் மற்றும் நெடில் குறிகளுடன் கூடிய
மெய்யெழுத்துக்களின் வளர்ச்சியை நோக்கும்பொழுது
அக்குறிகள் தொடக்ககாலக் கல்வெட்டுக்களில் எழுத்துடன்
சேர்த்தே எழுதப்பட்டுள்ளன. பின்னர் இவை சிறிது சிறிதாக
மெய்யிடமிருந்து விலகித் தனியாக நிற்கின்றன.

வல்லம் கல்வெட்டில் ' கி ' கரத்தைக் குறிக்கும் குறியானது
எழுத்தின் மீது வலப்புறம் தொடங்கி இடப்புறம் வளைத்து
எழுதப்பட்டுள்ளது. பின் அவை எழுத்தின் மீது படாமல் தனியாக
நிற்பதை ராஜராஜன் கல்வெட்டுக்களில் காணமுடிகிறது.
இறுதியில் இடப்புறம் எழுத்துடன் தொடங்கி இன்றைய
நிலையைப் பெறுகிறது. ஈகாரத்தைக் குறிக்கும் குறி வளைவுக்
கோட்டின் இடது புறத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இது
பட்டத்தாள்மங்கலம் செப்பேட்டுக்காலம் வரை
காணப்படுகிறது. பின்னர் லெய்டன், செப்பேட்டில் இது
வலப்புறம் சுழித்து எழுதப்பட்டுள்ளது.

மெய்யுடன் கூடிய ' ஏ ' காரத்தையும் ' ஒ ' காரத்தையும்
குறிக்கத் தனித்தனிக் குறிகள் இடப்படவில்லை. ' எ ' கர ' ஒ '
கரக் குறிகளே இடத்துக்கேற்ப மாற்றி நெடிலாகப் படிக்க
வேண்டியுள்ளது.

வல்லம் கல்வெட்டு, கூரம், பள்ளன்கோயில் மற்றும்
 பட்டகதாள்மங்கலம் செப்பேடுகளில் காணப்படும்
 மெய்யெழுத்துக்களுக்குப் புள்ளிகள் இடப்பெற்றுள்ளன.
 ஆனால் இவைகளில் புள்ளிகள் இடப்பெறாத
 மெய்யெழுத்துக்களும் சில காணப்படுகின்றன. அரசு ஆணை
 தாங்கிய இச்செப்பேடுகளில் எல்லா மெய்களுக்கும் புள்ளிகளை
 எளிதாகச் செதுக்கியிருக்கலாம். அவை விடுபட்டுப்
 போனதற்கான வேறு காரணங்கள் இல்லாதநிலையில்
 புள்ளியிடும் வழக்கத்துக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம்
 தரவில்லை என்றே கருதத் தோன்றுகிறது. இதற்குப்பின் வரும்
 கல்வெட்டு மற்றும் செப்புச் சாசனங்களில் முற்றிலும்
 புள்ளியில்லா மெய்யெழுத்து வடிவங்களைப் பார்க்கிறோம்.
 சாசனங்கள் முதலில் ஒலைகளில் எழுதப்பட்டு, பின் அவைகள்
 அழியாவண்ணம் நிலைபெற்றிருக்க கல்வெட்டு மற்றும்
 செப்புப்பட்டயங்களில் செதுக்கப்பட்டன. ஒலைகளில் புள்ளிகள்
 இடும்பொழுது ஒலைகள் பழுதடைந்துவிடுவதால்
 மெய்யெழுத்துக்களுக்குப் புள்ளியிடாமல் எழுதப்படுவது
 வழக்கம். ஆகவே ஒலைகளில் காணப்படும் செய்திகளை
 உண்மைப் படிவமாக அவைகள் அழியாவண்ணம்
 கல்வெட்டுக்களிலும் செப்புப் பட்டயங்களிலும் செதுக்கும்
 பொழுது அவ்வாறே புள்ளியிடாமல் எழுதியிருக்கலாம் என்று
 கருதுவதற்கு இடமிருக்கிறது.

தொடக்க நிலையில் 'ச' (அட்டவணை IV), 'த'
 (அட்டவணை VI), 'ந', 'ர' எழுத்துக்களின் மேலே சிறிய
 படுக்கைக்கோடு இடப்பட்டிருக்கிறது. இவை சிறிது சிறிதாக
 இடது பக்கம் நீண்டு கீழ்நோக்கி வளைந்து எழுத்தின் இடதுபக்கக்
 கோடாக எழுதப்படுவதை ராஜராஜசோழனின் லெய்டன்
 செப்பேடுகளில் (அட்டவணை IV, VI, 9) காணலாம். இதே
 போன்று எழுத்தின் மற்ற உறுப்புக்களும் வளர்ச்சியாகின்றன. 'க'
 எழுத்தில் செங்குத்துக் கோட்டின் மீது இடப்படும்
 படுக்கைக்கோடு இருபக்கமும் கீழ் நோக்கிச் சற்று
 வளைந்திருப்பதைக் காணலாம் (அட்டவணை III). இதைத்தவிர
 லெய்டன் செப்பேட்டில் செங்குத்துக்கோட்டின் அடிப்பகுதி
 இடதுபக்கம் வளைந்து இன்றுள்ள உருவ வளர்ச்சிக்கு
 வித்திடுகிறது. தொடக்க நிலையில் 'ச' எழுத்தின் இடது பக்கம்

வளைந்து எழுதப்பட்டுள்ள கோட்டுக்குத்துக் கோட்டிற்கு
 இவை விளையீட்டு நின்றுவிடுகிறது (அட்டவணை IV). பின்
 கரு நீண்டு செங்குத்துக் கோட்டை வளர்ந்திருப்பதை
 பிற்காலக் கல்வெட்டுக்களில் காணலாம். அடுத்து 'த', 'ந', 'ழ',
 'ற' எழுத்துக்களில் எழுத்தின் மீட்டில் கீழ்நோக்கி
 இழுக்கப்படும் கோடு கூரம் செப்பேடு வரை வளர்ச்சியின்றி
 காணப்படுகிறது. பின்னர் வரும் துவக்க எழுத்துக்களில் மேலும்
 கீழ்நோக்கி இடப்பக்கம் நீட்டி வளரப்பட்டுள்ளது. 'ன'
 (அட்டவணை X), 'ன' (அட்டவணை IX), ல, ள, எழுத்துக்கள்
 வளைவுகளுடன் மட்டுமே எழுதப்பட்டுள்ளதை தொடக்க கால
 வரிவடிவங்களிலும் பின்னர் இவை சுழித்து எழுதப்பட்டுள்ளதை
 ராஜராஜன் கல்வெட்டிலும் காணலாம். 'வ' கரத்தின்
 (அட்டவணை VIII) மேல் பக்க இருகோடுகளும் ஒன்றாக
 இணைந்துள்ளதை கூரம் செப்பேடு வரையிலும், அதற்குப் பின்
 இவை சற்று விலகி இடதுபுறம் சுழியுடன் எழுதப்படுவதையும்
 பின்வரும் எழுத்துக்களிலும் காணலாம்.

இவ்வாறு தமிழ் வரிவடிவங்களைப் பகுத்துப் பார்க்கும்
 பொழுது தொடக்க காலத்திலிருந்து 9ஆம் நூற்றாண்டு முடிவு
 தமிழ் எழுத்துக்கள் மெதுவாகத்தான் வளர்ச்சியுற்றிருக்கின்றன.
 இவ்வளர்ச்சியோடு ஒப்பிட்டால் ராஜராஜன் காலந்தொட்டு
 ஏற்பட்ட வளர்ச்சி வேகமானது என அறியலாம். இவ்வளர்ச்சி
 வேகம் 10ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்தே, அதாவது
 சோழர் ஆட்சியின் தொடக்கத்திலிருந்தே தோன்றியது எனலாம்.
 மேலும் சோழர் கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும் தமிழ்
 எழுத்துக்களிலேயே கிடைத்திருப்பதிலிருந்தும், பாண்டியர்
 ஆதிக்கம் வீழ்ச்சியுற்ற பிறகு வட்டெழுத்துக்களால் எழுதிவந்த
 பாண்டி நாட்டில் தமிழ் எழுத்துக்களைப் புகுத்தியதிலிருந்தும்
 சோழர்கள் தமிழ் எழுத்தைப் போற்றி வளர்த்தனர் என்று அறிய
 முடிகிறது.

அட்டவணை I

பாடல்கள்	வி.நி. 500-600		வி.நி. 601-700		வி.நி. 701-800	
	கவிமொழி எண்ணிக்கை					
	வட்டி முத்த	கவிழ் சம்	வட்டி முத்த	கவிழ் சம்	வட்டி முத்த	கவிழ் சம்
திருச்சி	--	--	1	--	4	6
பாடல்கள்	--	--	--	--	--	512
பெயர்ச்சொற்கள்	--	--	--	--	5	1
சொயம்	--	--	--	--	--	17
சொய்க்கப்பட்டு	--	--	--	--	4	24
தருமபுரி	21	--	--	16	--	41
படார்த்தாடு	3	--	1	34	--	34
கொயம்புத்தூர்	--	--	--	--	--	4
மதுரை	--	--	--	--	--	25
திருநெல்வேலி	--	--	--	3	--	153
இராமநாதபுரம்	1	--	--	1	--	20
கன்னியாகுமரி	--	--	--	--	--	26
	25	--	2	54	8	39
						265
						1813
						82

	அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஓ	ஔ
1	ஈ										
2											
3	அ		ஆ		இ	ஈ				ஊ	எ
4	அ	ஆ	இ		உ	ஊ					எ
5	அ	ஆ	இ		உ	ஊ		எ			ஏ
6		ஆ	இ					ஏ			ஐ
7					உ	ஊ					
8	அ	ஆ	இ		உ	ஊ	எ	ஏ		ஐ	ஓ
9	அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ			ஓ

III

	க	கா	கி	கீ	கு	கூ	கெ	கே	கை	கொ	கோ
1	↑	↑			↓						
2	↑										
3	↑	↑	↑	↑	↓	↓	↑				↑
4	↑	↑	↑	↑	↓	↓	↑	↑	↑	↑	↑
5	↑	↑	↑	↑	↓	↓	↑			↑	↑
6	↑	↑			↓			↑	↑		↑
7	↑		↑		↓						↑
8	↑	↑	↑		↓	↓	↑	↑	↑	↑	↑
9	↑	↑	↑	↑	↓	↓	↑	↑	↑	↑	↑

Handwritten header text for section IV

IV

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									

V

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									

Handwritten header text for section VI

VI

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									

VII

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									

Vertical text on the right margin, possibly page numbers or labels

X - தொடர்ச்சி

1 2 3 4 5 6 7 8 9

மு	ம	ம	ம	ம	மா	ம	மு	மா
யு	ய	ய	ய	யா	ய்			
ரி	ரு	ரை	ரு	ரு	ரு	ரு	ரு	ரு
லெ	ல	ல			லி		ல	ல
வை	வி	வா		வி	வ்	வி	வா	வி
மு	மு	மு	மு	மு	மு		மு	மு
ளு		ள		ளு	ளா	ளி	ளு	
ற	ற	றி	ற	றா	றொ		ற	ற
ள்	ள	ள	ள	ள	ள		ள	ளை

வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள்

எண்.

1. பூலாங்குறிச்சி (பசும்பொன் மாவட்டம்)
(சுமார் கி.பி. 500)
2. இருளப்பட்டி (தருமபுரி மாவட்டம்) எஇ 39 : 32,
(கி.பி. 500 - 550)
3. தொண்டுர் (தருமபுரி மாவட்டம்) நடுகல் (கி.பி. 550 - 570)
4. திருநாதர்குன்று (தென்னார்க்காடு மாவட்டம்)
தெஇக. 17 : 262 (சுமார் கி.பி. 600)
5. சாத்தனூர் (தருமபுரி மாவட்டம்) நடுகல் (கி.பி. 630 - 668)
6. மதுரை எஇ. 38 : 4 (சுமார் 700).

தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள்

7. வல்லம் (செங்கல்பட்டு மாவட்டம்) தெஇக 2 : 72,
(கி.பி. 610-630)
8. திருக்கழுக்குன்றம் (செங்கல்பட்டு மாவட்டம்)
தி.நா. சுப்ரமணியம், தென்னிந்திய கோயிற்சாசனங்கள்,
பக். 1560, (கி.பி. 650).
9. மலையடிக்குறிச்சி (திருநெல்வேலி மாவட்டம்)
கஆஅ. 60 : 358, (கி.பி. 700).

தமிழ் கல்வெட்டுக் கண்டுபிடிப்புக்கள்

சொ. சார்தலிங்கம்

தமிழகத்தில் பல ஊர்களிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் பல அரிய தகவல்களை நமக்குத் தருகின்றன. இவற்றைக் கண்டறிவதில், அதைச் சிறப்பான முறையில் படித்துப் பொருள் கொள்வதில் அறிஞர்கள் பெரிதும் உழைத்திருக்கிறார்கள்.

வரலாற்று ஆய்வில் புதிய கண்டுபிடிப்பு என்பது நாள்தோறும் நிகழக்கூடியதல்ல. ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்பு ஒருமுறை கண்டறியப்படுமாயின் அதன் அடிப்படையில் அதைப் போன்ற பிற தடயங்களைக் கண்டறிய மனம் விழைவது இயல்பு. இவ்வகையிலேயே ஒரிரு பிராமி கல்வெட்டுக்களைக் கண்டறிந்த பின்னர் தொடர்ந்து இம்முயற்சியில் ஆய்வாளர் ஈடுபட்டு இன்று கணிசமான எண்ணிக்கையில் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை உலகிற்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.)

தமிழகத்தில் முதன் முதலில் 1903-ல் வெங்கோபராவ் அவர்களால் மதுரை மாவட்டம் மேலூர் வட்டம் கீழவளவு என்னுமிடத்தில் பிராமிக் கல்வெட்டு ஒன்று இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. ஆனாலும் இக்கல்வெட்டின் முக்கியத்துவம் அப்போதைக்கு ஒருவராலும் உணரப்படவில்லை. இதன் பின்னர் 1906-ஆம் ஆண்டு திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் ஆட்சித்தலைவராக இருந்த திரு. கமியேடு (Cammiade) என்பவர் அம்மாவட்டத்தில் மறுகால்தலை

எனுமிடத்தில் ஒரு கல்வெட்டைக் கண்டறிந்து அறிவித்தார். இக்கல்வெட்டு அன்றைய இந்திய அரசின் கல்வெட்டுப் பிரிவில் பணியாற்றிய வெங்கையா, கே.வி. சுப்பிரமணிய ஐயர் ஆகியோரால் பரிசீலிக்கப்பட்டுப் படியெடுக்கப்பட்டது.

இதே ஆண்டில் ஆகஸ்டு மாதத்தில் கே.வி. சுப்பிரமணிய ஐயர் மதுரை மாவட்டத்தில் ஆனமலையில் ஒன்றும், அரிட்டாபட்டியில் (மாங்குளம்) நான்குமாக மொத்தம் ஐந்து கல்வெட்டுக்களைக் கண்டுபிடித்தார். அரிட்டாபட்டி கல்வெட்டுக்களைப் பற்றிய வி. வெங்கையாவின் கருத்து இங்கு கருத்தக்கது. "இக்கல்வெட்டுக்களே தமிழர்களின் தொன்மையான கல்வெட்டுக்களாகும். தொன்மையான வரலாற்றுச் சின்னங்களாகவும் கருத்தக்கவை. தமிழ், வட்டெழுத்து ஆகியவற்றின் தோற்றம், வளர்ச்சியைப் பற்றி ஆராய்வதில் முக்கியமான செய்திகளைத் தரத்தக்கதாகும். பாலிமொழியில் இக்கல்வெட்டுக்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன". மேலும் இக்கல்வெட்டுக்களும், அவை அமைந்துள்ள கற்படுக்கைகளும் புத்த மதத்தினரோடு தொடர்புடையனவாக இருக்கலாம் என்றும் அவர் கருதினார்.

1907ஆம் ஆண்டு மேலும் சில பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் கண்டறியப்பட்டன. விபர்ட் என்பவரால் மதுரை மாவட்டம் வரிச்சியூரிலும், வெங்கையா அவர்களால் மேட்டுப்பட்டி (சித்தர் மலை)யிலும் கண்டறியப்பட்டது. மேலே குறிப்பிட்ட கமிட்டி நெல்லை மாவட்டத்திலேயே வீரகாமணி என்னுமிடத்தில் ஒரு புதிய கல்வெட்டைக் கண்டுபிடித்தார்.

1908-ல் கே.வி. சுப்பிரமணிய ஐயர் திருப்பரங்குன்றத்தில் இரண்டும், அழகர்மலையில் ஒன்றுமாக மூன்று கல்வெட்டுக்களையும், வெங்கையாவால் குன்னக்குடியில் ஒரு கல்வெட்டையும் கண்டுபிடித்தனர். கொங்கர் புளியங்குளம் அம்மணாமலைக்குகை கண்டுபிடிப்பு ஒரு தற்செயலான நிகழ்ச்சி. இவ்வூரில் குகை ஒன்றும் எழுத்துக்களும் இருப்பதாக ஒரு ஆள் மூலம் தகவல் அறிந்த கே.வி. சுப்பிரமணிய ஐயர் ஒரு நாள் நண்பகல் அங்கு சென்றார். அன்று மழை நாளாகவும் இருந்தபடியால் அவர் ஏற்பாடு செய்து கொண்ட குதிரைவண்டிக்காரர் மிகவும் சலித்துக் கொண்டு அவரை ஏற்றிச் சென்றார். புதிய கண்டுபிடிப்பை

எட்டும் விருப்பம் ஐயருக்குத்தான் இருந்ததே தவிர வண்டியோட்டிக்குத் தன் குதிரை துன்பப்படுகிறதே என்ற அனுதாபமே மிஞ்சியிருந்த காரணத்தால் கொங்கர் புனியங்குளத்திற்கு இரண்டு மைல் தொலைவிலேயே வண்டியை நிறுத்திக்கொண்டு இது தான் அந்த ஊர் என்று சொல்லிவிட்டார். அவ்வூரை ஆய்வு செய்தபோது ஒரு குகையும் சில படுக்கைகளுமே அவரால் கண்டறியப்பட்டதே தவிர பிராமிக்கல்வெட்டு எதுவும் கிடைக்கவில்லை. மேலும் அவ்விடத்தை ஆய்வு செய்ததில் எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டும், சமணத்திருஉருவச்சிற்பங்களுமே காணப்பட்டன.

ஆனால் இதற்கு அடுத்த ஆண்டில் எச். கிருஷ்ண சாஸ்திரி இங்கு மீண்டும் ஆய்வு செய்தார். அப்போது அவர் மேலும் சில கற்படுக்கைகளையும் ஒரு பிராமிக்கல்வெட்டையும் கண்டறிந்தார். எச். கிருஷ்ணசாஸ்திரி முத்துப்பட்டி என்னும் இடத்திலும் ஒரு கல்வெட்டைக் கண்டுபிடித்தார்.

மதுரை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரால் கருங்காலக்குடியில் ஒரு பிராமிக்கல்வெட்டு இருப்பதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது. சித்தன்னவாசலில் இருந்த கல்வெட்டு இராதாகிருஷ்ண அய்யரால் உலகிற்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டது. மேலும் மதுரை மாவட்டம் சோழவந்தானுக்கு அருகில் 'உண்டாங்கல்' என்னுமிடத்தில் ஒருகல்வெட்டை கே.வி.சுப்பிரமணிய அய்யர் கண்டுபிடித்தார்.

அறச்சலூர்க் கல்வெட்டை ஈரோடு புலவர் செ. இராசு கண்டுபிடித்ததே ஒரு சுவையான அனுபவம் எனலாம். கொங்கு நாட்டில் மூலனூர், புதுப்பைப் பகுதிகளில் அவர் ஆய்வு மேற்கொண்டிருந்தபொழுது அங்கிருந்த எழுபத்து ஐந்து வயது அம்மையார் ஒருவர் "என்னைய்யா, இங்கெல்லாம் தேடிக்கிட்டிருக்கீங்க. அறச்சலூர் ஆண்டிப்பாறையில் போய்ப் பாருங்க, அங்கதான் பாண்டியராசா படிச்ச அரிவரி எல்லாம் இருக்குங்க" என்ற ஒரு தகவலைச் சொன்னார். அதைக் கண்டு புலவர் இராசு மறுநாளே அறச்சலூர் மலைக்குச் செல்ல அங்கே ஒரு பிராமிக்கல்வெட்டைக் கண்டறியமுடிந்தது.

அண்மைக் காலத்தில் பல தமிழ்பிராமி கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. திருவாதவூரில் ஐராவதம் மகாதேவனும், மீனாட்சிபுரம் அருகே எ.சுப்பராயலு, கே.வி.இராமன் ஆகியோரும், சேலம்மாவட்ட அம்மன்கோயில்பட்டியில் பது.போ.வேங்கட்ராமனும் அரிய தமிழ்பிராமி கல்வெட்டுக்களைக் கண்டறிந்தனர்.

இவ்விதம் எவ்வளவோ சிரமங்களை ஏற்று இக் கல்வெட்டுகளையெல்லாம் கண்டுபிடித்துவிட்ட நிலையிலும், இவற்றை முறையாகப் படித்துச் சரியான பொருளை அறிவதில் இடர்ப்பாடுகள் இருந்தன. இந்தியாவின் பிற பகுதிகளில் கிடைத்த பிராமி எழுத்துக்களிலிருந்து தமிழ்நாட்டுப் பிராமி எழுத்துக்களில் ஒருசில மாறுபட்டன. இவை தமிழ் மொழிக்கே உரிய சிறப்பு எழுத்துக்கள் என்பது தொடக்கக் காலத்தில் உணரப்படாமையால் ஆய்வாளர்களிடையே ஒரு சிறிய குழப்பம் நிலவியது.

எச். கிருஷ்ணசாஸ்திரி இக்கல்வெட்டுக்களின் ஒளிப் படங்களையும், மைப்படிகளையும் தென்னிந்தியக் கல்வெட்டு ஆண்டறிக்கையில் 1912, 1915, 1918ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியிட்டார். மேலும் அவர் திரு. ராம்பிரசாத் சந்தா என்பவரையும் இத்துறையில் ஆய்வு செய்யத் துண்டினார். இம் முயற்சிகள் நல்ல பலனைத் தந்தன என்று கூறுவதற்கில்லை.

இறுதியாக 1919-ல் எச். கிருஷ்ணசாஸ்திரி புனெயில் நடைபெற்ற அனைத்திந்திய கீழ்த்திசை மாநாட்டில் (All India Oriental Conference) இக்கல்வெட்டுக்கள் பற்றிய 'ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையை அறிஞர்கட்கு முன் சமர்ப்பித்து பிறரும் இவ்வாய்வில் முழுமையாக ஈடுபட்டு உண்மைகளைக் கண்டறிய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். இவரே தம் துறையில் பணியாற்றிய கே.வி. சுப்பிரமணிய ஐயரை இவ்வாய்வில் முழுமையாக இறங்கும்படி ஊக்குவித்தார்.

சுப்பிரமணிய ஐயர் தமது முன்னோடியான கிருஷ்ணசாஸ்திரியின் ஆய்வு முடிவுகளை எடுத்துக்கொண்டு மேலும் நுணுகி ஆராய்ந்து, தமிழுக்கே உரிய சிறப்பெழுத்துக்களையெல்லாம் அவற்றில் கண்டறிந்து படித்து இப்பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் யாவும் தமிழ் மொழியிலேயே

தாம் கண்டறிந்த உண்மைகளை 1924-ல் வெள்ளையில் நிகழ்ந்த
மூன்றாவது அனைத்திந்தியக் கிழத்திசை மாநாட்டில் சமர்ப்பித்தார்.

ஆனால் அவருடைய கருத்துக்களில் சிலதற்கு உடன்பாடு
இல்லாமல் இருந்தது. இந்தியாவில் பிரபகுதிகளில்
கிடைத்துள்ள பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் யாவும் பிராகிருத
மொழியில் இருக்கும்போது, தமிழகத்தில் மட்டும்
தமிழ்மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளன என்பதைச் சிலரால்
எளிதில் ஏற்றுக் கொள்ளமுடியவில்லை. த. நாராயணராவ்
என்பவர் இதற்கு மறுப்பாக 1940-ல் இருப்பதில் நிகழ்ந்த
பத்தாவது அனைத்திந்திய கிழத்திசை மாநாட்டில் ஒரு ஆய்வுரை
அளித்தார். ஆனால் அது பொருத்தமாகக் கருப்ப பலராலும்
ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை.

இத்துறையில் மேலும் உழைத்து வெற்றி கண்டவர்
ஐராவதம் மகாதேவன். 1966இல் கோவாலம்பூரில் நடைபெற்ற
முதல் உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் அவர் வாசித்த கட்டுரையும்,
அதைத் தொடர்ந்து நடைபெற்று வரும் ஆய்வுகளும் சங்க
இலக்கிய ஆய்வுக்குப் புத்தொளியூட்டி வருகின்றன. தமிழ்ப்
பல்கலைக்கழகத்தில் 1988ஆம் ஆண்டு 'தமிழ்பிராமி
எழுத்துக்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்' என்ற தலைப்பில்
நடைபெற்ற கருத்தரங்கில் பல அரிய கட்டுரைகள்
அளிக்கப்பெற்றன.

'பிராமி' கல்வெட்டுகளைக் கண்டுபிடித்த நமது
முன்னோர்கள் அவற்றைக் கண்டறிய எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள்,
செலவழித்த உழைப்பு, சிந்திய வியர்வை அனைவராலும்
வியந்து போற்றற்குரியதாகும். எட்டமுடியாத மலைமுக்குகளில்
எவ்வித வசதியும் இன்றித் தம் உயிரைப் பணயம் வைத்து ஏறிச்
சென்று வரலாற்றுக் கருவூலங்களைக் கண்டறிந்துள்ளனர்.
இன்னும் எத்தனைக் கல்வெட்டுக்கள் எங்கெல்லாம்
உள்ளனவோ, எத்த ஞானக் கண்கள் அவற்றைக் கண்டறியப்
போகின்றனவோ? முந்தைய சாதனையாளர்களின் ஆய்வு
அனுபவங்கள் இன்றைய இளம் ஆய்வாளர்கட்கு நல்ல
முன்மாதுரியாக விளங்கட்டும்.

அலகு: II U.S.E.Q. AP. 07

(5)

கல்வெட்டுக்களும், இலக்கியமும்

மு. இராகவையங்கார்

தமிழ் மொழியின் வரலாறென்பது, அம்மொழியின் பழைமை பெருமை சிறப்பியல்களும், அது வழங்கும் நாட்டின் அமைதி வழக்க ஒழுக்கங்களும், அதன் மக்களது வாழ்க்கைச் செய்திகளுமாகும். இவை நூல்களின் பருப்பொருள்களை ஆராய்தலால் பெறப்படக் கூடியன. இத்தகைய வரலாறுகளைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதை அறியாதவர்களென்றேனும் புறக்கணித்தவர்களென்றேனும் கூற முடியாது: ஒரு நூலுக்கு முகவுரையாகிய பாயிரம் இன்றியமையாத தென்பது தெரிந்ததே; "ஆயிர முகத்தானமைந்த தாயினும்--பாயிர மில்லது பனுவலன்றே" என்பது இலக்கணம். (பாயிரம்--புறவுரை முகவுரை நூன்முகம் என்பன பரியாயச் சொற்கள்.) நூல்களுடையவும் நூலாசிரிய ருடையவுமாகிய வரலாறுகளும் பிறவும் நூல்களை யொப்பவே என்றும் நிலை நிற்கவேண்டும் என்ற எண்ணங் கொண்டே "ஆக்கியோள் பெயர் வழி, எல்லை, நூற்பெயர், யாப்பு, நுதலிய பொருள், கேட்போர், பயன், காலம், களன், காரணம்" என்ற பதினொரு செய்தியையும் கொண்ட சிறப்புப்பாயிரத்தை ஒவ்வொரு நூலும் உடைத்தாயிருத்தல் வேண்டும் என்றும், இப்பருப் பொருள்களை அறிதலால் நூள் பொருளாகிய நூல் மாணாக்கர்க்கு எளிதிற்

இக்கட்டுரை இலக்கிய சாஸன வழக்காறுகள் என்ற நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

U.S.E.Q. AP. 2007. கல்வெட்டுக்களும் இலக்கியமும் (5)

கிரகங்களும் இலக்கியம் குறித்து எழுதுக?

செல்ல இடமுண்டென்றும் விதிக்கலாதினர் பெரிபொர் ஒரு தலக்குப் போலவே கூறார் பரப்பையடிபடைய பாடிவுக்கும் இக்ககைய பாடிரம் வேண்டிக்கக்கேதவாம். முன்னோர் விதித்த முறைப்படி ஒவ்வொரு யூரும் நன் பாலிரத்தை உரியவாறு கொண்படுக்குமாயின் அவற்றின் தொகுதியே பாடிவுயின் சரித்திரமாகக் கூடியது. இச்சரித்திரம் இவற்றிற்கண்ட செய்திக்களைக் கொண்டு அறிஞர்கள் கூறாய்வி காட்டி எழுதும் தூல்கள், கொழுச்சென்ற வழித் துணுசு இனிது செல்லுமாறு போல, பாடிவுயின் துண்பொருள்களில், மக்கள் மனம் பற்றுதற்குப் பெருதவி புரியத் தடையிலவல, ஆகவே, இக்காலத்தொரால் நயிற் சரித்திரம் என்று சொல்லப்படுவது யாதெவின், அது நயிற் பாலிரமேயன்றிப் பரித்தன்று என்பது தெரியலாம். இத்தகைய பாலிரம் கருவமடந்த மாதகர்க்கு உருவமைத்த வாயின் மாகடம் போலவம், தகை மானட நெடுஞ்கவர்க்கு வகைமாள்ட ஒவியம் போலவும் பாடிவுக்கு அவல்காரமாய் அதள் பெருமையைச் சிறப்பாகக் காட்டவல்லது. அதனால், இக்காலத்தவர் அவாவாவது. இத்தகைய தமிழ்ப் பாலிரத்தை அறிவதில் விசேடமாக இருப்பது இயற்கையேயாம். நாகரீகம் பெற்றுள்ள நாட்டாரெல்லாம் தங்கள் பாலா சரித்திரங்களைப் பெரிதும் விரும்பிப் புதியவாகக் கண்டிருத்தித் தம் பாடிவுப் பெருமையை உயர்ந்து வருகின்றனர். அதனால், பழமை பெருமையையுடையதமிழ்மக்கட்கும், அத்தகைய கலாவிரப்பினால் அசியபெயர்ந்துமின்வல, இத்தமிழ் வரலாறுகளையும் வழக்குகளைபும் அறிந்து மகிழ்வதற்கு அதன் கண்ணமைத்த நூற்பரப்பு இன்றியமையாத கருவி என்பது தெரிந்ததே. இதனைப்போல் அவற்றை அறிதற்கு முக்கியமாக வேண்டத்தக்க கருவி வேறுமுண்டு. அவற்றுட் சிலாதாமிர சாஸனங்கள் சிறுத்தொன்றாம். நாட்டினர் முலை முடுக்குகளினால் சாஸனங்கள் அறிஞர்களாற் றண்டிடிக்கப்பட்டு ஆண்டுதொறும் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. பத்தித்திறம் வாய்த்த உத்தம சிலாக்களால் ஆலயங்கட்கும் மற்ற தர்மங்கட்கும் ஆசத்திரார்க்கமால் செய்யப்பட்ட அறச்செய்கைகளே இச்சாஸனங்களைப் பெரும்பான்மை காணப்படும் செய்திகள். இவற்றினின்றும் பண்டையோர் தெய்வங்களிடத்தும் அடியாளிடத்தும் மற்ற மக்களிடத்தும் காட்டிவந்த மனப்போக்கின் பெருமை முழுதும் நன்கறியப்படும். என்றும் திவைக்க வேண்டியவளவாக செய்யப்பட்ட அறங்களைவெக், அறமுண்டவரும் அறிஞர்களுடையரும்

அனுபவிப்பெற்றுக் கோயில் முதலிய பொதுவிடங்களில் சாஸனங்கள் கல்விலும் செம்பிலும் வெட்டிப் பலரும் அறியப் பகிரங்கப்படுத்தப் பெற்றுள்ளன. முன்னோர்களுடைய நிரதிகையான தர்மச் செயல்களைக் குறிக்கும், இச்சாஸனங்களை ஒருமுகமாகப் தொகுத்துப் போற்றும்படி சாஸன விவாகங்களைத் தேசமெங்கும் தாயித்து நடத்தும் அரசாங்கத்தார் செயல் நம்மவரது போற்றற்கும் புகழ்ச்சிக்கு முரியதாகும். நம்முள்ளோர்கள் திவைத்துக்கொண்ட செய்திப் பெற்றங்கள் அரளிங்களின் மாறுபாட்டால் பெரும்பாலும் திதைந்தன. ஆயினும், அப்புண்ணிய மக்கள் வரலாறுகளை தாம் அறிந்து மகிழும்படி செய்துவரும் பெற்றம் இப்பொது நம் அரசாங்கத்தாருடையள என்றே சொல்லலாம். இத்தகைய சாஸனங்கள், முன்னோரது அறச்செயல்களை மட்டுமன்றித் தமிழ்மொழியின் டீள் டீள் டீள் நுள்பொருள்களையும், வெளியிடுகளைப் பெரும்பாலும், அறிதற்குப் பெருதவி புரிவனவாயுள்ளன. அதனால், தமிழ் வரலாறுகளை அறிதற்கு, இவை பெருங் கருவிகளாக வேண்டப்படுகின்றன.

இருபது வகுப்புக்கட்கு முன்பு நான் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையை நடத்தி வந்த போது, காலஞ்சென்ற ஸ்ரீகோபிநாதராயவர்கள் சாஸனங்களின்மும் கண்ட அறிய விஷயங்கள் பலவற்றை அதற்கு எழுதி உதவி வந்தனர். ராயரவர்களது சாஸன ஆராய்ச்சி வன்மை இணையற்றது என்பதைப்பற்றி நான் இங்கே கூறுவது மிகையே, அவர்கள் எழுதிய விஷயங்கள் சிலவற்றில், சாஸனச் செய்திகளிலேயே அதிக மதிப்புக் காட்டியும், இலக்கியங்களில் அத்துணையின்றியும், எழுதிய பாகமும் உண்டு. அவ்விடங்களில் எனக்கும் அவர்கட்கும் அபிப்பிராய பேதம் ஏற்பட, அது பற்றி, இலக்கியப் பெருமையையே அதிகமாக நாளொடுத்துரைத்து எழுத நேர்ந்தது. ஆனால் நெடுங்காலம் இடைச் சென்றபின் இவ்விஷயமாக நாங்களிடுவோரும் சந்தித்த போதெல்லாம் சம்பாஷித்துக் கொண்டதென்ன எனில், அவ்விரண்டும் ஒன்றுக் கொன்று இன்றியமையாதவாதவால், அவை ஒப்ப மதித்துப் போற்றக் கூடியன என்பதேயாம். சாஸன வழக்கெல்லாம் இலக்கியத்தடனும், இலக்கிய வழக்கெல்லாம் சாஸனத்தடனும் ஒருங்கியைந்தும், ஒன்றையொன்று விளக்கியும் செல்லுமாறால்,

இலக்கியங்களைக் கொண்டு தடைபெறாமல் ஆகிய சமூகமும் ஒன்றாகவென்று உணர்ந்து கொள்ளக் குறிப்பாக வரலாறு என்பது பெறப்படுகின்றது. கவிழ் மக்கள் மனங்கொண்டு வழங்கிய உலக வழக்கு முறையில் பரந்த சூழலான சாஸனங்கள் அமைந்தனவாகும். ஆகவே இவற்றுள் வழக்கிற்கேபுரிய சொற்களையெனும் சாஸனங்களெனும் உடையனவல்ல அவற்றிற் பரிந்துரை செய்யும் அவை யெழுதப்பட்ட காலத்தோடு சம்பந்த முறையாகவல்லது வேதில்லை. ஆதலால், அச்சாஸனம் கூறும் சொற்பொருள் மரபுகள் மரபும் காலவியற்கைப்படி அமைக்கலாம் என்றே அறியத்தக்கது. பழைய இலக்கியங்களைப் படித்தமை கொண்டனவேயாம். (செய்யப்பட்டேபுரிய சாஸனங்களும், மரபுகளையும், இலக்கியங்கள் கொள்வனவாயினால் தத்தம் காலத்துக்குரியனவாகிய உலக வழக்குச் சொற்பொருள்களையும் அவை பெரிதும் வழங்குகின்றன.) ஆகவே சாஸனங்களும் இலக்கியங்களும் காலவியற்கைக்குற்ற உலக வழக்குக்களைக் கொண்டுள்ளமையால், அவ்வகாலங்கட்கையற்ற அவ்விரண்டும் பலவிடங்களில் ஒற்றுமைப்பட நேர்கின்றன. அந்தாவது 1000 வருஷங்கட்கு முன் உலக வழக்காகக் கண்ட சாஸனச் சொற்பொருள்கள் ஒரு நூலில் அருமைமாகக் காணப்படுமாயின், அந்தால் ஏதக்குறைய அச்சாஸன காலத்தை ஒட்டியது என்று கருதத் தடையில்லை யன்றோ? இலக்கியங்கள் மேற்குறித்தபடி பாரிந்தை படுகொன்றனையும் கொண்டவராயின், அவற்றின் காலமும் இன்னதென்று நாம் தெரியக்கூடும். ஆக, சாஸனங்களும், இலக்கியங்களும் ஒற்றுமைப்படுவதால் உண்மைப் பொருளுணர்ச்சியை நாம் அவற்றினின்று கொள்ளக்கூடியதாகின்றது. சாஸனங்கள் பெரும்பாலும் அவை அமைந்த காலநிலை தெரியக் கூடியவைகளாகவே உள்ளன. காலத் தெரியாதவற்றையும், அதன் எழுத்தமைதி கொண்டும், அரசாட்சி வருஷங்கொண்டும், அது இன்ன நூற்றாண்டுகளாக வேண்டும் என்று சாஸனவறிஞர்கள் கூறவல்லவர்கள். இவை போலவே இலக்கியங்களும் அவற்றின் உள்விடான- வழக்குக்களையும் வரலாறுகளையும் கொண்டு அவை இன்ன நூற்றாண்டுக்குரியன என்று நாம் மதிப்பிடக்கூடும் (பக்கம் 4-7).

இதுவரை கூறிவந்த சொற்பொருள் இலக்கியம் சாஸனங்கள் வரலாறுகளாலும், வழக்குகளாலும் ஒற்றுமைப்பெற்று ஒன்றுக்கொன்று பொருளுணர்ச்சியை இன்றியமையாதவாயுள்ள விஷயம் நன்றாக விளங்கியிருக்கும் என்று நம்புகிறேன். நான் கூறியவை சாஸனங்களைப்பெல்லாம் முந்தவராய்ந்த சொன்னவையல்ல. இப்போது வெளிவந்துள்ள சாஸனங்கள் மிகவும் சொற்பமேயாகும். புதியவாய்க் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு வரும் கல்வெட்டுக்களைப் பற்றிய அறிக்கைகள் சாஸன இலாகாதார்களால் ஆண்டுதோறும் வெளியிடப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வறிக்கைகளிற் கண்டபடி மூலசாஸனங்கள் தெடுக்கலாம் வெளியிடப்படாமலே தொகுக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. இப்போது சில வருஷங்களாகத் தான் அவற்றை பலர் விரும்பப்படி வெளியிட்டு வருகின்றனர், அவற்றில் இதுவரை தொகுதிகள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இன்னும் வெளிவர வேண்டிய தொகுதிகள் மிகுதியாகும். இவையெல்லாம் முற்றுப்பெற்றால் எத்தனையோ அரிய புதிய செய்திகளை அறிய இடமுண்டென்பதில் ஐயமில்லை. நான் கூறிவந்திற் பல விஷயங்கள், சாஸனவிவாகாதார்கள் வெளியிட்ட அறிக்கையையே ஆதாரங்களாகக் கொண்டவை. ஆதலால், மூலசாஸனங்கள் கிடைத்தபின் என் கொள்கைகள் சில மாறுதல்கடையவும் கூடுமென்பதை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

என் உபத்யாசங்களிவே இலக்கியங்களிற் கண்ட அரசர் புலவர்களின் காலங்கள் சாஸன விசேஷமாக ஆராயப்பட்டன. இவ்வாறு நான் ஆராய நேர்ந்ததற்குத் தக்க காரணமுண்டு. நான் எடுத்துக்கொண்ட விஷயமான இலக்கிய சாஸன வரலாறுகளையும் வழக்குகளையும் காலமுறையில் வைத்து நான் விளக்கியிராவிடின அவை தலைதடுமாறிப் போய்விடும். சரித்திரமாகிய சித்திரம் வரைதற்கு அமைந்த சுவர்த்தலம் போன்றது காலமாகும். காலவரையறையில்லாமல் எழுதப்படும் முன்னோர் வரலாறுகளும் வழக்குகளும் சாஸனியமான சரித்திர நூல்கள் ஆகாநீம் காலத்தில் வெளிவந்துள்ள வினோதரச மஞ்சரி போன்ற புலவர் வரலாற்று நூல்களை நோக்குவோமாயின் முற்காலத்தவர் வரலாறு பிற்காலத்தவராகவும் ஒருவர் கதை மற்றவரது கதையாகவும், பழையவர் பாடல்கள் புதியவர் பாடலாகவும் பலவகையில் பிறழ்ச்சியுற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

முற்காலத்தவரான ஓளவையாரையும் பிற்காலத்தவனான ஏகம்பவாணனையும் கம்பர் வரலாற்றுடன் இயைத்து வழங்குங் கதைகளை அந்நூல் முதலியவற்றிற் காணலாம்.

ஏகம்பவாணன் 16-ம் நூற்றாண்டில் தென்காசியாண்ட சீவலமாறன் காலத்தவன் என்பதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள் உள்ளன. இவ்வாறே ஆழ்வார்கள் காலங்களைப்பற்றிச் சரித்திரம் எழுதினோர் சிலர், குலசேரப் பெருமாள், ஸ்ரீவல்லப பாண்டியன் என்பனபோன்ற பெயர்கள் சாஸனங்கள் சிலவற்றிற் கூறப்படுவனவற்றை வைத்துக்கொண்டு, இராமானுஜர்க்கும் பிற்பட்டவர்களே அத்திருமாலடியார்கள் என்று எழுதிவிட்டனர். அவற்றையெல்லாந் தவறென்று இப்போது நன்றாகத் தெரிந்தவர்களுங்கூட, நாதமுனிகள் காலத்தும் அவர்கட்குப் பின்பும் அவ்வடியார்களை நிறுத்தி எழுதிவருகின்றனர். இலக்கிய சாஸன வழிகளால் ஆராய்ந்த நாம் உண்மை வரலாறுகளைக் கொள்ளாது போனால் பல விபரீதவுணர்ச்சிகட்கு இடமாகத் தடையில்லை. இன்னும் எத்தனையோ உதாரணங்கள் காலநிலை தெரியாமல் தலைதடுமாறியுள்ள விஷயங்கட்குக் காட்டலாகும். ஆதலால் இலக்கிய வரலாறுகள் விளங்கவேண்டி அரசர் புலவர் காலங்களைச் சாஸன வழியால் பலவிடங்களில் நான் கூற நேர்ந்தது.

சாஸனங்கள் பெரும்பாலும் பாஷை நடையாற் சிறந்தவை என்று சொல்வதற்கில்லை. அவற்றைக் கல்லில் எழுதிய முறையில் எழுத்துப்பிழைகளும் இலக்கணக் குற்றங்களும் நிரம்பவுள்ளன. இவற்றைத் தமிழறிஞர் படித்தறிவதில் விருப்பங்கொள்வது அரிதேயாம். ஆயினும், நம் தமிழ்முன்னோர் தங்காலத்துப் பேசியும் எழுதியும் வந்த முறைகளை இவை உணர்த்துவன என்று நாம் அவற்றைப் போற்றத்தக்கது. சாஸனங்கள் பலவற்றில் இலக்கிய வழக்கமைதியில்லையேனும் இலக்கியங்களிலே சாஸன வழக்கமைதிகளை மேலே நான் கூறிவந்த முறையில் நெடுகக் காணத் தடையில்லை. ஆகவே, காலநிலைக்குத்தக்க பொருளுணர்ச்சியை அறிய வேண்டுமாயின், நம் தமிழ் மக்கள், இச்சாஸனங்களைக் கற்றல் இன்றியமையாதது என்று திரும்பவும் வற்புறுத்துகிறேன். என் உபந்யாசங்களால் சேக்கிழார் முதலியோர் வாக்கிற்கண்ட வரலாறுகளையும் சொற்பொருள் வழக்குகளையும் இச்சாஸனங்கள் எவ்வளவு தெளிவாக்கி

நிற்கின்றன என்பது நன்கு விளங்கினவன்றோ? சாஸனவிலாகாதார்கள் நாங்கள் கண்டுபிடித்து வரும் சாஸன வரலாறுகளை ஆங்கில பாஷையில் ஆண்டுதோறும் வெளியிட்டு வருகின்றனர். ஆனால், மூலசாஸனங்களையும் அவ்வாறு ஆங்கிலவெழுத்தில் பதிப்பிடாது தமிழில் வெளியிட்டு வருவதளவில், நமது பாக்கியமேயாம்.

தேச சரித்திரங்களைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இச் சாஸனங்களைப் படிப்பதால் விஷயங்கள் விளங்க இடமில்லை. அதனால், அவ்வறிக்கைகளைத் தேசபாஷையிலும் வெளியிடுவது, தமிழ்மக்கள் தங்கள் நாட்டு வரலாறுகளை அறிந்துகொள்ளுதற்குப் பேருதவியாகும். என்போலத் தமிழ்ச் சரித்திரங்களை ஆராய்வதில் ஆசையுள்ள பண்டிதர்கள் சாஸன வரலாறுகளை அறிந்து தங்கள் ஆராய்ச்சியிற் கண்ட செய்திகளை வெளியிடுதற்கும் ஏற்றதாகும். தமிழ் மக்களது இலக்கியப் பொருளுணர்ச்சிக்குச் சாஸனவுதவி எவ்வாறு வேண்டப்படுவதோ, அவ்வாறே சாஸன விஷயங்களை வெளியிடுவோர்க்கு இலக்கிய உதவி இன்றியமையாத தென்பது திண்ணம். பாஷா பண்டிதர்கள் உதவியை இச் சாஸன விலாகா நாடாமல் இருப்பதறிந்து விசனிக்கின்றேன். இதனால் பலகுறைகளுண்டு என்பதற்கு எத்தனையோ விஷயங்களைக் காட்டத் தடையில்லை. சென்ற உபந்யாசங்களிலும் பல செய்திகள் இதனைத் தெளிவாக்கியிருக்குமென்று நம்புகிறேன். இவ்வாறு கூறுவதால், சாஸன விலாகா வறிஞர்க்குத் தமிழறிவு இல்லை என்று நான் கூறுவதாக நினைத்தல் கூடாது, அவர்கட்கு ஒருவகையான தமிழ் ஞானம் உண்டென்பதிலும் அவரெல்லாம் ஆங்கிலத்திற் பேரறிவாளிகள் என்பதிலும் ஐயமில்லை. ஆங்கிலத்திலவர்கள் படைத்துள்ள அறிவினளவு தமிழ்ச்சாஸன வாராய்ச்சி செய்யும் அவர்கட்கு இலக்கியங்களிலும் இருப்பது அவசியமன்றோ? அத்தகைய தமிழ் ஞானம் அத்துறையிலேயே உழைத்து வரும் பாஷாபண்டிதர்க்குள்ளது போல அவர்கட்கு இருக்க நியாயமில்லை. அதனால், அப்பண்டிதர்களுதவி சாஸனவிலாகாவுக்கு இன்றியமையாதது என்பேன். சாஸனங்களில் எத்தனையோ பாடல்கள் உள்ளன. அவையெல்லாம் சேர்ந்து தொகுக்கப் பெற்றால், ஒரு சிறந்த இலக்கியமாகத் தடையில்லை. 'பெருந்தொகை' என்ற பெயர்

கொண்ட நூலொன்று செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் சில வருஷங்களாக நான் வெளியிட்டு வருதலை அறிஞர் பலரும் அறிவர். அவற்றில் பழைமையும் பெருபையும் உடைய பாடல்களைப் பலவழிகளாலும் திரட்டி வந்த முறையில், இச்சாஸனப் பாடல்களையும் கிடைத்தளவில் சேர்த்திருக்கிறேன். மைசூர் சமஸ்தானம் சாஸன அத்யக்ஷராய் இருந்து இளைப்பாறுபவரும், என் தந்தையாரது மாணாக்கருமான வித்யாபூஷணம் ஸ்ரீமாந் ஆர். நரசிம்மாசாரியரவர்கள் (எம். ஏ) கன்னட சாஸனங்களிற் கண்ட பாடல்களை யெல்லாம் திரட்டிப் பல தொகுதிகளாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

இது போலத் தமிழ்ச் சாஸனங்களை அவ்விலாகாதார்களேனும் மற்றச் செந்தமிழறிஞர்களேனும் செய்வது முக்கிய மென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். நானும் நண்பர் டி. ஜி. ஆராவமுத ஐயங்காரவர்களும் இதற்காக முயன்றும் பலியாமையால் அத்தகைய தொகைநூல் வேறு எவ்வகையாலேனும் கிடைக்கட்டும் என்று இவ்வேண்டுகோள் செய்யலானேன். சாஸனப் பாடல்களைக் கல்வெட்டிலுள்ளபடி, சாஸன விலாகாதார் பதிப்பித்து வருகின்றனர். இது ஒரு வகையில் நன்மையே. ஆனால், தக்க பண்டிதர்களைத் துணைக்கொண்டு சீர் அடி தளை முதலியன விளங்கும்படி பாட்டுருவமாகவும் அவற்றைப் பதிப்பித்தலும் இன்றியமையாதது.

நம் தேசத்தில் நெடுங்காலமாக வழங்கி வரும் கலியப்தம் சகாப்தங்களாலன்றிக் கிறிஸ்தவாப்தத்தால் முன்னோர் காலக்குறிப்புகளை நான் அடிக்கடி கூற நேர்ந்ததை என்போன்ற பண்டிதர்கள் குறைவாக நினையார்கள் என்றே நம்புகிறேன். கி. பி. என்று கூறுவதில் சிலர்க்கு விருப்பமில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். அவர்கள் விருப்பின்படி, சகாப்தம் கலியப்தங்களால் நான் கூற விரும்பியதுண்டு. அது அருமையுமன்று. ஆனால், நிகழும் சகாப்த வருஷம் இத்தளையாவது என்று, நம் பண்டிதர்களில் சிலரேனும், கேட்டால் உடனே சொல்லக் கூடுமா? என்பது எனக்குச் சந்தேகமே. அப்தம் மட்டுமன்று, தமிழ் மாசந்தேதிகளே தெரிவது அருமையாகிவிட்டது. இது நம் பூர்வ அப்தங்கள் செய்த

என்றாலும்படி. இப்போது உலக முழுவதையும் வியாபித்துள்ள
கிழிந்தவாபத்தால் தானும் உலகாவினென் என்பனை
அறிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

நான் பல சான்றுகளைக் கொண்டு ஊகித்துக் கூறிய
கொள்கைகளில் அறிஞர்களுக்கு அபிப்பிராயபேதம்
திகழக்கூடியதே. ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்த நூல்களை அற்ப
ஆங்கில ஞானத்தைக் கொண்டு ஆராய்ந்து கூறிய என்
கருத்துக்களில் குற்றங் குறைகள் மிகுதியாக திகழக்
கூடுமென்பதில் அநிசயமொன்றுமில்லை. தமிழ்த்துறையிலும்
சுந்திர விஷயங்களிலும் நெடுங்காலம் நான் உழைத்து
வருபவானாயினும், ஆங்கிலப் பேரறிவு இல்லாத குறையால்
எம்போன்றவர் அப்பாவிப் பண்டிதர்தானே. அதனால், என்
உபந்யாசங்களில் தேரக்கூடிய குற்றங் குறைகளை ஆங்கிலப்
பேருணர்ச்சியும் சுந்திர வாராய்ச்சியும் திறமையும் பெற்றுள்ள
அறிஞர் பொறுத்துக்கொள்ளவும் உரியவாறு எடுத்து விளக்கவும்
கேட்டுக் கொள்வதோடு, இவ்வுபந்யாசத்தை முடிக்கின்றேன்.

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" (பக்கங்கள் 274-78)

தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களும் வரலாறும்

எ. சுப்பராயலு

தமிழ்நாட்டில் கல்மேல் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் ஏறக்குறைய கிறித்துவுக்கு முன் இரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பு தொடங்கி அண்மைக்காலம் வரை காணப்படுகின்றன. இவற்றோடு செம்புத்தகட்டில் எழுதும் வழக்கமும் ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் இருந்து வந்துள்ளது. ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை கல்வெட்டுக்கள் எண்ணிக்கையில் குறைவாகவே உள்ளன. மேலும் அவை ஓரிரு வரிகள் கொண்டவையாகவே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன. 550க்குப் பின் வட தமிழ்நாட்டில் பல்லவர் அரசும், தெற்கே பாண்டியர் அரசும் வளரும் நிலையில் கல்வெட்டுக்களும் செப்பேடுகளும் எண்ணிக்கையிலும் வகையிலும் வளர்ந்தன. அதற்குப்பின் சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில், அதாவது 10-13ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கல்வெட்டுக்களின் எண்ணிக்கை உலகில் வேறு எங்கும் எப்பொழுதும் கண்டிராத அளவுக்கு உயர்ந்தது. 13ஆம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் அவற்றின் எண்ணிக்கை படிப்படியாகக் குறைந்தது. விஜயநகர அரசாட்சிக் காலத்தில் செப்பேடுகள் ஏராளமாக வெளியாயின என்பதைக் குறிப்பிடவேண்டும். தமிழ்நாட்டில் காலந்தோறும் கல்வெட்டுக்கள் எவ்வளவு பொறிக்கப்பட்டன என்பதைக் கீழ்க்காணும் அட்டவணை காட்டும் :

காலம்	அரசு	கல்வெட்டுக்கள் எண்ணிக்கை	செப்பேடுகள் எண்ணிக்கை
550 - 850	பல்லவர்	400	
	பாண்டியர்	300	
	பிற	300	60

850 - 985	சோழர்	2000	
985 - 1300	சோழர்	9000	
985 - 1300	பாண்டியரும் பிற அரசுகளும்	7000	
1300 - 1600	பாண்டியர், சம்புவராயர் முதலியோர்	1000	500
	விஜயநகர அரசு	3500	
1600 - 1900	நாயக்கர், மராட்டியர், சேதுபதி, பிறகுறுநில அரசுகள்	2500	
		26000	560

இந்த அட்டவணைக் கணக்கு ஒரு தோராயமான மதிப்பீடுதான். கடந்த நூறாண்டுகளில் தமிழ்நாடு முழுவதும் களைய்வில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட தெள்ளிந்தியக் கல்வெட்டுகள் (South Indian Inscriptions) தொகுதிகள், கல்வெட்டு ஆண்டறிக்கைகள் (Annual Report on Epigraphy) முதலியவற்றை அடிப்படையாக வைத்து இக்கணக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இன்னும் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய கல்வெட்டுக்களும் செப்பேடுகளும் பல ஆயிரங்கள் இருக்கலாம். மேலே உள்ள எண்ணிக்கையில் அண்டை மாநிலங்களிலுள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களும் அடங்கும். ஆந்திரமாநிலத்தைச் சேர்ந்த, குறிப்பாக திருமலை-திருப்பதிக்கோயில்களைச் சேர்ந்த, தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் 1200ம், கன்னட மாநிலத்தில் தென் மாவட்டங்களிலுள்ள 1100ம், கேரளத்தில் தென் மாவட்டங்களில் உள்ள 400ம் இவ்வகையில் சேரும்.

மேற்குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையில் மூன்றில் ஒரு பகுதி கல்வெட்டுகளின் பாடங்கள் இந்தியத் தொல்லியல் அளவீட்டுத்

துறையின் (இ.தொ.து.) கல்வெட்டியல் பிரிவு, தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, தன்னடமாநில அரசு தொல்லியல் துறை, திருமலை-திருப்பதி தேவஸ்தானம், புதுக்கோட்டை சமஸ்தானம், திருவாங்கூர் கொச்சி சமஸ்தானம், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் ஆகிய நிறுவனங்கள் மூலம் வெளியாகியுள்ளன. (இந்நூற்பட்டியல் நூலில் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது). பாடங்கள் வெளியிடப்படாத பிற கல்வெட்டுக்களின் ஆங்கிலச் சுருக்கங்களை இ.தொ.து.வின் கல்வெட்டியல் பிரிவின் ஆண்டறிக்கைகளில் காணலாம்.

தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களில் 95 விழுக்காடு கோயில் கவர்சுகளில் மீதே பெரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஏதோ ஒரு வகையில் கோயில் நடைமுறைகளைப் பற்றியதாகவே உள்ளன. செப்பேடுகளில் பெரும்பாலும் ஒரு பகுதி (முதற்பகுதி) சமஸ்கிருதத்திலும் பிறபகுதி தமிழிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. கல்வெட்டுக்களில் மிகச்சிலவே இவ்வாறு இரட்டைமொழியில் உள்ளன. ஆயினும் சமஸ்கிருதச் சொற்கள் ஒன்றிரண்டு ஆங்காங்குக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும்.)

கல்வெட்டுகளின் படிவமும் பொருளும் P. S. E. Q. A

(5) தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களின் பாடங்களைப் பொறுத்த வரையில் எல்லாக் காலத்துக்கும், இடத்துக்கும் சேர்த்து ஒரு பொதுப்படிவம் இருந்தது என்று சொல்ல இயலாது. இடத்துக்கு இடம், காலத்துக்குக் காலம் அது மாறுபடுகிறது. சமஸ்கிருதத்தில் யாக்ஞவல்கியர், விஷ்ணு போன்றோரால் எழுதப்பட்டுள்ள தர்மசாத்திரங்களில் ராஜசாஸனங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இலக்கணம் அல்லது வரையறை தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களுக்கும் பொருந்தும் என்று சில ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவர். 4-6ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த முற்காலப் பல்லவர்களின் சில சமஸ்கிருதச் செப்பேடுகள் இந்த இலக்கணத்துக்குப் பொருந்தும். இவற்றில் அன்று ஆளும் அரசனின் முன்னோர் மூன்று தலைமுறைக்குக் குறிப்பிடப்படுவர், கொடை நிலத்தின் அளவும் எல்லைகளும் குறிக்கப்படும், அரசனின் இலச்சினையும் கையெழுத்தும் இடப்பட்டிருக்கும். ஆயினும் நான்காம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தியும் ஆறாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிந்தியும்

உள்ள கல்வெட்டுக்கள் அல்லது செப்பேடுகள் இந்தியாவில் எப்பகுதியில் பார்த்தாலும் இந்த தர்மசாத்திரம் கூறும் குலக்கணத்தை ஒட்டியெழுதப்பட்டுள்ளன என்று சொல்ல இயலாது. தர்மசாத்திரங்களும், நீதி நூல்களும் காலங்கடந்தவையல்ல, அவை யெழுந்த காலத்தையே பிரதிபலிக்கின்றன என்ற வரலாற்றுண்மையை மனங்கொள்ளல் வேண்டும். எனினும் தர்ம சாத்திரக் கருத்துக்கள் ஓரளவு பின்வந்த கல்வெட்டுக்களைப் பாதித்திருக்கின்றன என்பதையும் மறுக்க இயலாது.

தெளிவாகச் சொன்னால் ஒவ்வொரு காலத்திலும் நிலவிவந்த அரசியல், சமுதாய, பொருளாதாரச் சூழல் அவ்வவ்காலக் கல்வெட்டுக்களின் வடிவங்களை நிர்ணயித்தது. இந்தக் காரணத்தினால் தான் கல்வெட்டுக்களை அவையெழுந்த காலத்தின் வரலாற்றுச் சான்றுகளாகக் கொள்ள முடிகிறது. கல்வெட்டுக்களின் சிலப் பொதுக்கூறுகளாகக் கீழ்வருபவற்றைக் கூறலாம்.

U.S.E. Q. AP. 2001

1. மங்கலச் சொல் அல்லது சொல் தொடர்
2. அரசனின் பெயரும் ஆட்சியாண்டும்
3. கல்வெட்டின் நோக்கம்
4. ஒம்படைக்கிணனி

i) முதல்கூறான மங்கலச் சொல் பெரும்பாலும் 'ஸ்வஸ்திஸ்ரீ' என்று தொடங்கும். சில போது, குறிப்பாகச் செப்பேடுகளில், சில தெய்வங்களின் மீதான கலோகங்களைக் கொண்டிருக்கும்.)

ii) இரண்டாம் கூறில் அரசன் சில அடைமொழிகளோடு, அல்லது விருதுப்பெயர்களோடு குறிப்பிடப்படுவான். கோழப் பேரரசன் முதல் ராஜராஜன் காலந்தொடங்கி இப்பகுதியில் அரசனின் புகழ்பாடும் மெய்க்கீர்த்தி, செய்யுள் நடையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. செப்பேடுகளில் இம்மெய்க்கீர்த்தி சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கும். ஆட்சியாண்டுடன் பொதுவாக மாதம், நாள், திதி (தேய்பிறை, வளர்பிறை) நாள் மீன் (நட்சத்திரம்), கிழமை போன்ற பஞ்சாங்கக் குறிப்புகளும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். 14ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து, அதாவது விஜயநகர ஆட்சிக் காலந்தொடங்கி ஆட்சியாண்டுக்குப் பதிலாக

கலிஆண்டு, சகஆண்டு, தமிழாண்டு என்று தவறாகக் குறிப்பிடப்படும் வியாழவட்ட ஆண்டு (அறுபது ஆண்டுகள் வட்டம்) ஆகியவை தனித்தோ சேர்த்தோ கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

மூன்றாம் கூறே கல்வெட்டின் மிக முக்கிய பகுதியாகும். இது அவ்வக் கல்வெட்டின் நோக்கத்துக்கு ஏற்ப பலவகைப்படும். பெரும்பாலான கல்வெட்டுக்கள் ஏதாவது ஒரு கொடையை பதிவு செய்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. இவ்வகைக் கல்வெட்டுக்களில் கொடையாளர், கொடையைப் பெறுபவர், கொடை (தானம்) ஆகியன பற்றிய செய்திகள் நிறையக் காணப்படும். கொடுப்பவர், பெறுபவர் ஆகியோருடைய ஊர், நாடு முதலியன, அவர்கள் சமுதாயத் தகுதி, செய்யும் தொழில் ஆகிய செய்திகள் பெரும்பாலும் குறைத்தோ கூட்டியோ இடம் பெறும். கொடை நிலம், தானியம், பொன், காசு, பாத்திரங்கள், நகைகள், விலங்குகள் (ஆடு, பசு, எருமை) என்று கொடைகள் பலவகைப்படும்) பத்தாம் நூற்றாண்டு வரை ஆடு, மாடுகள் கொடுப்பது பெரும் வழக்கமாக இருந்தது. பின்னால் நிலக்கொடைகள் பெருகின. நிலத்தைப் பொறுத்து அது கொடுத்தவரின் சொந்த நிலமா, வாங்கிய நிலமா, அது எங்கிருந்தது, நன்செயா, புன்செயா, எவ்வளவு விளைந்தது, எப்படி நீர்பெற்றது இப்படித் தொடர்புடைய செய்திகள் பல கொடுக்கப்படும். கொடையாளர் அரசனாக இருந்தால் ஓலை, அதிகாரிகள், புரவுவரித் திணைகளத்தார் முதலிய பல அரச அலுவலர்கள் குறிக்கப்படுவார்கள். நாட்டுப்பிரிவுகள், ஊர்கள், ஆகியவற்றின் ஆட்சிக்குழுக்களான, நாட்டார், சபையார், ஊரார், நகரத்தார் முதலியோர் கொடையாளர்களாகவும், கொடையைக் கோயிலுக்காக வாங்கிப் பேணுபவர்களாகவும் பல கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகிறார்கள். கொடை பெறுபவர்கள்/பெறுபவை பெரும்பாலும் கோயில்களே. கோயில்களிலேயே பெரும்பாலான தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளமைக்கு இதுவே காரணம். பெரும்பாலும் சிவன அல்லது விஷ்ணு கோயில்கள் இவை. இவையல்லாமல் சில புத்த, சமணப் பள்ளிகளும் கொடைகளைப் பெற்றன. கோயில்கள் சார்ந்த மடங்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டன.

சில சுவெட்டுக்கள் கொடையல்லாத வேறு செய்திகளைப் பற்றியன. சில நில விற்பனை, நிலக் குத்தகை பற்றிய ஆவணங்கள். நில உடமை பற்றிய பல செய்திகளை இக்கல்வெட்டுக்களில் காணலாம். சில சுவெட்டுக்கள் தனித்து அரசியல் ஆவணங்கள் எனலாம். குறுநிலத்தலைவர்கள் தமக்குள் செய்துகொண்ட நிலமைத்தீட்டு என்ற அரசியல் உடன்படிக்கைகள் இவ்வகையில் அடங்கும். மூன்றாம் ராஜராஜனை கோப்பெருஞ்சிங்களம் என்ற குறுநில அரசன் சிறைசெய்து சேந்தமங்கலத்தில் அடைத்ததும் சோழனைப் போசள அரசன் படை வந்து சிறைமீட்டதும் ஒரு தனிக் கல்வெட்டாக உள்ளது.) ஆயினும் இத்தகைய அரசியல் கல்வெட்டுக்கள் மிகச் சிலவே. வட தமிழ்நாட்டில் (தர்மபுரி, வடார்க்காடு மாவட்டங்கள்) கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி பத்தாம் நூற்றாண்டு முடியக் கிடைக்கும் ஏராளமான நடுகல் கல்வெட்டுக்கள் எதிரிகளிடமிருந்து தங்கள் ஊரையும், ஊர்த்தொறுக்கள் அநாவது கால்நடைகளையும் காப்பாற்றப் போராடி உயிர்நீத்த வீரர்கள் நினைவாக அவர்களைப் போற்றி யெழுதப்பட்டவை ஆகும்.

IV இறுதிக் கூறான ஒம்படைக்கிளவி செய்ப்பட்ட கொடைகளின் பாதுகாப்புக்காக ஏற்பட்டதாகும். அதாவது அக் கொடைகளுக்கு எந்த இடையூறும் வராமல் கொடைக்குத் தொடர்பான யாவரும் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற நயத்தாலும், அச்சுறுத்தலாலும் சொல்வது இதன் உள்நோக்கம். முதலில் ஒம்படைக்கிளவி 'பன்மாகேசுவர ரகை', 'சூ வைஷ்ணவ ரகை' 'இது அழித்தார் கங்கையிடைக் குமரியிடைச் செய்தார் பாவம் கொள்வார்' என்று சிறு வாக்கியங்களாக இருந்தன. நாளடைவில் இவ்வாக்கியங்கள் நீண்டதோடு சொல்லின் கடுமையும் அதிகமாகியது. அவ்வக்கால சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுகளையும், சாதி நம்பிக்கைகளையும் எதிரொலிப்பவையாகவும் மாறின.

(10) வரலாற்றுச் சான்றுகள் U.S.E.R. A. 01

[கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி 17ஆம் நூற்றாண்டு முடிய உள்ள காலத்து தமிழ்நாட்டு வரலாறு பெரும்பாலும்

கல்வெட்டுக்களை அடிப்படையாக வைத்தே எழுத வேண்டியுள்ளது. பொதுவாக இந்தியாவின் பிற பகுதிகளின் வரலாறுகளுக்கும் இது பொருந்தும் அக்காலத்தைப்பற்றிய எந்த வரலாற்று நூலை எடுத்துப்பார்த்தாலும் இது விளங்கும். அதற்கு இலக்கியங்கள் ஓரளவே மூலச்சான்றுகளைத் தந்துள்ளன. மேலும் பல இலக்கியங்களின் காலங்களே கல்வெட்டுச் செய்திகளைத் துணைக்கொண்டுதான் நிறுவப்பெற்றுள்ளன என்பதையும் நினைவுகூரவேண்டும். மற்ற வரலாற்று மூலங்களை விட கல்வெட்டுக்கள் நம்பத்தகுந்தவை, ஏனெனில் இவை பொறிக்கப்பட்ட காலத்திற்குப் பின் பெரும்பாலும் எந்த மாற்றத்தையும் அடைவதில்லை. இலக்கியங்களில் ஏடுபெயர்த்த தெழுதுவாரால் பலமாற்றங்களும் இடைச் செருகல்களும் புகுத்தப்படுகின்றன என்பது யாரும் அறிந்த உண்மை. பெயர்த்தெழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் மிகச் சிலவே. சில செப்பேடுகளும் பெயர்த்தெழுதப்பட்டுள்ளன, அல்லது சிலசமயம் போலிகளும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளை எளிதில் இனங்கண்டு கொள்ளலாம்.

பெரும்பாலான கல்வெட்டுக்களுக்குக் காலத்தைக் கணித்தறிவது எளிது. வரலாற்றுக்குக் காலம் இன்றியமையாத ஒரு தேவையாகும். கல்வெட்டுக்களின் இன்னொரு சிறப்புத் தன்மை அவற்றின் உலகியல்சார்பான, மிகைப்படுத்தாத நடையாகும். கற்பனை வளமும், எதையும் ஏற்றிச் சொல்லும் தன்மையும் கொண்ட இலக்கிய நடைக்கு இது மாறானதாகும். மெய்க்கிர்த்திப் பகுதிகளில் வரும் சில உயர்வு நவீரசிகளையும், கற்பனைகளையும் விலக்கிவிட்டால் பெரும்பாலும் கல்வெட்டுக்கள் அன்றாடச் செய்திகளைத் திரிபில்லாமல் சொல்லுவதைப் பார்க்கலாம். இவை கோயில் கல்வெட்டுக்கள் ஆதலால் கோயில், சமயவழிபாடு தொடர்பான செய்திகளுக்கு அதிக இடம் கொடுப்பது மறுக்கமுடியாது. இந்த ஒரு சார்புத் தன்மையை மட்டும் உணர்ந்து மறக்காமலிருந்தால் இவற்றை வரலாற்று மூலங்களாகப் பயன்படுவதில் தவறேற்படாது.]

கல்வெட்டுப் பொறித்தவர்கள் அவற்றை வரலாற்று மூலங்களாகக் கருதவில்லை. பழஞ்செய்திகளை காலமுறைப்படுத்திச் சொல்லுவதோ, பொருளாதார, சமுதாயச் செய்திகளை முறையாக

விவசிப்பதோ அவர்களின் முக்கிய நோக்கங்களல்லவென்று
 வரலாற்றாய்வாளர்களே இவற்றை வரலாற்று மூலங்களாகப்
 பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பதை மறந்து விட
 தனித்தனியாகப் பார்த்தால் கல்வெட்டுக்கள் ஏதோ துணை
 செய்திகளை அரைகுறையாகத் தருவதாகத் தெரியுமா என்ற
 வட்டாரத்தில் கிடைக்கும், அல்லது ஒரு கால எல்லைக் குறிப்பிட்டு
 எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்களை ஒரு தொகுதியாக
 நோக்கினால்தான் அவைகள் வரலாற்றுப் பொருளுள்
 வாகப்படும். தனிக்கல்வெட்டுக்களை வைத்து ஏதாவது ஒரு
 கருத்தை நிறுவுவது ஓரளவுக்குத்தான் இயலும். பொதுவாக
 இந்த முயற்சி பயனற்றதாக முடியும், சிலபோது தவறான
 முடிவுகளுக்கும் இட்டுச்செல்லும். காட்டாக, தஞ்சாவூரில் உண்மை
 ஒரே ஒரு கல்வெட்டில் மட்டும் வரும் ஒரு சொல்
ஐம்பதினமேலகரம். இதை ஒரு நாட்டுப் பிரிவு என்று
 எடுத்துக்கொண்டு விஜயநகர ஆட்சியில் தமிழ்நாட்டில் ஐம்பது
 ஐம்பது ஊர்கள் கொண்ட ஒரு நாட்டுப்பிரிவு நாடு முழுவதும்
 இருந்தது என்று டி.வி.மகாலிங்கம் கருத்துரைக்கிறார்.)
 உண்மையில் இந்தச் சொல் ஒரு ஊரின் பெயரே. வேறெங்க
 இடத்திலும் இப்பெயர் வரவில்லை. எனினும் இது நாள்வரை
 இந் நாட்டுப்பிரிவு உண்மை என்று நம்பப்பட்டுவருகிறது.

தொடர்புடைய கல்வெட்டுக்களைத் தொகுத்து ஒருசேர
 ஆராய்ந்தால் எப்படி சிறந்த வரலாற்றுண்மைகள் வெளிப்படும்
 என்பதை இந்தியத் தொல்லியல் அளவீட்டுத்துறை வெளியிட்டு
வரும் பருவ இதழான எபிகிராஃபியா: இண்டிகா வரிசையில்
 வெளியாகியுள்ள பல சிறப்புக் கட்டுரைகளைப் பார்த்தால்
 விளங்கும். வெங்கடசுப்பாஅய்யர் தொகுதி 28இல் புங்கனூரில்
 (சித்தூர் மாவட்டம், ஆந்திரமாநிலம்) கிடைத்த இரு
 கல்வெட்டுக்களைப் பதிப்பித்துள்ளார். இவையிரண்டிலும்
 அரசன் பெயர் குறிப்பிடப்படாமல் சக ஆண்டே கொடுக்கப்
 பட்டுள்ளது. இதுபோன்றே இவ்வட்டாரத்தில் சக ஆண்டுக்
 கல்வெட்டுக்கள் பல கிடைத்துள்ளன. இவற்றையெல்லாம்
 சேர்த்து இப்பகுதியில் கி.பி.9,10ஆம் நூற்றாண்டுகளில்
 நிலவிய குழப்பமான அரசியல் சூழ்நிலையை
 இக்கல்வெட்டுக்கள் எப்படி எதிரொலிக்கின்றன என்று
 திறமையாக விளக்குகிறார் ஆசிரியர். மற்றபடி இந்த

இருதனிக்கல்வெட்டுக்களை மட்டும் வைத்துப்பார்த்தால் ஒன்றும் அதிகமாக விளக்கிவிடமுடியாது.

இதேபோல பேராசிரியர் நீலகண்டசாஸ்திரி உத்தரமேரூர் என்று இன்று அழைக்கப்படும் உத்தரமேருசதுர்வேதிமங்கலத்தில் கிடைத்த எல்லாக் கல்வெட்டுக்களையும் தொகுத்து அவற்றின் வரலாறு முழுவதையும் பற்றி எழுதி உள்ள ஒரு சிறந்த கட்டுரையையும் இங்கு எடுத்துக்காட்டலாம். பெரும்பாலோர் உத்தரமேரூர் கல்வெட்டுக்கள் என்றால் குடவோலைமுறை பற்றி உள்ள இரு கல்வெட்டுக்கள் தான் என்று கருதி, அவற்றைமட்டும் வைத்து சோழர் ஊராட்சி முறை பற்றி சில தவறான கருத்துக்களைக் கூறியும் நம்பியும் வருகின்றனர்.)

அண்மைக்காலத்தில் தனிக்கல்வெட்டுக்களை மட்டும் வைத்து செய்யும் ஆராய்ச்சியைவிட்டு வட்டாரம், கால அடிப்படையில் தொகுப்பு செய்து ஆராயும் முயற்சி வளர்ந்து வருகிறது. ஐப்பான் நாட்டுப் பேராசிரியர் கராஷிமா சோழர், விஜயநகரகால வரலாற்றில் மேற்கொண்டுவரும் ஆய்வை இங்கு எடுத்துக்காட்டலாம் அவர் வழக்கமாக சில ஊர்கள் அல்லது வட்டாரக் கல்வெட்டுக்களை முழுமையாக எடுத்துக்கொண்டு கால அடிப்படையில் ஆராய்கிறார். கல்வெட்டுப் பாடங்களை நன்கு ஊன்றிப்பார்த்து, பகுப்பாய்வு செய்து தரவுகளைச் சேர்ப்பதோடு, புள்ளியியல் முறைகளைப் பயன்படுத்தி தரவுகளைச் சீர்தூக்கிய பிறகே கருத்து விளக்கம் செய்ய முற்படுகிறார். இவ்வாய்வாளர்களை முன்னோடிகளாகக் கொண்டு கல்வெட்டுக்களைப் பயன்படுத்தி முறையான வரலாற்றாய்வுகளை மேற்கொள்ளல் வளர்ந்துவரும் தலைமுறையினரது கடமையாகும்.

செப்பேடு பதிப்பித்தலில் அணுகுமுறை

செ. இராக

(i) செப்பேடுகள்
உரிமக்கம்

(உலோகங்களில் தங்கம், வெள்ளி, பித்தளை, செம்பு, ஈயம், இரும்பு முதலியவற்றை எழுத மக்கள் பயன்படுத்தினாலும், அவற்றுள் செம்பில் பயன்பாடு அதிகம்.)

(ii) செப்பேடுகள்

செம்பில் எழுதியவை செப்பேடு, பட்டயம், செப்புப் பட்டயம், தாமிர/தாம்பிர சாசனம், தாமிரப் பட்டயம், செப்புப் பத்திரம் எனப் பல பெயர்களால் அழைக்கப்பெறும்.)

(iii) தமிழ்நாட்டில்
செப்பேடுகளை
கோரி

கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் தமிழ்நாட்டில் செப்பேடுகள் கிடைக்கின்றன. பல்லவர், சேரர், பாண்டியர், சோழர் காலத்தில் செப்பேடுகள் ஓரளவு அளிக்கப்பட்டாலும், விசய நகர மன்னர், நாயக்கமன்னர் காலத்திலும், சேதுபதி, தொண்டைமான் போன்ற சிற்றரசர் காலத்திலேயும், பாளையக்காரர் காலத்திலும் செப்பேடுகள் மிகவும் அதிகமாக அளிக்கப்பெற்றன. பிற்காலத்தில் கல்லில் எழுதும் மரபு குறைந்ததே இதற்குக் காரணம்.

தமிழ்நாட்டின் பண்டைய செப்பேடுகள் பனை ஓலைகளை முன் மாதிரியாக வைத்தே நீள்சதுர வடிவில் தயாரிக்கப்பட்டன. ஆனால் பிற்காலச் செப்பேடுகள் வடநாட்டு முறையைப் பின்பற்றிப் புத்தகவடிவில் தயாரிக்கப்பட்டன.

(iv) செப்பேடுகளை
வணிகம்

(v) செப்பேடுகளை இப்போதைய எழுத்து வடிவில் மாற்றஞ்செய்து சரியான பாடம் தேர்ந்தெடுத்துச் செப்பேட்டின்

பெரும்பாலும் பழம்போதோ அல்லது வேறு ஏதற்காவது தோண்டும்போதே சிலத்தினுள்ளிருந்து தற்செயலாகப் பல செப்பேடுகள் கிடைக்கின்றன. பரம்பரை பரம்பரை யாகவும் சிலரிடம் செப்பேடுகள் பாதுகாக்கப்பெறுகின்றன.

செப்பேடுகள் வைத்திருப்போர் வெளியில் யாருக்கும் எடுத்துக் காட்டுவதில்லை. காட்ட மிகவும் அச்சப்படுகின்றனர். அவற்றில் எழுதப் பெற்றிருப்பவை என்னவென்று தெரியாமல், ஏதோ புதையல் கிடைக்கும் இடமோ, வேறு பெரும் இரகசியமோ அவற்றின் எழுதப் பெற்றுள்ளன என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள். சிலர் தங்களுக்கு நன்மை தரும் மந்திரங்கள் அவற்றில் இருப்பதாக எண்ணுகிறார்கள். அவற்றைப் பிறருக்குக் காட்டினால் அவற்றின் பயனைத் தாம் அனுபவிக்க முடியாமல் போய்விடுமோ என்று நினைக்கிறார்கள். அவைகளில் பெரும்பாலும் நிலங்கள், சொத்துகள், பிற உரிமைகள் பற்றிக் கூறியிருப்பதால், அவற்றைப் பிறர் பார்த்தால் அந்த உரிமைகள் பறிபோய்விடுமோ என்றும் அஞ்சி அவற்றை மிகவும் இரகசியமாகப் பாதுகாத்து வருகிறார்கள். எனவே கிடைத்தவற்றைக் காட்டிலும் இன்னும் நமக்குக் கிடைக்காத செப்பேடுகள் பல மடங்கு இருக்கும்.

தமிழ்நாட்டில் ஓரளவு கண்டறியப்பட்ட செப்பேடுகளும் முழுமையாகப் பதிப்பிக்கப் பெறவில்லை. தெள்ளிந்தியக் கல்வெட்டுக்கள் முதல் மூன்று தொகுதிகளில், கல்வெட்டுக்களுடன் செப்பேடுகளும் பதிப்பிக்கப் பெற்றன. பின்னர் வந்த 4 முதல் 24ஆம் தொகுதிகளில் செப்பேடுகள் பதிப்பிக்கப் பெறவில்லை. எபிகிராபியா இண்டிகாவிலும், தனிச் சிறப்புத் தொகுதிகளிலும் செப்பேடுகள் சில பதிப்பித்து வெளியிடப் பெற்றாலும், எல்லாச் செப்பேடுகளையும் முறையாக முழுமையாகப் பதிப்பிக்கும் பணி இன்னும் தொடங்கப் பெறவில்லை.

ஒவ்வொரு செப்பேட்டுக்கும் அது கிடைத்துப் பதிப்பிக்கும் வரலாறு ஒன்றுண்டு. வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க பாண்டியரின்

பெய்து ஆண்டுகள் ஆயின. கரந்தைச் செப்பேடுகள் பதிப்பிப்பது
பெற்று வெளிவரச் சுமார் 34 ஆண்டுகள் ஆயின.

(iv)

செப்பேடுகளின்

செப்பேடுகள்

செப்பேடுகளுக்குப் பெயர் வைப்பதில் முன்று முறைகள்
பயன்பாடுகின்றன. மொதுகாப்பில் இருக்கும் இடங்களில்
வந்துச் சில பெயரிடப்படுகின்றன (வெய்டன் செப்பேடுகள்
கரந்தைச் செப்பேடுகள்). பெரும்பாலானவை கிடைக்க
இடத்தால் பெயர் பெற்ற செப்பேடுகள் ஆகும். காட்டு : பள்ளம்
கோயில் செப்பேடுகள், கூரம் செப்பேடுகள். சில கொடை
வழங்கப்பெற்ற இடங்களால் பெயர் பெற்ற செப்பேடுகள் ஆகும்
(வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள், புல்லூர்ச் செப்பேடுகள்). சில
செப்பேட்டைக் கொற்றங்குடிச் செப்பேடு என்று தி.நா.
கப்பிரமணியமும்¹ பட்டத்தான் மங்கலம் செப்பேடு என்ற
கே.வி.கப்பிரமணிய அய்யரும் பதிப்பித்துள்ளனர்.²

ஓர் இடத்தில் யாராவது ஓர் அரசனுடைய கல்வெட்டு
ஒன்று கிடைத்தால், அந்த அரசனுடைய ஆட்சி அந்த ஊர்வரை
பரவியிருந்தது என்று பெரும்பாலும் கூறுகின்றோம். ஆனால்
அதேபோல் ஓர் ஊரில் ஓர் அரசனுடைய செப்பேடு
கிடைக்குமானால், அந்த அரசனுடைய ஆட்சி அந்த ஊர்
வரையில் பரவியிருந்தது என்று உறுதியாகக் கூற இயலாது
பெரும்பாலும் கொடை கொடுக்கப்பெற்ற நிலங்களின் அல்லது
ஊர்களின் பேரில் கொடை பெற்றவர்களுக்குரிய உரிமையை
நிலைநாட்டும் ஆவணங்களாகச் செப்பேடுகள்
பயன்பட்டளவாதலின், அத்தகைய செப்பேடுகள் பல கைகள்
மாறித் தாளம் கொடுக்கப்பட்ட இடத்திற்கு வெகு தொலைவில்
உள்ள வேறோர் ஊரில் கிடைக்கவும் கூடும். எனவே அந்தச்
செப்பேட்டில் கூறப்பெற்றுள்ள ஊர் எது என்று உறுதி
செய்தாலல்லது, அந்தக் கொடையைக் கொடுத்த அரசாது ஆட்சி
எவ்வளவு தூரம் பரவியிருந்தது என்பதைக் கூற இயலாது.

எல்லாச் செப்பேடுகளும் ஒரே அளவாக இருப்பதில்லை.
முதலில், எழுதப்பெறுகின்ற செய்திகட்கு ஏற்ற அளவிற் செப்புத்
தகட்டைக் காய்ச்சி வெட்டித்தட்டிச் சீராக்கிப் பலகைபோல்
அமைத்துக்கொள்வர். பல ஏடுகள் இருப்பின், ஒன்றாகக் கோக்க

இணைப்பு வளையமும் தயார் செய்யப்படும். பிற்காலச் செப்பேடுகளில் அழகிய கைப்பிழிகள் அமைக்கப்பட்டுக் கொடைச் செய்திகளும், தலங்களுக்கு ஏற்றவாறு அழகிய வரைகோட்டு ஓவியங்களும் வரையப்பட்டன.

எழுதுவதற்கு முன் மெல்லிய கோடுகள் போடப்பட்டு, எழுதவேண்டிய செய்தியைப் பளிச்சென்று தெரியும் ஒரு பொருளில் முதலில் எழுதிக் கொள்வர். பின்னர், வரையப்பட்ட அவ்வெழுத்துக்களின் மேல் மிகக் கூர்மையான உளியைக்கொண்டு வெட்டுவர். சில செப்பேடுகளில் ஆழமாகக் கோடுகள் போடப்பட்டு, இருகோடுகளுக்குள்ளே எழுதப்பெறும். சில செப்பேடுகளில் எழுத்துக்கள் உளியால் வெட்டப்பட்டதற்கான, அடையாளம் தெரிகிறது. ஆனால் பல செப்பேடுகளில் மெழுகில் எழுதுவது போன்று எழுத்தின் வளைவுகள் சிதறாமல், வெட்டிய அடையாளம் தெரியாமல், கடினமான, உறுதியான செப்பேடுகளில் எப்படி அழகாக வெட்டினர் என்பது இன்றும் புரியாத புதிராகவே உள்ளது. புள்ளி புள்ளியாக எழுத்துக்களை வெட்டுவதுமுண்டு. நேராக எழுதப்பெறுவதற்காகப் போடப்பட்ட மெல்லிய கோடுகள் அழியாமல் சில செப்பேடுகளில் தெரிகின்றன.³ பிழையான எழுத்துக்களின் மேல் சரியான எழுத்துக்கள் மீண்டும் வெட்டப்பெற்றன; அல்லது அவை அழிக்கப்பட்டன. பிழை அதிகம் ஏற்பட்டால், அப்பகுதியைக் காய்ச்சி அடித்து மீண்டும் அப்பகுதியை வெற்றேடாக்கி எழுதுவர்.⁴ முன்பு எழுதப்பெற்ற பிழையான எழுத்துக்களும் சில செப்பேடுகளில் தெரிகின்றன. விடுபட்ட எழுத்துக்களை அருகில் மேலே அல்லது கீழே எழுதுவர். சில செப்பேடுகளில் அவை சேரவேண்டிய இடங்களை /, + போன்ற குறிகள் அமைத்துக் காட்டியிருப்பர்.⁵

இச்செப்பேடு சாதனம் இயற்றியவன் புல்லைவணம், இச்செப்பேட்டைச் செய்தவன் வேயீன்றமுத்து ஆசாரி, செப்பேட்டில் வரைந்தவன் தானப்ப முதலியார், செப்பேடு கொத்தியவன் விசுவநாம வங்குசம் தாணப்பன், இச்செப்பேட்டை வெட்டினேன் முத்துதையன் ஆசாரி⁶

என வரும் பல்வேறு வகைப்பட்ட தெர்டர்களால் செப்பேட்டிள் அமைப்பு முறைகளை நாம் நன்கு உணர முடிகிறது. ஒலையில் எழுதுவது நெட்டெழுத்து என்றும், செப்பேட்டிள் எழுதுவது வெட்டெழுத்து என்றும் ஒரே செப்பேட்டிள் குறிக்கப் பெறுகிறது.

கொடைச் செய்தி முதலில் ஒலைகளிலே எழுதப் பெற்றது. பின்னர், தொடர்புடைய அலுவலர்கள் கையொப்பமிட்டு, கொடை பெற்றவர்கட்கு நாட்டார் மூலமாக ஒலை அனுப்பப் பெறும். பண்டைய செப்பேடுகளில் அந்த ஒலையை உரிய மரியாதையுடன் நாட்டார் பெற்று, கொடை நிலத்தையோ கிராமத்தையோ எல்லைகளில் பெண்யானை கொண்டு நடத்தி, எல்லை நிறுவிக் கொடையை உரியவருக்கு அளிப்பர் (ஆனைமங்கலம், கரிவலம்வந்தநல்லூர் என்ற பெயர்கள் இம்முறையில் ஏற்பட்டன எனலாம்).

பின்னர் இந்தக் கொடை நீடுழிகாலம் நின்று நிலைக்கவும், எல்லோரும் அறியும் பொருட்டும், பின்னர் வரும் வேறு அரசர்கள் இக்கொடையைக் தவிர்க்காமல் இருக்கும் பொருட்டும் கோயில்களிலோ அல்லது பொது இடங்களிலோ கல்லில் வெட்டப்பெறும். ஒலை விரைவில் அழிந்து விடுமாதலின், கொடை பெற்றவர் நீண்டகாலம் பயன்படுத்திக் கொள்ளச் செம்பிலும் வெட்டிக் கொடுக்கப் பெறும். இதனை

“கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டி

இவ்வூர் விட்டோம்”⁸

“கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டிக்கொவ்வச் சம்மதித்தோம்”⁹

“ஒலை ரிடிபாடாகக் கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டிக் கொவ்னாக”¹⁰

என்ற தொடர்களால் அறிகின்றோம். ஓரிடத்தில் “செப்பேட்டிள் பொறிக்கப்படுவது மூன்றாம் பிரதி” என்ற குறிப்பு வருகிறது.”

இதன்படி பார்த்தால் பெருவாரியான கல்வெட்டுகள் செப்பேடுகளிலும் பொறிக்கப்பட்டு நமக்குக் கிடைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவ்வாறு கிடைப்பள மிக மிகச் சிலவே.

இருக்கலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது ஆற்றத்தூரில் உச்சியும் தஞ்சையும் கொண்ட கன்னரகோவலிவர் முன்று கல்வெட்டுக்கள் செப்பேட்டில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளன. திருவாவடுதுறை ஆர்வத்திலிருந்து தமிழ்ப் பலகலைக்கழகக் கல்வெட்டுத்துறை படி எடுத்த செப்பேடுகளில், ஐந்து பாண்டியர் கல்வெட்டுக்களின் படிகள் என்று எண்ணக்கூடிய செப்பேடுகள் கிடைத்துள்ளன.

கோவில் கொடை தொடர்பான ஓலைகள் மட்டும் கோவிலில் கல்வெட்டுகளாக வெட்டப்பட்டன என்றும், தனி ஆட்களுக்கோ தனிக்குழுவினர்க்கோ அளிக்கப்பெற்ற கொடைகள் கல்வெட்டாகப் பொறிக்கப்பெறாமல் செப்பேடுகளாக மட்டும் செய்யப்பெற்று அவர்கட்கு அளிக்கப்பெற்றன என்றும் தெரிகிறது. ஒரு செப்பேட்டில் 'கல்லிலும் வெட்டிக் கொள்ளுக' என்ற தொடர் வருகிறது. கொங்கு நாட்டில் சமுதாயச் செப்பேடுகள் பலவற்றிற்கு ஓலைப் படிகள் மட்டும் கிடைத்துள்ளன.

(5)

கூட்டெழுத்துக்கள் மற்றும் குறியீடுகள் (U. S. E. Q. 07)

* ஓலைகளில் போன்றே பல செப்பேடுகளில் கூட்டெழுத்துக்கள் வெட்டப்பட்டிருக்கும். இக்கூட்டெழுத்துக்கள் சரியாகப் படிக்கப் பெறாவிட்டால் குழப்பம் நேரிடும் (பல சொற்கள் குறியீடுகள் மூலம் குறிக்கப்பெறும். ஆண்டு, மாதம், தேதிகள், நிலம், பொன், காசு, பணம், வாரம், நெல், கலம் போன்ற சொற்கள் குறியீடுகளில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. திரிபுவன மாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலச் செப்பேட்டில் 'திரிபு' என்றும், மவுனத் தம்பிரான் மடத்துச் செப்பேட்டில் 'ம' என்றும், புள்ளிருக்கு வேளூர்ச் செப்பேட்டில் 'பு' என்றும் வெட்டப் பெற்றிருப்பது அந்தந்த இடங்களின் முதற்குறிப்பாகலாம்.)

சில செப்பேடுகளில் குறிப்பிட்ட செய்தி முடிவில்' என்றும், செப்பேட்டின் முடிவில்' என்றும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. சில செப்பேடுகளில் உ என்று குறிக்கப் பெற்றிருப்பதைப் பிள்ளையார் சுழி எனக் குறிப்பிடுகின்றோம்.

ஆண்டு - ஓடுஓடு ஓடு - ஓடு
 தேதி - 2 ஓடு, ஓடு - க்ஷம்
 மாதம் - யு, ஓடு

அவ்வகை யடங்குமளவு, இடையிலும் இறுதியிலும் அவ்வகை யடங்குமளவு குறிக்கப் பெறுகின்றது. தொடர்கள் முற்றுப்பெறுப போதும் சுலோகங்களின் இறுதியிலும் அது குறிக்கப் பெறுகின்றது. கையெழுத்துக்களுக்குப் பின்னும் அக்குறியீடு உள்ளது) ஒரு செப்பேட்டில் குடியானவர், அக்கிரகார அசைவித்துவ மகாசனங்கள் ஒவ்வொருவர் கையெழுத்தின் பின்னால் சுமார் 30 இடங்களில் அக்குறியீடு உள்ளது." எனவே பின்னையார்சுழி போன்று மங்கலத்திற்காகக் குறிக்கப்படும் அதே குறியீடு முற்றுப் புள்ளிகள் போலவும் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளது என்றும் அறிகின்றோம்.

✓ செப்பேடுகளில் கல்வெட்டுக்களில் போன்றே தமிழ் எண்களே எழுதப் பெற்றிருக்கும். 10/100/1000 ஆகியவற்றிற்குத் தனி வடிவங்கள் குறிக்கப் பெற்றிருக்கும். பின்னங்களும் செப்பேடுகளில் குறிக்கப்பெறும்."

வரிவடிவங்கள் (v)

(செப்பேடுகள் கிடைக்கும் இடங்களுக்கேற்ப, வரிவடிவில் சில மாற்றங்கள் காணப்படும். வடசொற்களும், சுலோகங்களை கிரந்த எழுத்துக்களில் எழுதப்பெற்றிருக்கும். தமிழ் வரி வடிவச் சொற்களில் இடை இடையே கிரந்த எழுத்துக்கள் வரும். பல செப்பேடுகளில் இடைஇடையே தெலுங்கு, கன்னட, மராத்தி எழுத்துக்களில் அமைந்த சொற்களும் காணப்படும்)

தமிழ்ச் செப்பேடுகளை இப்போதைய எழுத்துக்களில் மாற்றி எழுதும்போது இடையிடையே உள்ள கிரந்த எழுத்துக்களையும் சொற்களையும் பிற மொழிச் சொற்களையும் ஒலி மாறாமல் தமிழ் வரிவடிவில் எழுதலாம். அடிக்குறிப்பில் அச்சொல் எம்மொழியில் உள்ளதெனக் குறிக்கலாம்.

இந்தியத்தொல்லியல் அளவீட்டுத் துறை வெளியீடுகளிலும், பல்லவர், பாண்டியர் செப்பேட்டுத் தொகுதிகளிலும் கிரந்த எழுத்துக்கள் தேவநாகரி எழுத்தில் அச்சிடப்பெறுகின்றன."

தமிழ்ச் செப்பேடுகளைப் பதிப்பிக்கும்போது ஏகார ஒகார உயிர் எழுத்துக்களையும் பலர் குறிலாகவே அச்சிடும் முறையைப் பின்பற்றுவதால், பல மயக்கங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஆய்வாளர்கட்குச் சரியான பொருள் புரிவதில்லை. ஆங்கில ஒலிபெயர்ப்பில் அவைகளை நெடிலாக எழுதும் அவர்கள் தமிழ்ப் பதிப்பிலும் நெடிலாகவே அவைகளை எழுத வேண்டும். ஓலை, ஏடு, செப்பேடு என எழுதினால், அவற்றின் பொருள் தெளிவாகும். உடும்பொடி (உடும்போடி), தென்படுவரை (தேன்படுவரை), திகாட்டை (கோட்டை), பொய் (போய்), மெலொலை (மேலோலை), தெவன் (தேவன்) என்பன போன்ற சொற்கள் நெடிலாக எழுதப்படுமானால் பொருள் சிறக்கும்.

சில மயக்கங்கள்

சு. சிற்சொல் செப்பேடுகளில் சில எழுத்து மயக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. ர-ற; ண-ந-ன; ல-ள-ழ; ங-வ-ல; ஆகியவை மயங்கி, ஒன்று வரவேண்டிய இடத்தில் மற்றொன்று பொருள் உணர்ச்சியின்றி எழுதப் பெற்றிருக்கும்.

ர-ா-ர்; க-கு-க-த; ன-ன ஆகிய எழுத்துக்களை ஒரே அமைப்பில் எழுதுவதினாலும், மெய்யெழுத்துகட்குப் புள்ளி இடும் வழக்கம் பெரும்பாலும் இல்லாததாலும், இகர ஈகரக் குறிகள் சரியாக வேறுபடுத்திக்காட்டப் பெறாததாலும் செப்பேடு பதிப்பிப்பவர்கள் மயங்கிச் சில வேறுபட்ட பாடங்களைக் கொள்ள நேருகிறது. காட்டு : எம்மண்டலம் (எம் மண்டலம்), திட்டின்படி (திட்டின்படி), எந்தம் (ஏகம்), தேசபதி (கேசபதி), உன்பய சாமாம் (உபைய சாமரம்).

சாம என்பதை சரம், சாம், சர்ம், சரம் எனப் பல்வேறு சொற்களைப் படிக்க நேரிடுகிறது. பொருள் உணர்ச்சிக்கு ஏற்றவாறு சரியான பாடம் கொள்ளவேண்டும். காத்தூர்-கரத்தூர் என்றும், கரந்தை-காந்தை என்றும் படிக்கப்பட்டுள்ளது. ஏகார ஐகார இறுதிக்குப் பின்னர் யகரஒற்றுச் சில செப்பேடுகளில் எழுதப்பெற்றுள்ளது. நடுவேய், உலகத்தேய், தலைய், விலைய் என வருவதை மெய்யாகப் படிக்கா விட்டால் பொருள் மாறுபடும்.

காலக்கணக்கு

அரசனின் ஆட்சியாண்டுகள் மட்டுமின்றி சாலிவாகன சகாப்தம், கலியுக ஆண்டு, கொல்லம் ஆண்டு, ஹிஜ்ரி ஆண்டு, சுகர்சன் ஆண்டு, விக்கிரமாங்கத ஆண்டு, புதுவைப்பு ஆண்டு, வியாழவட்டம் என்று பல ஆண்டுக் கணக்குகள் செப்பேடுகளில் எழுதப் பெற்றிருக்கும்.

'யாண்டு பதின் மூன்றாவது நாள் 4360' என்று சில செப்பேடுகளில் குறிக்கப்பெற்றிருக்கும். கலியுகக் கோட்டு நாள் "பதினான்கு நூறாயிரத்து நாற்பத்து ஒன்பதினாயிரத்து எண்பத்து ஏழு சென்ற நாள்" எனவும் ஆண்டுக் கணக்கீடு எழுதப்பெற்றிருக்கும்.

குறிப்புகள்

1. மிதிக் சொஸைட்டி ஜோர்னல் - தொகுதி 14 பக். 125-129.
2. எரிகிராபியா இண்டிகா-தொகுதி 18 பக். 115
3. கரந்தைச் செப்பேடுகள் 26
4. தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகக் கல்வெட்டுத்துறையில் உள்ள அமர்சிங் செப்பேடு.
5. தஞ்சை மராட்டியர் செப்பேடுகள் 60, பக். 34-36.
6. திருவாவடுதுறை ஆதீனச் செப்பேடுகள்
7. கிருஷ்ணராஜ உடையாரின் கோயமுத்தூர்ச் செப்பேடு
8. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுக்கள் 17-253
9. கல்வெட்டு ஆண்டு அறிக்கை, 1904 எண் 670.
10. மேலது எண். 14.
11. தென்னிந்தியக் கோயில் கல்வெட்டுக்கள் தொகுதி 3 பகுதி 2, பக். 326.
12. இவை கல்வெட்டுக்களிலும் காணப்பெறும்.
13. தஞ்சை மராட்டியர் செப்பேடுகள் 60, பக். 28-29.
14. யிரிவான செய்திகளுக்குக் கணக்கதிகாரம், அண்டகோள யிலாசம் முதலிய நூல்கள் பார்க்க.
15. எரிகிராபியா இண்டிகா, பல்லவர் செப்பேடுகள் 30, பாண்டியர் செப்பேடுகள் 10 பார்க்க.

P. S. E. Q. A. C. I.
(5) 8

மெய்க்கீர்த்தி

செ. இராசு

இலக்கணம்

முற்காலக் கல்வெட்டுக்கள் சிலவற்றிலும், பிற்காலக் கல்வெட்டுக்கள் பலவற்றிலும் முக்கியமான கல்வெட்டின பகுதியாகத் தொடக்கத்தில் காணப்படுவது மெய்க்கீர்த்தியாகும். பாட்டியல் நூல்கள் சிறுபிரபந்த வகைகளில் மெய்க்கீர்த்தி, மெய்க்கீர்த்திமாலை ஆகியவைகளைக் கூறுகின்றன. அவைகட்குக் கூறப்பெற்ற இலக்கண அமைதிகள் கல்வெட்டுக்களில் காணப்பெறும் மெய்க்கீர்த்திகளுக்கும் பெரும்பாலும் பொருந்தி வருகின்றன.

சீர்நான்கு ஆகி இரண்டு அடித் தொடையாய்
வேந்தள் மெய்ப்புகழ் எல்லாம் சொல்லியும்
அந்தத்து அவள்வர லாறு சொல்லியும்
அவளுடன் வாழ்கெனச் சொல்லியும் மற்று அவள்
இயற்பெயர் பின்னர்ச் சிறக்க யாண்டு எனத்
திறப்பட உரைப்பது சீர்மெய்க் கீர்த்தி

'நிலைபெறு சீர்மெய்க் கீர்த்தியின் அந்தம்
உரையாய் முடியும் என உரைத் தனரே'

'தொழிலார்ந்த மெய்க்கீர்த்தி சொற்சீர் அடியால்
எழிலரசர் செய்து இசைப்பர்'

‘நெத்தமெய்க் கீர்த்தி அரசன் செயலென்ற
நவையாச் செய்யுள்
அரைந்ததோர் சொற்சீர் அடியாய்’

‘சொற்சீர் அடியால் தொழிற்படு கீர்த்தி’வாய்
பொற்புற மொழிதல் மெய்க்கீர்த்தி மாவை
என்பன பாட்டியல் நூல்கள் கூறும் இவ்வாணங்களாகும்.
உரைகாரர்களும்.

‘ஆகிரியம் விரவிய சொற்சீரடிகளால் என்வந்து
உண்மைக் கீர்த்தியைத் தொடுத்துப் பாடிவந்து
மெய்க்கீர்த்தியாய்’

‘குல பரம்பரையில் கீர்த்தியாக நடப்பித்ததைச் சொற்சீரடி
என்னும் கட்டுரைச் செய்யுளால் சொல்லுதல்
அம்போதரங்கம், அசையடி, பிரிந்திசைக்குறள், சொற்சீரடி,
எண் என்பன ஒருபொருட் கிளவியாய்’
என விளக்கம் எழுதியுள்ளனர்.’

மெய்க்கீர்த்தியின் பொருள் U.S.E.R. A.O.T.

‘மெய்க்கீர்த்தி என்ற தொடரில் மெய் எனவரும்
சொல்லுக்குப் பலரும் உண்மை என்ற பொருளையே
கூறிவருகின்றனர்.’ ஒருவரது புகழைப் பேச வருகின்றவர் நான்
உண்மையான புகழைக் கூறுகிறேன் எனக்கூறித்
தொடங்குவார்களா என்பது ஐயத்திற்கிடமாக உள்ளது. அபிதான
சிந்தாமணியிலும் (பக். 1122) சென்னைப் பல்கலைக்கழகப்
பேரகராதியிலும் (பக். 3336) அவற்றின் தொகுப்பாளர்கள்
முறையே மெய்க்கீர்த்தி என்பதற்கு

‘சொற்சீரடி என்னும் கட்டுரைச் செய்யுளால்
குலமுறையில் செய்த கீர்த்தியைக் கூறுவது’

‘அரசனது புகழ் வரலாறுகளைக் கூறி அவன்
தேவியுடன் வாழ்க என்று வாழ்த்தி அவன்
இயற்பெயருடன் ஆட்சி வருடத்தைக் கூறும்
பாடல்வகை’)

எனப்பொருள் தருகின்றனர். இவற்றில் கீர்த்தியை மட்டுமே காணுகிறோம். மெய்-உண்மை என அவர்கள் எழுதவில்லை.

④ மெ. இராகவையங்கார் மெய்க்கீர்த்தி என்ற தொடரைக் 'கீர்த்திமெய்' எனக்கொண்டு மெய்க்கீர்த்தி அரசர்களின் கீர்த்திமெய்யை நிறுவுகின்றன என்று கூறி அவற்றைப் புகழ்ச்சிப் பாடல்கள் என்றும் கூறுகிறார்.

மெய் என்றால் உடம்பு. உடம்பு என்று பொருள்தரும் சொல் ஆகுபெயராக அதனையுடைய ஒருவர்க்கு ஆகி மெய் என்றாலே ஆள்-ஓர் ஆள்-ஒருவர் என்று பொருள் குறிப்பதைக் கல்வெட்டுக்களில் பல இடங்களில் காணுகின்றோம்.

திருக்கோயில் காவலரை மெய்காவல், மெய்காவலர்,
திருமெய் காவல், திருமெய்க்காப்பு என்றும்,
ஆட்களைச் சாட்டிக் கொடுக்கும் சீட்டை மெய்ப்பூட்டுத்தீட்டு
என்றும்,
ஒருவருக்கு ஒரு நாளைக்கு என்பதை மெய்யால் திவசம்
என்றும்,
இவ்வளவுபேர் என்று நேரில் காண்பதை மெய்கண்டு
என்றும்,
ஒருவர்க்குரிய சோற்றரிசியை மெய்யால் அரிசி
என்றும்,
ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியர்க என்பதை மெய்வேறு
என்றும்,

கல்வெட்டுக்கள் குறிக்கின்றன.

'மெய்ப்பெயர் மருங்கின் வைத்தனர் வழியே' என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்ரு நச்சினார்க்கினியர் 'பாட்டுடைத் தலைவர் பெயர்' என்றே பொருள் எழுதுகிறார்.

⑤ எனவே மெய்க்கீர்த்தி என்பதற்கு உண்மையான புகழ் என்று பொருள் கூறுவதைக்காட்டிலும் ஒருவரது புகழ், பாட்டுடைத்தலைவர் புகழ் என்று பொருள்கொள்ளுவதே பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகிறது. வடமொழியில் இவற்றைக் குறிக்கும் 'பிரசஸ்தி' எனும் சொல்லுக்கு கீர்த்தி.

புகழ், அறிவித்தல், பிரகடனம் செய்தல் என்று பொருள் கூறப்பெறுகிறதேயன்றி உண்மை என்ற பொருள் அங்கு கூறப்படுவதில்லை.)

இராசராசனுக்கு முற்பட்ட மெய்க்கீர்த்திகள்

① மெய்க்கீர்த்தி பற்றி எழுதுவோரும், இராசராசன் வரலாறு எழுதுவோரும் இராசராசன் காலத்தில்தான் முதன்முதலில் மெய்க்கீர்த்தி கல்வெட்டில் பொறிக்கப்பட்டது என்று எழுதியுள்ளனர்.)

ஆனால் கல்வெட்டுக்கள் இராசராசனுக்கு முன்னர் சிறுதொடராக மெய்க்கீர்த்திகள் இருந்தன என்பதைக் காட்டுகின்றன.

‘தென்னாற்று எறிந்து இராச்சியமும் கொண்ட’

[நந்திவர்மன்]

✓ ‘தஞ்சை கொண்ட பரகேசரி’ [விசயாலய சோழன்]

✓ ‘தொண்டைநாடு பாவிய இராசகேசரி’ [முதல் ஆதித்தன்]

✓ ‘மதிரையும் ஈழமும் கொண்ட கோப்பரகேசரி’

[முதல் பராந்தகன்]

✓ ‘வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட கோப்பரகேசரி’

[ஆதித்த கரிகாலன்]

என்ற தொடர்களைச் சிறுதொடர் மெய்க்கீர்த்திகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டலாம்.) இராசராசன் கல்வெட்டுக்களில் முதலில்

‘சாலை கலமறுத்த கோவிராகேசரி’

‘காந்தனார்ச்சாலை கலமறுத்த கோவிராகேசரி’

என்ற தொடர் மட்டுமே மெய்க்கீர்த்தியாகக் காணப்படுகிறது. (தெஇ.க.7, 414, 857). பின்னர் ஆண்டுகள் செல்லச்செல்ல வெற்றிகள் பெருகப்பெருக மெய்க்கீர்த்தியும் வளர்வதைக் காணுகிறோம். எனவே இராசராசன் மெய்க்கீர்த்தியை விரிவுபடுத்திப் பெரிதாக்கினான் என்றே கொள்ளவேண்டும்.

பகுதியில் கலியோணை தழுவி மெய்க்கீர்த்திப் பகுதிகளில்
மெய்க்கீர்த்திப் பெற்றுள்ளவா அவற்றின் வடமொழிப் பிரசஸ்தி
பகுதிகளும் உள்ளன.

அறிஞர்கள் கருத்து

மெய்க்கீர்த்திகளைப் பற்றிக் கருத்துக்கூறிய அறிஞர்
கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் அவர்கள் 'கற்பனைக் கதைகளும்
உயர்வு நவீற்சியும் கலந்தவை' என்று கூறினார். கே. கே. பிள்ளை
அவர்கள் பொய்க்கீர்த்தி என்பார். இவை பிற்கால அரசர்களின்
சில மெய்க்கீர்த்திகளுக்குப் பொருந்துமே அன்றி இராசராசன்,
இராசேந்திரன் போன்ற அரசர் மெய்க் கீர்த்திகளுக்குப்
பொருந்தாது. அவை நடந்த ஆட்சியின் செய்திகளையே
கூறுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக இராசராசன் மெய்க்கீர்த்தியில்

'திருமகன் போலப் பெருநிலச் செல்வியும்
தனக்கே உரிமை பூண்டமை மனக்கொனக்
காந்தஞ்சர் சாலை கலமறுத் தருனி
வேங்கை நாடும் கங்க பாடியும்
நூண்ப பாடியும் தடிகை பாடியும்
குடமலை நாடும் கொல்லமும் கலிங்கமும்
முரட்டொழில் சிங்கவர் ஈழமண்டலமும்
இரட்ட பாடி ஏழரை இலக்கமும்
முந்நீர்ப் பழந்தீவு பண்ணீரா யிரமும்
திண்டிவரல் வென்றித் தண்டாற் கொண்டு தன்
எழில்வனர் ஊழியன் எல்லா யாண்டும்
தொழுதக வினங்கும் யாண்டே செழியரைத்
தேககொள் கோழி இராச கேசரி
வண்ம ராணயீ இராசராச தேவர்க்கு....'

எனவரும் தொடர்கள் அவன் போர்ச்செய்திகளை மட்டும்
வரிசையாகக் குறிக்கின்றன.

பாடபேதம் காணல்

இலக்கியங்களில் பாடபேதங்கள் ஏற்படுவதற்குக் காரணம்
அவற்றின் புலபிரதிகளைப் பலர் எழுதுவதே அப்போல் ஒரே

பல கல்வெட்டுக்களில் பாடல்களில்
வெட்டப்பெறுவதால் இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் மெய்க்கி
ர்த்திகளிலும் பாடபேதங்கள் பல ஏற்பட்டுள்ளன. இதுவரை
மெய்க்கிர்த்திகளில் பாடபேதங்கள் காணும் முயற்சி விரிவாக
மேற்கொள்ளப்பெறவில்லை.

முதல் இராசராசனின் மெய்க்கிர்த்தியில்

'மூட்டொழில் சிங்கனார் ஈழமண் டலமும்'

என்ற தொடருக்குப் பதிலாக

'மூட்டொழில் சிங்கனார் ஈழமண் டலமும்'

'எண்டிசை புகழ் ஈழமண் டலமும்'

'எண்டிசை புகழ்தர ஈழமண் டலமும்'

'எண்டிசை புகழ்தரு ஈழமண் டலமும்'

'எண்டிசை நிகழ் ஈழமண் டலமும்'

'எண்டிசை நிகழ்தர ஈழமண் டலமும்'

'எண்டிசை புகழ்தர ஏறிகடல் ஈழமும்'

'ஆழ்கடல் சூழ்ந்த அருநிதி ஈழமும்'

என்றெல்லாம் பலவாறு எழுதப்பட்டுள்ளன. ⁷ இவற்றுள் சில
எழுதுவோரால் மாற்றப்பட்டிருக்கலாம். ஒரு சிலவேனும்
ஏதாவது அரசியல் காரணமாக மாற்றம் பெற்றிருக்கலாம்.
அவற்றின் காரணத்தை ஆய்வு செய்தல் வேண்டும்.

முதல் இராசேந்திரன் மெய்க்கிர்த்தியில்

'பொருகடல் ஈழத் தரச்சர்தம் முடியும்' என்ற தொடர்

'பொருதிடர் ஈழத் தரைசர்தம் முடியும்' என்றும்,

'முதிர்பட வல்லை மதுரைமண் டலமும்' என்ற தொடர்

'முதுரை படவல் மதுரைமண் டலமும்' என்றும்,

✓ 'வெஞ்சின வீரர் பஞ்சப் பன்னியும்' என்ற தொடர்

'வெஞ்சிலை வீரர் பஞ்சப் பன்னியும்' என்றும்,

'ஒளித்த சயசிங்கன் அனப்பரும் புகழொடு' என்ற தொடர்
'ஒளித்த சயசிங்கன் அழப்பெரும் புகழொடு'
'ஒளித்த சயசிங்கன் அமர்ப்பெரும் புகழொடு' என்றும்,

'தேனக்க வார்பொழில் மானக்க வாரமும்' என்ற தொடர்
'தேனக் கலர்பொழில் மானக்க வாரமும்' என்றும்
எழுதப்பட்டுள்ளன.

மெய்யல்லா மெய்க்கீர்த்தி U. S. E. Q. A. 07

(5)
காலம் செல்லச்செல்லத் தமிழக அரசர்தம் மெய்க்கீர்த்திகள்
மிகவும் விரிவடைந்தன. வீரராசேந்திரசோழன் மெய்க்கீர்த்தி 158
அடிகளையும், சுந்தரபாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி 132 அடிகளையும்
கொண்டதாக விளங்குகிறது. எனவே எல்லாக்
கல்வெட்டுக்களுக்கும் மெய்க்கீர்த்திகளை வெட்டுவதென்பது
இயலாத காரியமாகவும் இருந்தது. சில கோயில் சுவர்களில்
போதுமான அளவு இடம் இன்மையும் ஒரு காரணமாக
இருக்கலாம்.

அதனால் முழு மெய்க்கீர்த்திகளுக்குப் பதிலாக

- ✓ 'ஸ்ரீமெய்க்கீர்த்திக்கு மேல்'
- ✓ 'ஸ்ரீமெய்க்கீர்த்திக்கு முன்னாக'
- ✓ 'பயல்வாய்த்து வனம்பெருக என்கிற பாட்டு எழுதி'
- ✓ 'ஸ்ரீமெய்க்கீர்த்தி வெட்ட இடம் இன்மையால்'
- ✓ 'ஸ்ரீமெய்க்கீர்த்தியுடைய திரிபுவணச் சக்ரவர்த்திகள்'

என்ற தொடர்கள் மட்டும் வெட்டப்பெற்ற கல்வெட்டுக்களைக்
காணுகிறோம்) இவ்வகைப்பு பாண்டியர் கல்வெட்டுக்களில்
அதிக அளவிலும், சோழர் கல்வெட்டுக்களில் குறைந்த
அளவிலும் காணப்பெறுகின்றன. 'ஸ்ரீமெய்க்கீர்த்தி' எனப்படும்
பாட்டியல் கூறுவகையே கல்வெட்டு 'மெய்க்கீர்த்தி' எனக்
குறிக்கிறது போலும்.

ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ

மெய்க்கீர்த்தி இலக்கியம் பாடியோர்

11
 வீரசோழிய உரையாசிரியர் பெருந்தேவனார், முதல் இளசேந்திர சோழன் மெய்க்கீர்த்தியில் முதல் இரண்டு அடிகளான எடுத்துக்காட்டிச் செய்யுள் என்றே அதனை அழைக்கின்றார். ii முன்றாம் குலோத்துங்கனின் குத்தாலக் கல்வெட்டு மெய்க்கீர்த்தியைப் பாட்டு என்று குறிக்கிறது. எனவே மெய்க்கீர்த்திப் பகுதிகள் சிற்றிலக்கியங்களோடு ஒத்து எண்ணப்பட்டுப் பிரபந்தவகையுள் ஒன்றாகப் பாட்டியலு லடயார்களால் கூறப்பெற்றன. வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டிலும் 'இப்பிரசஸ்தி பாடின சேனாபதி ஏனாதி ஆயின சாத்தஞ்சாத்தன்' என்ற குறிப்பு இறுதிப் பகுதியில் வருகிறது. 10 எனவே மெய்க்கீர்த்தி இலக்கியம் என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பெறுகிறது.

10 புறப்பாடல்களையும் குறிப்பாக வாகை, பாடாண் திணைப் பாடல்களைப் பார்த்தும், பதிற்றுப்பத்துப் பதிகங்களை உடையும் இவை தோற்றம் பெற்றிருக்கவேண்டும். இத்தகு சிறும் சிறப்பும் வாய்ந்த மெய்க்கீர்த்திகளைப் பாடியோர் மிக நல்ல இலக்கண, இலக்கியத் தேர்ச்சியுடன் கவிபாடும் வல்லமையும் கூற்பனை ஆற்றலுமுடைய பெரும்புலவர்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் அவர்கள் ஒருவர் பெயரோணும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை என்பது வருத்தமான செய்தியேயாகும். பிற்காலப் பாண்டியர் மெய்க்கீர்த்திகள் இலக்கிய நயம் மிகுதியும் உடையவை.

பிற்காலத்தில்

மன்னர்கள் தம் கல்வெட்டுக்களில் பொறித்துக்கொண்ட இம் மெய்க்கீர்த்தித் தொடர்கள் புகழ்மொழிகளாகக் குறுநில மன்னர்கள், பாளையக்காரர்கள் கல்வெட்டுக்களிலும் இடம் பெற்றன. காலம் செஷ்சைச்செல்ல வணிகர், வேளாளர், இலடயா, தலவர், கைக்கோளர் போன்ற பல சமூகத்தினரும் தங்களுக்கொ ள் மெய்க்கீர்த்திகளை உருவாக்கிக் கொண்டனர். மக்களுக்கும் உடையபெற்ற இம்மெய்க்கீர்த்தியின் அமைப்பில் தொடர்பு கொண்டவர்களுக்கும் புலவர்கள் பாடலாயினர்.

குறிப்புகள்

1. பன்னிரு பாட்டியல் (198, 199); வெண்பாப்பாட்டியல் (34); நவந்தீபப்பாட்டியல் (53); இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல் (105); பிரபந்த தீபிகையும், இலக்கண விளக்கமும் மெய்க்கீர்த்தி மாலையையும் கூறுகிறது.
2. வெண்பாப் பாட்டியல் உரை பக். 52.
3. வெண்பாப் பாட்டியல் உரை மேலது; சுப்பிரமணியம், பூ. மெய்க்கீர்த்தி, பக். 9.
4. சாசனத் தமிழ்க்கவி சரிதம் பக். 216.
5. கோவிந்தராசன் சி. 'கல்வெட்டுத் கலைச்சொல் அகரமுதலி; சுப்பிரமணியன் தி.நா. தென்னிந்தியக்கோயில் கல்வெட்டுக்கள் 3 : 2
6. தொல் பொருள் 87.
7. தெஇக. 2:65; 5:975; 7:152; 662 முதலியன
8. தெஇக. 4:229; 5:999; 23:35; 7:445.
9. வீரசோழியம், யாப்புப் படலம் உரை 19.
10. பாண்டியர் செப்பேடு பத்து, பக். 43.

422+213+111

1000

ஓலையும் கல்வெட்டும்

செ. இராக

ஓலை எழுத்து

கல்வெட்டுகளுக்கும் செப்பேடுகளுக்கும் மூலங்களாக இருப்பவை பனை ஓலையில் எழுதப்பெற்ற செய்திகளேயாகும். அரசரின் ஆணையாக இருந்தாலும், அலுவலர்களின் கட்டளையாக இருந்தாலும், நாடு-சபை-ஊர்களின் முடிவுகளாக இருந்தாலும், புலவர்களின் கவிதையாக இருந்தாலும், தனிப்பட்டவரின் குறிப்புகளாக இருந்தாலும், வேறு எச்செய்திகளாக இருந்தாலும் அவை ஓலைகளிலேயே முன்பு எழுதப்பெற்றன. ஓலைகள் எங்கும் மிகுதியாகக் கிடைப்பதாலும், கையாளவும் இடம் பெயர்த்து எடுத்துச் செல்லவும் வசதியாக இருப்பதாலும், எவ்விதச் சிரமமும் இன்றி எழுத முடிவதாலும், திருத்தம் செய்யவும், வேறு படிிகள் எடுக்கவும் எளிமையாக முடியுமாதலாலும் எல்லோராலும் ஓலைகள் மிகுதியும் பயன்படுத்தப்பெற்றன.

சண்டேசுரன் ஓலை

சிவன் கோயிலுக்குரிய பொருளை வாங்கினாலும், விற்றாலும், கொடையாக அளித்தாலும் சண்டேசுர நாயனார் பெயரில் ஆவணம் எழுதுவது வழக்கம். அதனைச் சில கல்வெட்டுக்கள் ஒரு வெண்பா வடிவில் தருகிறது. செய்தி கல்வெட்டாயினும் அது 'சண்டேசுரன் ஓலை' எனப்பட்டது.

“சண்டே சுரன்ஓலை சாகரம்கூழ் வையகத்துக்
கண்டசன் கருமம் ஆராய்க - பண்டே வேதமும் பத்திரமும் வாயினார்

2111111111
அறம்செய்தான் செய்தான் அறங்காத்தார் பாதம்
திறம்பாமல் சென்னிமேல் வைத்து”
என்பது அப்பாடலாகும்.

ஓலையும் திருமுகமும்

பொதுவாக அரசனால் இடப்பெறும் ஆணைகட்கு 'ஓலை' என்றே பெயர் வழங்கிற்று. ஓலை எழுதுகின்ற அரசு அலுவலரின் பெயரும் 'ஓலை' அல்லது 'திருமந்திரவோலை' எனப்பட்டது. சிலகோயில்களிலும் திருமந்திரவோலை அலுவலர் இருந்தனர். விசயநகர, நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்தில் 'இராயசம்' என்னும் அலுவலர்கள் ஓலை எழுதும் பணியை மேற்கொண்டனர்.

அரசரிடமிருந்து வந்த ஆவணம் ஓலையாகவே இருந்தாலும் அதனைப் பெரும்பாலும் 'ஓலை' என்று கூறும் வழக்கம் இல்லை. 'திருமுகம்', 'ஸ்ரீமுகம்' என்றே அவ்வோலை அழைக்கப்பெறும்.

கோனேரின்மை கொண்டான் ஓலை

(பாண்டியர், சோழர் கல்வெட்டுக்கள் சிலவற்றில் கொடை கொடுத்த அரசர் இயற்பெயர் குறிக்கப்பெறாமல் கோனேரின்மை கொண்டான் எனச் சிறப்புப் பெயர் குறிக்கப் பெற்றிருக்கும்). 'தனக்கு யாரும் ஒப்பில்லாத தன்மையுடையவன்' என்பதே இதற்குப் பொருள். இச்சிறப்புப் பெயர் பொறிக்கப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டுக்கள் அரசர் நேராகவே அளித்த கொடையைக் குறிப்பதாகும். பெரும்பாலும் இச்சிறப்புப் பெயர் பெறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் 'நம்ஓலை', 'இவ்வோலை' 'ஓலை', 'திருமந்திரஓலை' என்ற சொற்கள் காணப்படும். இங்கு அரசர் தம் ஆணையை ஓலை என்றே குறிப்பதைக் காணுகின்றோம்.)

விற்பனை தொடர்பான ஓலைகள்

(பழங்காலத்தில் நில விற்பனைச் செய்தி மிகவும் சுவையுடையதாகும். நிலச் சொந்தக்காரர் ஊர்ப் பொது இடம் வந்து நிலத்தின் பெயரையும் எல்லைகளையும் கூறி 'விலை கொள்வார் உளரோ' என மும்முறை கூவவேண்டும். வாங்குபவர் 'விலை குறித்தால் கொள்வேன்' என அவ்வாறே எதிர்மொழி கொடுப்பர். விலை உறுதியானவுடன் அங்குள்ள பெருமக்கள் முன்னிலையில் அவ்விற்பனை ஆவணம் ஓலையில் எழுதப்பெறும். முதலில் 'நிலவிலைப் பிரமாண இசைவு தீட்டு', எழுதப்பெறும். இதனை இன்றைய அக்ரிமென்ட் (Agreement) என்ற ஆவணத்தோடு ஒப்பிடலாம். இவ்வோலை 'இசைவுதீட்டு', 'இசைவோலை' எனவும் கூறப்படும். பின்னர் ஒரு சிறுதொகை கொடுத்து விற்பனை உறுதி செய்யப்பெறும். அவ்வோலை 'கைச்செலவோலை' எனப்படும். 'கைத்தீட்டு' என்பதும் இதுவாக இருக்கலாம்.

பின்னர் இறுதியாகப் பொருள் முழுவதையும் கொடுத்து நிலத்தின் முழு உரிமையையும் பெறுவர். 'பொன்னறக் கொடுத்து மண்ணறக் கொண்டேன்' என எழுதும் இவ்வோலைக்குப் 'பொருள்மா அறுதிப் பொருட்செலவோலை' என்று பெயர். இவ்வோலையே விற்பனை தொடர்பான கடைசி ஓலையாகும்.)

அறையோலை

ஊர்ச்சபைகள் கூடும் குறிப்பிட்ட காலத்தை அறிவிக்கப் பல வழிகளைக் கையாண்டனர். பறையறைந்து, காளம்ஊதி, இரட்டைக்காளம் இசைத்து, பெருங்குறி கொட்டி, தட்டழி கொட்டி, தம்மிஊதி, தம்மிஎழுதி அந்நேரத்தை அறிவித்தனர். இவ்வாறு அறிவிக்கும் அறிவிப்பை 'அறையோலை' என்பர். இங்கு நேரிடையாக ஓலை இல்லாவிடினும் அறைந்து தெரிவிக்கும் செய்தி 'அறையோலை' எனப்பட்டது.)

ஓலை எழுதக் கூலியா?

'ஓலை எழுத்துப் பேறு', 'ஓலை எழுத்து வினியோகம்', 'ஓலைக்காக', 'ஓலைச்சம்பளம்', 'ஓலைச்சம்படம்', 'ஓலைச்

சம்மாதம்' ஆகியவை ஒலை எழுதுவோருக்கு ஊதியம் தரும் பொருட்டு வாங்கப்பட்ட வரிகளாகத் தெரிகின்றன. 'ஓலைக்கூலம்' என்பது அவ்வாறு ஒலை எழுதுவோருக்குக் காசுக்குப் பதில் கொடுக்கும் தானியமாக இருக்கலாம்.

ஒலை முதல் நூலகம் வரை

தனி ஒலையை 'ஏடு' என்பர் (பெருந்தொகை 656). 'ஏடாயிரங்கோடி' என்று வீரராகவக் கவிராயர் கூற்று இஃனை விளக்கும். 'பாடம் ஏறினும் ஏடது கைவிடேல்' என்பது பழமொழி. ஏட்டில் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதும் முறை 'கிறல்' எனப்படும். எழுத்தாணியை 'ஊசி' என்றும் கூறுவர் (பெருந்தொகை 518). எழுதிய ஒலை எழுத்துக்களை 'நெட்டெழுத்து' என்பர். 'நெட்டெழுத்து' எழுதப்பட்ட ஒலை 'நெட்டோலை' ஆகி அது 'நீட்டோலை' ஆகியிருக்கலாம். சபை நடுவே நீட்டோலை வாசிக்கத் தெரியாதவனை அவ்வையார் நல்ல மரம் என்று கூறினார்.

பல ஏடுகள் சேர்ந்தது 'சுவடி' எனப்படும். அது 'ஏட்டுச்சுவடி' 'ஓலைச்சுவடி' என்றும் கூறப்பெறும். எண் சுவடி, அரிச்சுவடி என்பன சுவடி மூலமாகப் பெற்ற பெயர்; அச்சுவடிவம் பெற்ற போதும் அதன் பழம்பெயர் மாறாமல் உள்ளது. சுவடியைப் 'பொத்தகம்' என்றும் அழைப்பர். சுவடி தொங்கவிடும் உரி போன்ற கயிறு தாங்கு பலகை 'சுவடித்தூக்கு' எனப்படும்.

பல சுவடிகள் சேர்ந்த கட்டு 'கவளி' அல்லது 'பொத்தகக் கவளி' எனப்படும் (பெரியபுராணம், மெய்ப்பொருள் நாயனார் புராணம், பா.7, புத்தகக்கவளி). வெற்றிலைக் கட்டு இலைக்கட்டு போன்றவை 'கவளி' என்று கூறப்பெறும். (ஓலைச்சுவடிகள் பலவும் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்ட இடம் 'அரண்தரு காப்பு' எனப்பட்டது) (பெரியபுராணம், தடுத்தாட்கொண்டபுராணம், பா.62). (சுவடிகள் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட இடம் 'சரசுவதி புண்டாரம்' எனப்பட்டது)

படி யோலை

(முதலில் எழுதப்பெற்ற ஓலையை 'மூல ஓலை' என்றும் அதன் நகல் ஓலை 'படி ஓலை' என்றும் கூறப்படும்) (பெரியபுராணம், தடுத்தாட்கொண்டபுராணம், பா.56, 49). பண்டைய இலக்கியங்களின் ஓலைச் சுவடிகள் பெரும்பாலும் இன்று படி ஓலையாகவே நமக்குக் கிடைக்கின்றன. தமிழ்நாட்டுத் தட்பவெப்பம் நெடுநாள் சுவடி இருப்பதற்கு ஏற்றதில்லை என்பது பழஞ்சுவடிகள் அழிவுக்குக் காரணமாகலாம்.

பிற ஓலைகள்

புலவர் பாடிய சீட்டுக்கவி 'ஓலைச்சீட்டு' எனக் குறிக்கப்பட்டது. பண்டைக் காலத்தில் தேர்தலுக்கு வேட்பாளர் பெயர் எழுதிக் குடத்துள் இடப்படும் ஓலை 'குடவோலை' என்று கூறப்பட்டது. 'கயிறு பிணிக் குழிசி ஓலை' என்பது சங்க இலக்கிய வழக்கு. (கிராமக்கணக்கில் பதியும் ஓலை 'பட்டோலை' எனப்பட்டது). பொருள் அடைமானம் பெறுபவர் 'அடையோலை' எழுதித்தந்தார். பிற்காலத்தில் (இரு சாரார் எழுதும் ஒப்பந்த ஓலைகள் 'முறியோலை' எனப்பட்டது) 'முறி நறுக்கு' என்று சேதுபதி செப்பேடு கூறும். கம்பெனி திருவாகத்தின் பொழுதும், தஞ்சை மராட்டியர் ஆட்சிக் காலத்திலும் ஆவணங்கள் 'முத்திரை ஓலை'களில் எழுதப்பெற்றன. (தருமங்களைக் குறிக்கும் 'அறவோலை'யும்) அடிமை வழக்கத்தைக் குறிக்கும் 'ஆள்ஓலை'யும் (பெரியபுராணம், தடுத்தாட்கொண்ட புராணம், பா.39, 42, 45) வழக்கில் இருந்த வேறு சில ஓலைகளாகும். தஞ்சை நாயக்கர் காலத் தங்கத் தகட்டுப் பொறிப்பு ஒன்று 'பொன்னோலை' எனப்பட்டது. (மலையாளத்தின் செப்பேட்டைச் 'செம்போலை' என்பர். காது ஆபரணம் 'காதோலை' என்று கூறப்படும்).

(ஓல வலசு, ஓலப் பாளையம் என்ற ஊர்கள் சுவடிகள் எழுத ஓலைகள் கொடுத்த ஊர்களாக இருக்கலாம். திருவரங்கக் கல்வெட்டில் ஓலைமங்கலம் என்ற ஊர் குறிக்கப்பெறுகிறது.

மீண்டும் ஓலை

காகிதம் நாட்டில் அறிமுகம் ஆன பின்னரும் கூட ஓலையில் எழுதும் வழக்கம் குறையாமலிருந்தது. பல அச்ச நூல்களைப் பார்த்தவர்கள் அவற்றை ஓலைச்சுவடியில் பெயர்த்து எழுதிக்கொண்டனர். அச்ச நூல்கள் கிடைப்பது அரிதாகவும், விலை அதிகமாகவும் இருந்ததே அதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். சில ஓலைச் சுவடிகளில் அந்நூல் அச்சிட்ட அச்சகம், விலை முதலிய விபரங்களும் குறிக்கப் பெற்றிருக்கும் (தமிழ்ச் சுவடி விளக்க அட்டவணை 4/1840).

ஓவியத்திலும் சிற்பத்திலும்

Ceylan
சுவடி

தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலில் உள்ள சோழர்கால ஓவியமாகிய சுந்தரர் வரலாற்றில் ஓலைச்சுவடி அக்கால எழுத்துக்களுடன் வரையப்பட்டுள்ளன. ரவி வர்மா எழுதிய கலைமகள் ஓவியத்திலும் அவரைப் பின்பற்றிப் பிறர் வரையும் ஓவியங்களிலும் இடக்கையில் ஓலைச்சுவடி காட்டுதல் மரபாக உள்ளது.

தாராசுரத்தில் உள்ள சுந்தரர் வரலாற்றுச் சிற்பத்தில் ஓலை காட்டப்பட்டுள்ளது. மதுரையிலும், விசயமங்கலத்திலும் உள்ள புலவர்கள் சிற்பங்களில் கையில் ஓலைச்சுவடி உள்ளன. திருப்பெருந்துறைச் செப்பேடு ஒன்றில் மாணிக்கவாசகருக்குக் குருந்த மரத்தடியில் குருவாக எழுந்தருளிச் சிவபெருமான் உபதேசம் செய்யும் நிலையில் வரையப்பட்ட வரைகோட்டு ஓவியத்தில் சிவபெருமான் கையிலும், பின்னர் அமர்ந்துள்ள இரு சீடர்கள் கையிலும் ஓலைச்சுவடிகள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

பழந்தமிழர் வாழ்வில் 'ஓலை' பெற்ற இன்றியமையா இடம் மேற்கண்டவை மூலம் வெளிப்படுகிறது. இன்னும் பல ஓலைகள் இருக்கலாம். அவைகளை ஆய்ந்து வெளிப்படுத்துவது அறிஞர் கடமையாகும்.